

Ovidiu Gaina
(Stan M. Popescu)

LEGIONARISMUL

SAU

TRAIREA VIRTUȚILOR

și

FRAGMENTE DIN SBUCIUMUL EXILULUI

EDITURA EUTHYMIA
BUENOS AIRES, 2000

De acelas autor (Stan M.
Popescu -**Ovidiu Gaina**)

- 1) "El hambre de Dios" (De
Pascal a Saint Exupery")
Editorial Perlado, Buenos
Aires, 1955
- 2) "Introducción a la Filosofía de
la Historia"
Editorial Luis Laserre Buenos
Aires, 1961
- 3) "Auge y Ocaso de la Aristo-
cracia"
Editorial Sala, Madrid, Espa-
ña
- 4) "Autopsia de la Democracia"
Un estudio de la anti -reli-
gión,
Editorial Euthymia,
Buenos Aires, 1984
- 5) "La obsesión por el cambio o
la revolución permanente"
Editorial Euthymia, Buenos
Aires, 1988
- 6) "Cultura y Libertad"
Editorial Euthymia Buenos
Aires, 1990

Ovidiu Gaina (Stan M. Popescu)

**LEGIONARISMUL
SAU TRAIREA VIRTUTILOR**

SI

**FRAGMENTE DIN SBUCIUMUL
EXILULUI**

Editura Euthymia

Buenos Aires 1999

CAPITANULUI

și lui

MOTA

cu adâncă umilință

I. S.B. N.: 950-99684-3-9

©2000 by Editura Enthymia. Queda hecho el depósito que marca la ley 11.723.

Printed in Argentina.

I DESCOPERIREA COMORII INTERIOARAE

“Sta în puterea noastră a trăi înfrânat, dar a ne îmbogăți nu stă în puterea noastră! Deci ce vom zice? Avem lipsa de lucire de scurtă a bogăției, pe care nu avem puterea să o agonisim, rămânând doar la simpla dorință? O! ce ne buneste alergăm, neștiind că înaintea tuturor virtuților se află smerenia, precum înaintea tuturor patimilor stă lăcomia pantecelui și poftirea celor lumesti”!.

Antonie cel Mare (Filocalia, 75)

“Celata virtus et in conscientiae fota secreto, Deum solum iudicem respicit.”

Sfântul Ieronim (Scrisorile a Oceano, 77,2)

“Wie ich liebe, ob ich Kraft einer Liebe denke, ob ich aus Liebe oder aus Hass einen Gedanken vollziehe, das sind philosophisch wesentliche Fragen. Sie finden ihre Antwort in den Schritten des Philosophierens, das in Reinheit und Ernst, nicht Zügellos in der Zucht einer bloss formalen Disziplin seinen Gang geht”.

Karl Jaspers, “Von der Wahrheit”

"In timpul postului:

A.- "Se citeste de mai multe ori pe zi "Paraclisul Maicii Domnului, pag. 62-82, brosurica, ed.din anul 1899 a St. Sinod. (Lib. Pavel Suru, Calea Vict., Buc)

B.- Nu se citesc ziare, nu se citesc nici un fel de carti, nu se admite nici un fel de distractie sau macar care ar putea distra sufletul legionarului de la rugacine.

C.- Nu se fumeaza, nu se mananca nimic Miercuri si Vineri; in celelalte zile numai post.

D.- Nu se joaca carti, table, nu se merge la spectacole. Nu se fac vizite decat numai pentru rugaciune.

E.- Toata problema se pune:

a) in **infrangerea oricarei pofta, in biruinta trupului si a materiei;**

b) in **eliberarea sufletului de sub jugul materiei;**

c) in concentrarea lui, in rugaciune, deci in apropierea cat mai multa de morti, de **sfinti, de Mantuitorul Isus Cristos**. Chemati-l pe Mota.

F.- No se fac discutii contradictorii, care sa ne faca sa uitam ca suntem in rugaciune.

G.- Tinuta, pretutindeni: acasa, pe strada, in tren, ca in Biserica. Legionarii si legionarele trebuie sa stie ca **nu este vrajmas care sa lupte si sa biruiasca in contra postului si rugaciunii**. Cei ce va rugati, fiti sguri ca in calea voastra totul se va lumina. Eu in cei 16 ani de lupte, in cele mai grele si primejdioase clipe, am citit la 12 noaptea, **timp de 42 de nopti, "Paraclisul Maicii Domnului"**. Am mai citit in timpul prigoanei, am purtat-o tot timpul cu mine, carticica cu rugaciuni a **Sf. Anton de Padua**. (Lib. Sf. Iosif, Str. Berhelot).

18 Februarie, 1938

Corneliu Z. Codreanu

Nu-Mi amintesc sa fi citit vreo omilie sau predică scrisă si difuzată de Patriarhul Miron Cristea sau de vreun Mitropolit, care să fi recomandat redinciosilor cele conținute in circulara pe care Capitanul ne trimisese legionarilor și Fratilor de Cruce atunci, la 18 Februarie, 1938. Dupa cele citite în ședința Grupului FDC (Campulung-Bucovina) ne simțiram copleșiti de înfrigurarea unei adanci emotii. Cei prezenti, Fratii de Cruce și Fratii, aveam între 13 și 20 de ani. Luasem parte la mai multe batalii date de Mișcare în județul. Câmpulung, iar patru dintre noi (Petroaie, Leontieș Dranca și eu) fuseserăm și în tabăra dela Carmen Sylva (Iulie, 1936) unde am avut fericirea de a-l fi ascultat pe Căpitan în memorabilele ședințe de noapte. Pentru noi, circulara "In timpul Postului" însemnase și o mai adanca întipărire în suflete a jurământului depus cu ocazia înmormântării eroilor noștrii Mota și Marin. Pentru Frații de Cruce cari nu putură să-l cunoască pe Căpitan, citirea circularii avu un efect de adâncă zguduire în inimi, mai ales că toți asistam la atacurile concentrice a lui Carol și amantei Lupescu, prin politicienii cari consimțiseră să contribuiască la distrugerea Miscarii Legionare. Ne erau încă proaspete ședințele care avuseseră loc pe Rarău - după oboseștile zile de muncă - în prezenta Căpitanului, a lui Radu Mironovici și a lui Vasile Iasinschi, si din care noi, însetati, ne adăpam sufletele cu învățăturile primite: In una din acele ședințe de noapte, citând un articol a lui Moța din "Cranii de Lemn" și comentând cunoscuta frază ("**...hotărîrea de a-ti da pieptul tău zdrobit pentru a sluji la temelie biruinței pe care o visezi**"), Vasile Posteaucă mărturisii că de când depusese jurământul gradelor legionare, înainte de a dormi închidea ochii

imaginându-se mort întins în sicriu, înconjurat fiind de părinti, rude, logodnică și camarazii care îi cântau "Plânge printre ramuri luna". Se vedea senin și mulțumit pentru că și daduse viața pentru Cristos, Neam și Căpitan.

Telul către care tinde lumea materializată și îmbâcsită de trivialitate, lascivitate și concupiscentă este mondializarea și globalizarea cunoștințelor izvorite din scabrozitate, obscenitate și practici patologice ridicate la gradul de normalitate. Pentru a smulge din sufletul individului idealul cristic, lumea masonică și puterile tenebroase care aparțin celor două bestii din Apocalipsă, relationează și stabilesc un raport direct între progresul tehnologic-electronic și nuclear, deoparte, și necesitatea instaurării unei morale noi (cu renunțarea treptată a moralei bazată în bimilenaria tradiție creștină). Acest fapt s'a constatat de câteva decenii încoace, purtătorii ideilor diabolice fiind Freud, Fromm și Neuman (între alții), Democrația liberală se identifică imediat cu idealurile faustice ale masoneriei. Democrația marxistă-comunistă (asa zisa "de masse") s'a alipit în mod parțial dintru început (mai ales că există o perfectă coincidentă privitoare la necesitatea instaurării ateismului). Incet se strecoară în subconstientul ființei omenești îndoiala și neîncrederea cu privire la atotputernicia lui Dumnezeu, și, în același timp, siguranța că progresele științifice ar dovedi atotputernicia omului. Treptat, o parte din credincioși se îndepărtă de credința în Dumnezeu, lasându-se seduși de luciferina idee a satanizării prin secularizare. Răspuns la această tristă ratăcire a judecării apare în România figura Căpitanului. Dintru început Legiunea proclamă: "Credem în a Dumnezeu... Credem

într' o Românie nouă pe care vrem s' o cucerim pe calea Bisericii lui Cristos": (Cărticica Sefului de Cuib). Toata tinerimea românească împreună cu simpatizanții ei citind și ascultând glasul Căpitanului și a lui Moța rămăseră sguduți de insistența și entuziasmul cu care sublinie Căpitanul nevoia credinței în Dumnezeu într' o etapă de adâncă moleșeală și letargie a românismului.

Putin numai după ce mișcarea de reînviere a creștinismului începuse să dea roade, pseudo-olimpicii hotărâra să prigonească pe purtătorii valorilor autentice. Calmul și răceala cu care fuseseră dispuși să extermină Legiunea au fost determinate nu de frâna inteligenței ci de răceala veninului. Ar fi dorit ca legionarii să se îndeletnicească cu activitățile politice - ca orice politician - și să renunțe la lupta pentru înfrângerea Diavolului și a păcatului¹⁾. "În locul necredinței și ateismului masonic - scria Banea - care tinde să înstăpânească domnia iudaismului, negând pe Dumnezeu și religia Lui, ridicând la locul de slavă Natura, și drept manifestare a credinței dumnezeiești oribila topăială din hrubele masonice, generația legionară vine cu credința în Dumnezeu, ca cea dintâi și cea mai puternică idee de baza"²⁾. "Dacă nu aveam, asadar, nice bani, nici program, aveam în schimb pe Dumnezeu în suflete și El ne insuflă puterea nebirită a credinței"³⁾ Pentru Căpitan era de vitală importanță faptul că fiecare legionar sau membru al cuibului să creadă în Dumnezeu

¹⁾ "Ne preocupăm și ne plac victoriile asupra oamenilor, nu victoriile împotriva Diavolului și păcatului" (Insemnari dela Jilava).

²⁾ I, Banea: "Rânduri către Generația noastră", p.6.

³⁾ "Pentru Legionari" (p. 309)

si sa-și dovedească credința prin purtarea de **toate zilele**. Poate că din acest motiv episcopii și teologii **noștri** (cu fericite excepții) citind cărțile legionare, **priviră cu neîncredere sau invidie Mișcarea Legionara**. In Insemnarile dela Jilava, Căpitanul scrisse **indurerat**: "Condamnarea Bisericii - nu știu dacă ar trebui **și numesc** astfel discursul catre tineret al Patriarhului **Miron Cristea**, în care **acesta condamna cu cuvinte grele Miscarea Legionara a tineretului...Luptam, jertfim, cădem, ne tâsneste sângele din piepturi și ne apărăm bisericile...și Biserica ne condamna ca periculosi Neamului**", ca rataciti, ca **streini de Neam...."Biserica părinteasca", Biserica străbună** ne lovește. Patriarhul e si **Prim-ministru, în numele căruia se fac toate, dela care ne vin în fiecare zi atâtea chinuri**".⁴⁾

Descoperitorii comorii interioare simt o **imperioasă** necesitate de dăruire si generoasa împrăstiere a **credinței** în Cristos⁵⁾. Căpitanul căuta singuratatea: **pe Rarău, la Predeal, la mare sau în temniță**. Pretutindeni găsea prilejul de auto-contemplare: "Acolo ne-am **învatat a gândi adânc**" scria Capitanul. In adâncimea spiritului, a **minții** a sufletului se gasesc luminile care duc **la adevăr**. Adâncimea spiritului are reputatia **obscurității** numai pentru lumea obișnuită să jongleze pe **superficiala**

⁴⁾ "Insemnari dela Jilava", (p. 41 si 42)

⁵⁾ "Nu-i suficient sa te rogi mereu, pronunțând mereu numele lui **Isus Cristos după** porunca divină, **ci trebuie să transmitem altora învățătura, fie calugari fie mireni, inteligenti sau simplii, bărbați, femei, copii, pentru a deștepta în ei dorința de rugăciune interioară**". (Sfantul Grigorie Palama (1296-1359), "Filocalia", Traducere si note de Pr. Prof. Dr. Dumitru Staniloae, Bucuresti, 1980.

realitate imediată. **Heraclit**, unul din cei mai tipici filozofi ai antichității **fuse** poreclit de plebea ateniana **scoteinos**", adică **cel întunecat** sau obscur" din cauza adâncimii **reflecțiilor** si gândurilor pe care le scria. Omul vulgar, omul "**masa**" nu este capabil sa patrunda esențele si izvoarele **adevărului** cari există în profunzimea si adâncimea **spiritului**, datorită obișnuinței de a judeca situațiile, **circumstanțele** și persoanele după criterii izvorâte din stările **afective**, sau a sferei iraționale. Nu numai indivizii **cari fac** parte din "multime", "masă" sau "vulg" sunt supusi **acestei legi a "neînțelegerii"** omului de credința, **dispus** sa-si dea viața pentru idea luptei pentru mântuirea **sufletelor**, ci și mulți, foarte multi dintre "publicani", "farisei" și "arhierei" sau "intelighentzia" sunt **împiedecati** sa "**înțeleagă**" pe aceia cari afirma: "**Eu asa am înțeles datoria vieții mele. Am iubit pe Cristos și am mers fericit la moarte pentru El**"⁶⁾. Elitei luciferine îi e greu sa "priceapa" aceasta credință în Dumnezeu. Mai mult: îi este imposibil sa "înțeleagă" ("begreifen" ar spune germanii) **credința în Dumnezeu** repetită si subliniată în fiec capitol, ba mai mult, de multe ori, în fiecare **pagină** de Capitan si Mota! Nici un Titulescu, Antonescu sau Istrate Micescu, si nicidecum dintre aceia ce **fac** parte din blestemata generație a călailor **nu au înțeles** si **nu au priceput, deoarece** mintea lor a fost si este "împietrită"⁷⁾. Mântuitorul explică ucenicilor că Tatal Ceresc permite ca între credinciosi să vietuiasca si **fiinte omenesti căroră no le este dat să**

⁶⁾ Ion Mota, "Testamentul", Colectia "Europa", München, Germania, 1992.

⁷⁾ "Caci nu pricepură nimic de la minunea înmultirea pâinilor, **deoarece inima lor era împietrită**"... (Marcu, VI, 52)

deslușească contururile realității spirituale și a adevărurilor eterne: **"De aceea am spus vouă că nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-i este dat de la Tatăl"** ⁸⁾.

În decursul evenimentelor între anii 1927 și 1938 legionarismul a trăit sub guverne conduse de persoane care **"priveau dar nu auzeau"**, și **"ascultau dar nu înțelegeau"** ⁹⁾. Căpitanul făcea toate eforturile posibile - nu numai prin scris, scoale de cadre, ședințe, tabere de muncă, cărți, broșuri, circulări, ci și prin întrevederile sau interviurile cu tot felul de ziariști streini și români - ca să lămurească guvernele și partidele politice și opinia publică în general asupra telului urmărit de Mișcarea Legionară ¹⁰⁾. Legiunea urmărește transfigurarea românului și ridicarea lui la tipul **"omului-erou"**. Aristocrația ateniană a avut aspirația să formeze un ideal de cetățean: **"eleutheros antropos"**, înainte și în timpul lui Sócrate și a lui Platon. Ar fi dorit să prelungească epoca de glorie ateniană luptând împotriva democrației corupte și degradării morale instaurate de Pericle, Cleon și Alcibiad dar demagogia sofistă, imoralitatea, și viața concupiscentă instituționalizată reușira să desintegreze "polis" -ul atenian condamnând la moarte pe cel mai mare filozof al omenirii (considerat premergător al creștinismului).

Adversarii Legiunii nu pot înțelege principiile și doc-

⁸⁾ Ioan, VI, 65.

⁹⁾ "Iar el răspunzând, le-a zis: "Pentru că vouă vi s' a dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, pe când aceloră nu li s' a dat"... (Matei, XIII, 11-13), iar Isaia (VI, 9-10) spune: "Du-te și spune poporului acestuia: Cu auzul veți auzi și nu veți înțelege și, uitându-vă, vă veți uita, dar nu veți vedea. Că s' a învățat inima poporului acestuia"...".

¹⁰⁾ "...pentru legionar politica înseamnă religie" (Cărticica Sefului de Cuib, p. 75)

trina legionară deoarece se află în stare de "letargie", de câte ori încearcă să priceapă și să pătrundă - puțin numai - în esența doctrinei legionare. E ușor de explicat: în intimitatea lor nu fermentează gânduri și nu sunt în stare de a înfiripa idei familiarizate cu viața spirituală. Nu au posibilitatea alternativei: nu cunosc altă cale ratională decât aceea a simplului și unicului interes personal. Și împlătesc raționamentele mereu cu urzeala și ițele lui **"hic et nunc"**. Probabil că unii intuiesc că nu au de a face cu adversari **"politici"**, (mai ales când văd seninatatea cu care accepta și acceptară să meargă la moarte, în lagare și temnițe), iar acest lucru îi face să bănuiască că sunt **"extrem de periculoși"**, deoarece luptă pentru transformarea "înlauntrului" omenesc. Și închipuie că apariția unui astfel de român - așezat pe meridianele vieții spirituale - nu ar putea fi convins de bunătatea vieții politice și a promisiunilor demagogice. Egoismul feroce, patologica dragoste de sine și **"hybris"** -ul care caracterizează pe "homo politicus" și "homo oeconomicus" sunt atât de încetățenite în sufletul lor încât se cred în drept de a califica de **"anti-umană"**, pe toată lumea care ar îndrăzni să lupte pentru conservarea virtuților ancestrale. Căpitanul ne-a învățat drumul dinamizării virtuțiilor creștine ¹¹⁾ și calitatilor mostenite de la străbuni. **"Luptătorul lui Cristos - scrie Sfântul Ioan Scararul ¹²⁾ - trebuie să cunoască pe care dintre vrăjmași trebuie să-i gonească de departe și pe care să-i îngăduie**

¹¹⁾ "Din această mare luptă legionară va ieși o nouă aristocrație românească. În cariera ei nu se va pune bază nici pe bani, nici pe avere, nici pe haine, ci pe calitățile sufletesti, pe virtute; Va fi o aristocrație a virtutii" (Cărticica Sefului de Cuib, pag. 76.

¹²⁾ Filocalia, VII, pag. 159.

să se razboiască cu ei”. In lupta care o dă legionarul in drumul spre desavârşire întâlneşte nu numai rezistenţa, neînţelegerea, invidia, şi ura politicianilor si a purtătorilor de steaguri luciferine, **ci şi dusmani ascunşi înlauntru fiinţei**. La acesti vrajmasi face aluzie **Sfântul Ioan Scărarul**. Insa lupta e cu atât mai măreţa cu cât mai mult se oţeleşte **voinţa de a înfrunta duşmanul de afarăsi in acelaş timp pe acela dinlauntru sufletului**. Odată, însă, ce a reuşit să stăpânească aspectele negative a intimităţii, si sa faca parte din **“kalokagathia”**¹³⁾ (de care **Sfântul Ignatie de Antiohia** spunea ca era idealul spiritual suprem la care trebuia să ajungă omul creştin), legionarul are curajul si raspunderea morală pentru a lupta contra lumii luciferine. Căpitanul, în una din şedinţele de noapte la Carmen Sylva (1936) ne-a vorbit de deosebirea care exista între **“omul tare”** şi **“omul mare”** (eleutheros antropos”), şi ne recomanda să ne ridicăm la înălţimea **“omului mare”**¹⁴⁾.

Aspiratia legionarismului de a usura calea care duce spre ridicarea fiinţei ar putea găsi obstacule, dacă legionarul nu s’ar putea elibera de servitutea sau robia la care este supus datorită **“madularelor altei legi”** care se lupta **“impotriva, legii mintii”** (Rom., 7,23). E vorba de sfera afectivă-negativă (din care fac parte si

¹³⁾ **San Ignatie de Antiohia**, “Cartas camino del Martirio”, México 16, D.F. 1947., p. 85: “Kalokagathia” însemna gradul suprem de perfectiune morală si spirituală la care putea ajunge omul ateniian: **“eleutheros antropos”**. Intrunea: cinstea, sinceritatea, curajul, spiritul dreptăţii, seninatatea în faţa morţii, spiritul de abnegatie, dragostea aproapelui, şi credinta în Dumnezeu.

¹⁴⁾ Spunea ca **“omul tare”** este viteazul, energicul, îndraznetul, rezistentul, activul, intreprinzatorul, in timp de **“omul mare”**, **afară de aceste virtuti** se caracterizează si prin: înţelegere, tolerantă, spiritul de sacrificiu, constantă, mărinimia si tacerea in timpul eroismului de durată.

instinctele). In cadrul **“legii minţii”** face parte libertatea. Evident nu e vorba de libertatea democratica în numele careia s’au săvârşit cele mai îngrozitoare crime în cele trei revolutii care au avut loc între anii 461-338 a.C. in Atena, in 1789-1794 în Franta si din 1941 incoace (decând se uniră cele două democraţii (**“reprezentativa”** si de **“masse”**). E vorba de acea libertate care pretinde dinamizarea fortelor intelective si volitive - deci a **“conştiinţei morale”** destinate să zugrume si să asfixieze impulsurile, pulsionile şi instinctele josnice, cari stau în serviciul satisfacţiilor trecatoare.

Omul de rand, sau necredinciosul, bucuros urmează cuvântul si pasii lui **“homo politicus”**, **“homo oeconomicus”** si a lui **“homo faber”**, deoarece **“homo democraticus”**, îi oferă o amplă gamă de libertăţi încadrate de legi, decrete-legi, jurisprudente, adausuri la jurisprudenţe, etc., care îi permit să dea frâne libere la aproape toate dorintele si apetiturile **“încadrate în mod formal în libertăţi cari apara drepturile omului”**. In lumea nelegionară **“drepturile”** sunt sinonime cu **“libertăţile”**. Libertăţile s’au metamorfozat în legi (unele scrise, altele nescrise), şi se multiplica pe masura în care **“homo politicus”** are interes sa-si întărească permanenţa mizând pe voturile uzufructuarilor. Pentru Mişcarea Legionara **liber este numai acela care în mod conştient îşi calcă în picioare apetitul şi pofta de satisfacţie a dorinţelor de îmbogăţire materială si de destrăbălare, si imoralitate**. Acum o sută si ceva de ani, **Ed. von Hartmann**¹⁵⁾ sfatuia poporul german si mai ales tineretul să dinamizeze **“die volle Hingabe der Persönlichkeit an den Weltprozess und seines Zieles, der allgemeinen Welterlösung willen”**.

comuniste si liberal-masonica (si au ajuns să fie sclavii obiectelor sau a lucrurilor, feci se "obiectifica" sau se "lucruifica"). Asadar, din când în când, trebuie sa avem curajul "re-gresului" pentru a ne regăsi din nou în jurul izvoarelor care ne-au adăpat mistuitorul foc al dragostei de glie, de Cristos si înviere a Neamului. Avem nevoie de o împospătare a fiintei noastre. O intoarcere la esentele Sfintei Scripturi, a istoriei eroice a românismului, a operei eminesciene, a învățaturii Capitanului, a "Craniilor de Lemn", a jurământului Mota-Martin si a cărții Fratiilor de Cruce a lui Gh.Gh.Istrate.

Ar trebui sa evadăm din înnebunitorul vârtej a "obiectificarii" ("ver-dinglich-ung", "cosificación"), care ne arunca în luciferina bezna a materialismului.

Trebuie se regăsim calea care duce spre desăvârșirea sufletească. Se impune o întoarcere la izvoare.

Schimonosirea si desfigurarea fiintei omenesti se produce pe masura în care structura psiho-mintala se obisnuieste cu admiratia față de tot ce apare cu poleială provocatoare de invidie.

Aprecierea aspectelor strâns legate cu deșărtăciunea, descătușează emotiile negative, sentimentale josnice si poftele abjecte: autosuficiența, invidia, mândria, trufia, pofta de posesiune, aroganta, omniștiința, omnipotența, cruzimea mintală, placerea de a umili și rani, disprețul fata de virtutiile aproapelui și tendinta de a atribui altora propriile defecte si pacate.

Vanitatea si îngâmfarea deslănțuiesc - ca un uragan - toate componentele sferei irationale a personalității: intoleranța, mânia, iritabilitatea, agresivitatea si ura.

Trăirea emotiilor primare (din sfera afectivității negative) în mod pasional si frecvent produce un desechilibru si un început de alienatie. Fiinta este zguduata de "alterare" (devine "alta"). Sentimentele si emotiile perturbatoare se desclanseaza cu o usurinta din ce in ce mai accentuata, în timp ce sentimentele nobile si emotiile agreabile intra într'un con de umbra. Exista, dar se canalizeaza numai spre "EU" si, ici colo, spre persoanele care fac parte din cercul intim.

Se realizează în mod subconștient o sciziune a vieții efective de viața intelectului. Sentimentele degradanta si emotiile primare negative nu pot fi însoțite de procesele gandirii, decat în mod partial (în cel mai bun caz), iar persoana se alineaza în rândul nevropatiei. Ajungând la acest grad de per-"turbare", sau "alter"-are, individul începe sa se "Ego"-centric-izeze. Se considera "creditorul" societatii, iar aceasta devine o eterna, "debitoare". Lumea - ambientul inconjurator - îi datoreaza stima, apreciere, atentii, admiratie si toleranta pentru actele sale de slabiciune, iar daca acest lucru nu se întâmpla hrănește intimitatea cu resentiment, ură, și dispret. Expectativele sale nerealizate îl desamăgesc. Se irita si ataca. Doreste distrugerea sau disparitia "debitorului" (îndatoratului), întrebuintând calomnia, defăimarea și ponegrirea.

Din fericire, numai putini legionari s'au "nevropatizat", trecând în tabara dusmanului. Totusi exista un pericol latent, în exil, care ar putea abarca si alti legionari.

Marela "noroc" al legionarilor din exil este faptul că, de tineri încă, s'au obisnuit a îngloba în sine virtuțile creștinești, în spiritul Căpitanului. "Norocul", si în faptul de a fi fost obligati a-si apara tezarul spritual împotriva

cruzilor vrajmasi masoniliberali, national-socialisti si comunisti.

Acum, calea care duce spre izvoare e mai usoara. E vorba de o simpla "intoarcere". La o re-"adapare" dăătoare de limpezime în simtiri si claritate în gândiri.

Trebuie sa desțelenim fosilizarea si împietrirea atitudinilor mintale provocate de invizibilul clește a presiunilor diferitelor stiluri de viata din exil. Sa extirpam excrescentele si protuberantele crescute sau încrustate în firea legionara, care au falsificat esentele trăirii legionare, si au desfigurat-profilul armoniei sufletesti.

Primul pas este cautarea drumului care ne-ar putea apropia mai mult. Impotriva numeraselor frontiere, a zecilor de mii de kilometrii care ne separă si a diferitelor culturi asimilate în ultimele trei, patru decenii, trebuie să dăm acest pas.

Este pasul spre dragostea legionară.

Afară de credinta noastra legionară, mai e nevoie de încă ceva: curajul de a ne desprinde de tot ce ne-a atrofiat și anchilozat capacitatea de înțelegere și dăruire. Si încă ceva: curajul de a ne descotorosi de frazele stereotipate (care scuza lipsa de autoexigenta) sau gândurile si rationamentele prefabricate (care justifica delăsarea și comoditatea mintală).

Trebuie sa avem și bărbăția micilor si marilor rectificări, asa cum in trecut am avut curajul marilor rupturi.

ECHILIBRUL SUFLETESC

Publicat în "Scrisori Legionare", Buenos Aires, Anul I, Nș 2, Aprilie, 1980

In amintirea camarazilor cu care am avut norocul sa stau în termnitele din Cernăuți, Inchisoarea Militara -Cernauti, Chisinau, Inchisoarea Militara din Iasi, Galata, si Doftana:

Prelipcian Pantelimon,
Biceaga,
Useriu,
Zelinschi,
Traian Taranu,
Leonties D.
Vasile Bodai,
Vasile Jucan,
Ioan Jucan
Lucian Caramlau
Donat Sultan
Atofanei
Andritoiu

Regret ca nu-mi amintesc de toti. Cer iertare!

ECHILIBRUL SUFLETESC

"Miscarea Legionara...isi are temeliile infipte in principiul dragostei" ne spune Căpitanul. Dar cum s' o aplicăm? Tot Capitanul ne da raspunsul: "Dragostea aplicata insemnează pace în suflete". Pacea în suflete este sinonima cu echilibrul sufletesc sau cu armonia interioară. Asadar trebuie sa regăsim echilibrul sufletesc ca să mergem pe cărarea dragostei legionare, evitând "alter"-area și schimonosirea intimității noastre.

Dez-orgnizarea sau "dez-axarea" firei sau ființei isvorăște din cauza inflației emotionale. Sectorul afectivității negative ia o desvoltare exagerată, motivând si dinamizand forțele irrationale care se instăpînesc treptat de sfera mintală. Frica și spaima pricinuiesc ruginirea articulațiilor in procesele gândirii. Gândirea suferă un fenomen de anchilozare si "**perplex**"-izare, iar in locul rationamentelor apar pulsionile si compulsionile care duc la "des-ființă".

Dezorganizarea intimității prin apariția inflației iraționalității este si mai acuta, când afară de frica si spaima mai apar si alte emotii primare - datorită cunoscutului fenomen a declanșării apropape automate - spre exemplu tristetea si melancolia. Combinatia între frica, spaimă, tristețe și melancolie prilejuiesc nevroza depresiva-obsesiva, iar intimitatea e pradă unui cumplit cerc vicios. In sfera mintală circula numai câteva gânduri care se pun in serviciul instinctului de autoconservare. Fiinta omenească pierde autonomia de acțiune si independența de hotărîre.

Dezaxarea personalității e și mai accentuată când

inflația emoțională este provocată de frustrări, senzatii de neputință, irealizare, înfrângere, sau pricinuita de ofenze si umilinte. In acest caz se descătușează mânia, furia si ura. Toată ființa este inundată de o adevarată orgie a forțelor iraționale. Sfera mințala e biciuită in mod crud de cele mai abjecte agresiuni si obligată să facă față violentei. Fiinta se transformă in fiară. Omul devine o căldare de trăiri patimașe, iar acțiunile sunt condiționate de compulsioni.

Aceiaș ființă care suferă de nevroza depresiva-obsesi-va poate să suferă de atacuri de violență si compulsioni agresive. Cand termină un ciclu de depresiune, începe altul de agresiune, iar intimitatea e bântuită de un permanent conflict și riscă să se anarhizeze. Individul, închis într' o carapace de auto-suficientă, si cuprins de mândrie, nu-i capabil să se deschida inspre aproape, si simte doar cum se evaporează pacea lui sufletească si cum, încet lumea, cunoscutii si prietenii îl izolează evitand orice contact.

S' ar putea spune ca individul dezechilibrat, conflictuat sau desorganizat in procesele mintale, începe să pluteasca tot mai mult pe dimensiuni de alienație. Toată existența si toată viata lui interioara începe să fie sfredelită de o patimașă subiectivitate.

Deprinderea cu trăiri subiective s' ar putea întâmpla să se infăptuiască chiar fără ca persoana să fie nevoită a trece prin tortura nevrozei. Intr' o scrisoare anterioara¹⁾ mentionam ca **vanitatea, trufia sau îngâmfarea** ar

¹⁾ Cea mai mare parte din "SCRISORI LEGIONARE" s'a pierdut. Acum doi ani le-am trimis in tara, cu intentia de a contribui la crearea unei "arhive" a publicatiilor din exil. Toata colectia s'a pierdut, din nefericire.

putea declansa un inceput de alienatie. Acest lucru a fost stabilit de filozofi si psihologi cunoscuti (**Bergson, Lersch, Croce, Spranger, Heyer, Binswanger, Franckl, Bühler**, iar ultimii doi mi-au facut **onoarea** de a colabora in revista de Psihologie aplicată **pe care** am dirijat-o timp de zece ani: 1960-1970, la Buenos Aires).²⁾ Ar fi vorba, deci de tendinta constatată în **ultimii șasezeci-șaptezeci** de ani: paralel cu progresul **tehnicei, științei** si microbiologiei individul tinde tot mai **mult spre** un fenomen denumit "lucrificare" sau "obiectificare", care il face tot mai egoist, mai egolatu si mai **egocentric** (amenintând să devie egotic). Tot ce **gândește, planifică** si făptuieste trece prin sita lui "Ego". Toate rationamentele și judecățile pe care le emite **sunt însoțite** de înfrigurare și o mare urgentă de "egocentricizare". Simtește o mare stimă față de sine însusi. **Se admiră**, se induioseaza profund de propriile neazuri, **si-si iartă** cu generozitate toate slăbiciunile si pacatele. **Toate** erorile si le justifica cu darnicie si-si tolereaza **marinimos** toate defectele. Subiectivitatea nu permite **nimanui** să fie tolerant si intelegator cu aproapele. **Prea mare** iubire fata de noi insi-ne si excesiva intelegere si **toleranta** fata de noi ne impiedcă să fim obiectivi. **Când** suntem părtinitori numai cu noi, cu multă grautate **am putea** fi nepărtinitori cu ceilalti.

E destul de greu sa ne desprindem de "**partinirea**" cu noi; adica e greu sa fim obiectivi cu noi **însine, dar** nu e imposibil. Am putea ajunge la un **înalt** grad de

²⁾ E vorba de revista "Psicologia Industrial" infiintata si **condusa de** autorul acestor randuri, la care au colaborat si alti oameni de **știinta ca** Nicola Pende, Allport, Fr. Baumgartner, etc.,

obiectivitate daca am avea bărbăția necesara de a ne privi cu sinceritatea intimitatea.

Intimitatea este asemanatoare unei gradini, în care gasim buruieni, ierburi, spini, pomi fructiferi si flori. Daca o abandonam se paragineste. Vor creste ierburile si buruienile iar florile si pomii fructiferi se vor usca sau închirci.

Echilibrarea sufleteasca începe deci cu îngrijirea grădinii noastre interioare. In momentul în care începem sa recunoaștem existența slăbiciunilor, defectelor si greselilor noastre alunecam spre fâgasul obiectivitatii si a nepartinirii. In acest moment suntem dispusi sa dam o batalie frontala împotriva fiarei din noi, sau a sferei irrationale negative. Fortele noastre intelective se concentrează asupra dusmanului intimității noastre. Iritabilitatea si mânia încep sa fie controlate. Furia începe să slăbeasca. Ura poate fi raționalizata.

Toate aspectele personalitatii pot fi perfectionate, iar daca ne străduim reusim să micșorăm intensitatea acelor aspecte care ne ameninta cu nevropatizarea, sau cu "alterarea". Lumea liberal-masona, la fel ca si acea marxista-comunista este supusa unei încete, dar sigure nevropatizări, sau a "desfiintării" adica a nu mai fi ființă".

Armonia interioara se obtine cu mobilizarea vointii, iar aceasta este stimulata de o tinta nobila: a trăi în pace cu sine însusi.

Trebuie sa ne re-obișnuim a convietui în pace cu noi însine. Conditia esentiala a unei convietuiri cu aproapele nostru este co-existenta armonioasa a "eu-ului" su sine însusi. Iata de ce avem nevoie de obiectivitate si nepărtinire, când ne contemplam pe dinauntru si ne hotărîm sa domesticam fiara din noi, stapânind

agresivitatea, dinamizând viața ratională și flexibilizând reflexiunea și dând naștere unei profunde înțelegeri și tolerantă față de aproape.

Întelegerea față de aproape este conditionată de înțelegerea față de noi înșine. Reflexiunea ne ajută să stăm de vorbă, să ne "con-sfatuim" cu noi. Putem "monologa" și "dia-loga" cu intimitatea noastră. "Consfatuindu-ne" cu ea ajungem la înțelegere.

Autocontrolul ca prim pas spre cucerirea armoniei interioare nu aparține numai psihologiei și psihoterapiei moderne. Mult înainte de Jung, Jaspers, Lersch și Rogers sau Binswanger s' a desbatut această temă. Și nu numai în timpul antichității grecești, ci chiar într' o civilizație foarte îndepărtată. În anul 1964 s' a tradus pentru întâia oară o inscripție a unui templu construit în anul 200 înainte de Cristos, în orașul Kandahar (acuma se află pe teritoriul Afganistanului). Conceptele aparțin regelui Ashoka: "...mila și autocontrolul ("enkrateia") trebuie să domnească în toate castele. Are auto-control mai ales acela care își stăpânește limba. Și să nu se mândrească pe sine, nici să nu ponegrească pe alții, căci asta e desartăciune. Mai curând să încerce a lauda pe alții, înloc de a-i critica".

Aplicarea și practicarea autocontrolului au nevoie de o disciplină interioară: o punere în ordine a gândurilor și o formulare riguroasă a raționamentelor în cadrul obiectivității ("sine ira et studio"). Cu cât mai mult ne judecăm pe noi întrebuintând severitatea, cu atât mai mult vom renunța la înduioșarea de noi înșine și vom dirija auto-compătimirea (conform fenomenului compensator) spre aproapele nostru, transformând-o în căldură sufletească.

Întelegerea și toleranța ne ajută să dăruim căldura sufletească în consfaturile și conversațiile cu aproapele, iar așa ne ridicăm spre un grad de nobilă "con-vietuire".

E adevărat că interacțiunile cu streinele culturi în exil ne-au molipsit de frivolitățile deșertăciunilor și ne-au contagiât de obiceiuri ciudate, dar trebuie să recunoaștem în același timp că exilul ne-a permis să ne flexibilizăm puterea de adaptare. În consecință ne-am familiarizat cu toleranța și înțelegerea unor stiluri de viață cu totul deosebite. Aici naște întrebarea: Cum se face că suntem în stare să dăruim atâta capacitate de înțelegere față de streini, tolerându-le toate defectele, slăbiciunile și greselile, și nu suntem capabili să convietuim într' o climă de mai mare armonie între noi? Nu suntem aceiași care am pățit împreună ani de zile în beciurile Prefecturilor de Poliție și în temnite? Nu suntem aceiași care am pierdut cei mai frumoși ani a tinereții în lagărele de concentrare a călăilor Neamului nostru?

Ne întoarcem deci la învățăturile Căpitanului. Vom reîncepe cu marea opera a edificării intimității, pentru a regăsi pacea în sufletele. Pentru a construi armonia interioară.

Înapoi la Icoana!

BUNUL SIMT

Aparut în "Scrisori Legionare" Buenos Aires, 1980,
Mai, Anul I, Nș 3

In amintirea Sedintelor de pe Rarau (langa
Cabana Legionarilor Raniti pe care o cladeam toti
legionarii) în care ascultam pe dragii camarazi si
sefi:

Radu Mironovici
Vasile Posteuca
Biceaga
precum si camarazii:
Nemteanu
Useriu

**si câtiva Frati de Cruce. Si în amintirea
calugarului Neofit Stiurca, care ne-a adapostit
pe mine si pe camaradul si varul meu Mircea
Pârnac, în chilie timp de câteva nopti, învatân-
du-ne cum sa adormim cu ruga pe buze.**

BUNUL SIMT

Capitanul ne spunea pe Rarau si la Carmen Sylva ca
legionarii trebuie să cultive un simt special care le indica
când trebuie să tacă și când trebuie să vorbească. A
insistat mult asupra "bunului simt", deoarece acesta este
una din calitatile fundamentale care ajuta la atenuarea
situatiilor conflictive cu anturajul. Mai important însa este
pentru pastrarea armoniei interioare, deoarece ne
scuteste si ne apara de o buna parte a frustrărilor. Când
percepem o situatie, pulsionile interioare ne îndeamna
la o reactie imediata. Răspundem în mod impulsiv si
rareori reactia instantanea este însoțită de intuiția
necesară care contribuiește ca răspunul să fie potrivit
stimulului, sau situației create. De cele mai multe ori
regretăm că nu am avut rabdarea si previziunea necesară
pentru a filtra urgenta reactiunii imediate prin sita
reflexiei.

Bunul simt include, afara de prudenta și răbdare,
capacitatea de a obiectiva situatia dată. Raspunsurile
impulsive produc o satisfactie momentana de
"descărcare", însa mai târziu se întorc contra "Eu"-lui ca
un bumerang, inundând intimitatea cu o constelatie
întreaga de senzatii de remuscari, regrete si sentimente
de vinovatie. Individul se alarmeaza si se întreabă cu
amaraciune de ce n' a fost mai prudent în timpul discutiei.
Reprosurile au aspectul unei autoagresiuni însoțite de
supărătoare senzatii de frustrări, care contribuiesc la o
atenuare a autostimei si la o agravare a autodeceptiei.

Legionarul, constient de rolul pe care îl are în lupta de
a spiritualiza Neamul, e în permantenta căutare de

mijloace de perfectionare a virtutiilor pe cale de uitare, sau luate în derâdere de iudeo-masonerie si de marxism, care se misca pe meridianele dezagregarii si schimonosirii firei românești si a moralei creștine. Dusmanii Neamului românesc combat bunul simț servindu-se de tehnici de calomniere reiterativa si inventii diavolesti pentru a ne atrage în arene în care se întrebuințeaza armele luciferine a desmatului politicianist cu care noi nu ne-am familiarizat. Daca ne-am obisnui cu aceste metode de traire irationala, ne-am molipsi si ne-am contamina intrând cu ei în vârtejul "lucrurificarii" schizofrenizate. O componenta importanta a bunului simț este tactul, care ne permite să ne "încadrăm" sau "așezăm" obiectiv în realitate. Ne potrivim nuanțelor circumstanțiale si "operăm" în consecința, dar cu prudența, răbdare, tact, compătare si mai alea cu elegantă. Bunul simț este o virtute care apartine proverbialei "omenii" românești. Spiritele marilor nostrii martiri ne cer să-l cultivăm în exil pentru ca supraviețuitorii care se vor întoarce în țara liberă să-l depoziteze în sufletele tineretului românesc.

INGADUINTA

Publicat în "Scrisori Legionare", Buenos Aires, Anul 1, N° 4, Iunie 1980

În amintirea Comandantului Fraților de Cruce **Gh.Gh. Istrate**, care ne-a educat în spiritul capitanesc, precum si a camarazilor **Mihai Balanescu, Veres**, si **Silistreanu**, care au dormit pe iarba si nisip alaturi de noi (**Petroaie I, Leonties, D. si Dranca V.**) permitându-ne sa cunoastem nobletea sufletului bucurestean, ardelean si dobrogean, cu ocazia Taberei de Munca dela **Carmen Sylva (Iulie 1936)** si marsului Fraților de Cruce din toata tara la **Sabla (Dobrogea)** Iulie-August, 1937)

INGADUINTA

A fi îngaduitor sau tolerant cu aproapele nu înseamna a fi slab. Multi confunda spiritul îngăduitor cu slăbiciunea sau cu sentimentul vinovăției. Mai curând s'ar putea spune contrariul: Persoanele slabe sunt intolerante. Aceia care au complexul vinovăției cred că-si usurează conștiinta când sunt inflexibili, neîngaduitori și asprii judecatori cu aproapele. In general indivizii lipsiti de bogăție spirituala se transforma usor în descoperitori de defecte și slăbiciuni, deoarece sunt nesiguri și lipsiti de încredere în potentialitatile proprii. Ca să ascundă firava lor structura psiho-mintala și neputinta de a se desprinde de "meteahnele" lor sunt intoleranti cu greșelile sau erorile aproapelui. Altă cauză puternică care genereaza intoleranta este exagerata îngâmfare: Individul dorește să prezinte ambianței o imagine cu aureola de infailibilitate, iar pentru a o impune și consacra exprima intoleranta fata se slăbiciunile altora.

In timpul interactiunilor e logic să descoperim umbre și penumbre în intimitatea celorlalte persoane. Subiectivitatea ne împiedică să recunoaștem golurile și prăpastiile din noi, dar acest lucru nu-l împiedeca pe interlocutorul nostru să le descopere. Dacă și noi descoperim goluri și pete în intimitatea lui, iar aceasta reciprocă descoperire este însoțită de toleranta, ar putea declansa un proces de înțelegere și îngăduintă, sau chiar de prietenie. Descoperirea fiind unilaterală și însoțita de intoleranta risca să se îngemaneze cu o pasiune oarba, iar drumul spre ura și dusmanie este inevitabil.

Evoluția adultului spre bătrânețe ar trebui să fie caracterizată de un fenomen de "înțeleptire" (adică de

mai amplă "înțelegere" și mai adâncă "îngăduintă"). Una din condițiile fundamentale a "înțeleptirii" este sălășluirea în realitate, adică percepția realității cu o doză de minimă subiectivitate. Cu alte cuvinte: atingerea unui mai mare grad de înțelepciune este condiționată de o cât mai mare îndepărtare de irationalitatea subiectivității. Bătrânul se "înțelepțește" pe măsura ce devine mai tolerant, mai flexibil și mai înțelegător. Aceia care nu ating acest grad de maturitate psihomintala și se complac în frivolitatea subiectivizării situațiilor și a trăirilor (așa cum se întâmpla cu toți bătrânii democrațiilor și a marxismului), alunecă încet dar sigur spre panta regresivității sau a sclerizării.

Salasluierea în realitate și înfăgășuirea spre obiectivitate fac parte din maturitatea de gândire și din exercitiul voinței de a se ridica spre o mai înaltă culme spirituală. Lumea democrației și a comunismului aspiră spre culmile materialismului și a "lucruificării" împodobite cu deșărtăciuni. Lumea legionară aspiră la marea care a caracterizat marinimia Căpitanului.

In una din memorabilele ședințe ne noapte la Carmen Sylva, Căpitanul ne-a vorbit de deosebirea care există între "omul tare" și "omul mare". Omul tare este viteazul, îndraznetul, energicul, rezistentul, activul. Omul mare, afara de aceste trasaturi mai mare: înțelegerea, toleranta, spiritul de sacrificiu, marinimia, constanța, și eroismul de durată.

Asadar omul tolerant, îngaduitor și înțelegător ajunge la nivelul marinimiei (mare-inima). Îngăduintă este o trăsătura nobilă a legionarului, care ne apropie tot mai mult de umbra mareată a Căpitanului și ne aduce pace în suflete, adică ne menține mereu pe meridianele dragostei crestine.

SENSUL SPIRITUAL AL PRIETENIEI

(Publicat în "Scrisori Legionare", Buenos Aires, Anul I, N° 5 1980, Iulie.)

În amintirea camarazilor care m'au însoțit când am fost **parasutat** în spatele frontului comunist (24 Martie, 1945) în munții Maramuresului (Magura), după care am început lupta pe **Rarau** și **Giumalau**:

Radu Ioan

Mircea Alexandru

Visoianu Iosif

Tinta Ilie

Gherase Aurel

Oprea

Macovei

la care s'au unit camarazii

Alexandru Sutea, Cozan Dtru, Iacoban D.,

Procutan, Costineanu, Aga Vasile,

Corduneanu P., Rusu Ion, iar mai târziu:

Macoveiciuc Vlad și Macoveiciuc Silvestre

SENSUL SPIRITUAL AL PRIETENIEI

"Cuibul nostru era cald. Raporturile dintre noi erau absolut familiare..."

"Pentruca în cuib... sunt totți prieteni..."

CAPITANUL

Asa a început Capitanul lupta legionară. Legionarii cutreeră satele, câmpiile și munții României cântând. Guvernele liberale, țărăniști și carliste trimiteau "autoritățile" să-i aresteze. Îi introduceau în beciurile posturilor de jandarmi, și-i bateau cu patul carabinelor. Acolo, însângerați, studenți, tărani și muncitori își legau ranile și și cristalizau inimile. Suferința în comun îi împrietenea și mai mult. Mai târziu, când începu "vifornita cea mare", beciurile prefecturilor de Poliție se transformă în centre de tortură și chinuire. Polițiile lui Carol, Antonescu, Mihai, Ana Pauker, Gheorghiu-Dej și Ceaușescu se specializă în arta de a chinui legionarii, dar aceștia se uniră și mai mult.

Prigoanele, asupririle, torturile și amenințările de moarte, împreună cu lipsurile de medicamente și foamea au călit sufletul legionar ridicându-l la un înalt grad de spiritualizare. Aceasta înnobilare a figurii legionare nu ar fi fost cu puțință, dacă nu ar fi existat camaraderia bazată pe prietenie. Conștiința de a fi însoțiti pe drumul calvarului de inimi care bateau la unison a constituit esența polarizatoare a spiritualizării.

Acum, în exil, după aproape patruzeci de ani de surghim, legionarii care au fost în lagărele de concentrare

din Germania sau aceia care au iesit din temnitele comuniste, toti, continuă să cultive prietenia. Flacăra mistuitoare a credinții capitanesti, alimentata de învățăturile Mântuitorului mentine legionarismul pe dimensiunea elegantei sufletesti. Contactele si convietuirea cu exilatii "democrati" leau permis legionarilor sa-si cunoasca mai bine fostii reprezentanti ai prigonitorilor. Lumea ne-legionara nu poate fi prietena. Abia stabiliti în streinatae, si dupa ce au cheltuit fondurile primite în mod generos de la centrele de vânzare de sperante, au continuat cu activitățile cu care fusesera familiarizati în tara: afacerile. Acestea însa au darul de strânge "bunuri pamântesti", dar nu prieteni. Prietenii lor sunt simplii "insotitori" de ospățuri, chefuri si banchete. Revocările imaginilor din țara se reduc la scheme frivole si banale: mâncărurile, petrecerile, moșioarele și desmătul.

Când se reconstruieste trecutul trăirii legionara, imaginile evocate sunt smulse din suferinte și lupte comune. Din cele mai nobile sacrificii. Din cel mai curat idealism. Din cea mai înalțăoăre dăruire. Iata dece a reusit lumea legionara să-si mentina echilibrul interior. Asa se explica cum au reusit legionarii sa trăiasca "în pace".

Spuneam în unul din numerele brecute ca tendinta tot mai accentuata a "obiectificarii" societății actuale conduce spre nevropatizare. Una din formele mai cunoscute ale nevrozei se manifestează printr' o dureroasă senzatie de singurărate si un înnăbusitor sentiment de lipsa de înțelegere a ambiantei. Bolnavul se simte tot mai deșert în suflet. Golul interior îl umple cu fobii, frici obsesive, si mai ales cu senzatia de a-i fi dispărut sensul vieții. In

intimitatea lui se produce un fenomen de des-profilare si des-nuante a esențelor si valorilor, si a nu mai "poate sta de vorba" nici cu sine însusi, nici cu aproapele. Nu mai are încredere în sine însusi, nici în "celălt". Se "închirceste" si priveste orizontul "închiorchisat" pentruca toti care-l înconjoara vor sa-l prejudicieze. Individul se nevropatizeaza deoarece nu mai are prieteni.

Cine nu are prieteni si cine nu stie sa cultive prietenia ajunge în mod sigur sa fie nefericitul proprietar a acestui tip de nevroza care - uneori - risca sa alunece spre paranoie.

Prietenia implică capacitatea de dăruire. Dăruim încredere, înțelegere, bunavointa si simpatie. Numai fiintele lipsite de armonie interioara ar putea răspunde cu indiferențe la un act de dăruire. Actul de dăruire este o alinare a tensiunilor provocătoare de nesiguranță, de îndoieli si de singuratae. Acela care dă "câstiga" oricum, caci actul de dăruire este un act de altruism care produce o inefabila bucurie în inima aceluia care daruieste. Cu cât mai mult daruim "celuilalt" cu atât mai puțin avem pentru "dragostea de noi" si pentru adorarea "Eului". Impartim capacitatea noastra de căldura sufleteasca cu "celalt" iar acest lucru ne face să ne simtim mai ușurati și mai fericiți, pentrucă nu riscăm sa ne disprețuim, mai târziu, la amintirea faptului că am fi putut realiza un act de prietenie și nu l-am facut.

Actele de apreciere fata de camarad - în baza faptelor si a calitatilor spirituale - ne înalță, iar prietenia pe care i-o aratăm ne aseaza pe dimensiunile semnalate de Capitan si relevate ca unul din secretele forței care a spiritualizat Legiunea.

Cea mai nobila atitudine și mai înălțătoare luptă pentru cucerirea spiritualizării intimității este desfășurarea tuturor potențialităților pentru **dobândirea libertății de a învinge și domina regatul fortelor inconștientului și subconștientului.**

Un cutremurator exemplu de călcare în picioare a puterii subconștiențe de a fi apreciat, stimat și laudat ni-l oferă circulara Nr. 95, din 21 Octombrie 1937. Căpitanul citează cazul unui legionar, care având **două zile de concediu** se prezentă pe șantier ca să lucreze la patru dimineata, pentru a-si face datoria de legionar...¹⁶⁾ **Liber** a fost muncitorul legionar, Manzala Dimitru, în momentul în care a **renunțat la** cele doua zile de concediu (în care s'ar fi putut odihni și bucura de compania familiei) și a ascultat vocea conștiinței morale care-i dictase să-și "facă datoria", fără ca să aiba satisfacția de a simți admirația camarazilor și a sefilor pentru **gestul de renunțare** voluntara. A simțit că în conștiința morală

¹⁵⁾ Eduard von Hartmann (1842-1906: "Philosophie des Unbewussten", Berlin, 1899.

¹⁶⁾ **Se va citi în toate cuiburile.** La inspectia făcută de domnul Popescu-Buzău în jurul orei 5 dim. pe șantierul Sediului, înainte de începerea programului zilnic, **un legionar muncea singur pe întuneric cărând cărămizi pe brate în interiorul clădirii.**Ceilalti camarazi nu sosiseră încă pe șantier. Intrebat cine este a răspuns: Sunt legionarul Mânzala Dimitru, șeful cuibului Constantin Brancoveanu din com. Scaeni-Prahova. Am venit să lucrez doua zile cât am concediu. Sunt aici dela orele 4 pentru că **să-mi fac datoria de legionar în toată conștiința**. El nu știa că străinul care-l pândeste de jumătate de oră cum lucreaza și care îl întreaba este Inspector Legionar. Il citez pe acest legionar ca exemplu și spun **legionarilor și nelegionarilor: Iată pentruce vom învinge! Cand fiecare Român va ajurge să-si facă datoria fără ca sa-l vadă nimeni, numai atunci vom fi mântuții!** C.Z.C. (Circulări și Manifeste", Colecția Europa, München, pag. 198.)

¹⁷⁾ II Corinteni, 3,17.

¹⁸⁾ "Si veti cunoaste adevărul, iar adevărul va va face liberi" (Ioan, VIII, 32); "Imbrăcându-vă în omul cel nou, care esste făcut după chipul lui dumnezeu, în dreptatea și în sfințenia adevărului" (Efeseni, IV, 24.)

care-i dicta era "Spiritul Domnului", iar **"unde este Spiritul Domnului acolo este libertate"**¹⁷⁾. Si aici **Spiritul Domnului** se identifică nu numai cu **libertatea** ci și cu **adevarul**.¹⁸⁾

Orice renunțare la exigentele Ego-ului echivale cu o declarație de războiu făcută amorului propriu, și ca atare are semnificația unui sentiment de **suferință**. Căpitanul ne învat și recomandă mereu să ne **"calcam în picioare"** și ne subliniază tot timpul că **acceptarea senină a suferinței innobileaza sufletul** și-l apropie de Inviere. Arzătoarea dragoste pentru Cristos, dragostea pe care o sângera adversitățile și-o paște dușmania lumii satanizate nu are o întrupare mai desăvârșită decât în daruirea Neamului.

După primul războiu mondial ne-am trezit într' o țara cu provinciile alipite (Bucovina, Transilvania, Banatul, Basarabia) care împreuna cu Moldova și Muntenia fusesera timp de secole niște răspântii de invazii, o mozaică sau combinație eterogena de influențe streine - dacă nu chiar dușmane - o țara a căror membre separate fuseseră supuse variațiunilor unor culturi diferite și, în anumite cazuri - opuse spiritului nostru. Nu avurăm deci o tradiție unitară care să ne fi permis formarea unui culturi omogene. Nici una dintre personalitățile mai însemnate din aceia cari luptaseră pentru întregirea Patriei noastre nune pot sluji de tipar sua model pentru viața de mâine. Din acest motiv - între altele - nu s' a putut înfiripa o cultură românesca autentică, așa cum există în țările care **nu au avut nenorocirea de a fi înconjurate de mongoli, slavi, tătari și filtrații de țigani veniți din Turcia și Ungaria, sau alte părți. E**

"SCRISORI LEGIONARE" si SPIRITUL DE SACRIFICIU (II)

Reprodus în "TARA SI EXILUL", împreuna cu prezentarea autorului acestor linii de catre Comandantul Horia Sima în numărul din Iulie 1981. Câteva luni înainte, nota fusese publicată în "SCRISORI LEGIONARE", în Buenos Aires, August, 1980.

În amintirea camarazilor mei din "Garzile Incazarmate", cu care am trait momente de înaltare sufleteasca, aspirând ca, împreuna, sa ajungem la supremul sacrificiu:

Dimitru Neaga
Gheorghe Stoia
Mihai Stanescu
Dumitru Leonties
Radu Tarabuta
Mihai Balanescu
Dragos Hoinic
Isar Otilian
Constantin Zus
Vasile Bodai
Mandrila A.
Bodnaru I.
Visan C.
Bogdan Traian
Humita Theodor

precum si în amintirea celorlalti optzeci sau optzecisicinci camarazi a caror nume nu-mi amintesc, si le cer iertare.

"SCRISORI LEGIONARE" si SPIRITUL DE SACRIFICIU (II)

Parerile Comandantului **Horia Sima** asupra aparitiei foaiei, si reproducerea în "TARA SI EXILUL" a unor pasagii din "SPIRITUL DE SACRIFICIU" publicat în luna August, 1980 (Anul I, N° 6) în "**Scrisori Legionare**" din Buenos Aires. redăm continutul întreg al părerilor Comandantului Horia Sima asupra autorului, si reproducem întreg articolul scris acum douăzeci de ani.

"SCRISORI LEGIONARE"

A aparut în publicistica exilului o foaie, modestă ca înfățișare, dar atrăgătoare, caldă si vibrantă, prin înțelepciunea care emană din ea. E vorba de "Scrisori Legionare", ce apar la Buenos Aires dela începutul acestui an, în fiecare luna, sub directia Profesorului Stan M. Popescu (Ovidiu Gaina). Privită la început cu oarecare mirare si chiar neîncredere, "Scrisorile Legionare" si-au facut drum în lumea exilului și astăzi e citită cu interes de toti cei care caută un tâlc mai înalt vieții omenești.

Ovidiu Gaina nu vorbește ca un savant, deși e profesor universitar, ci reamintește legionarilor din exil adevăruri simple pe care ei înșiși le-au învățat dela Capitanul nostru. Adevăruri, cari, în cursul vremii, din cauza mediului străin în care trăim, au început să - și piardă reflexele lor pure în sufletele noastre. Nu aceste adevăruri s'au tocit, căci valoarea lor este eterna, ci capacitatea noastră de a le mentinea incandescente în

sufletele noastre. "Eroismul de durată" a început să cedeze locul unor preocupări prea umane, mult prea umane, legate de existența noastră terestră.

Ovidiu Gaina este unul dintre puținii supraviețuitori ai epocii eroice a mișcării. De trei ori s'ar ascvârlit în vâltoarea morții și de trei ori Dumnezeu l-a scăpat teafăr. Deci, nu vine să dea lecții din perspectiva unui gânditor abstract, și avizurile lui doctrinare se bazează pe propria lui experiență legionară, trecută prin fiorii morții. El ar vrea ca acele cuvinte care constituie vocabularul legionar, cum ar fi "dragostea", "jertfa", "bun simț", etc., să-și recapete greutatea lor specifică, să-și recâștige semnificația lor autentică. Să nu demonetizăm principiile de bază ale mișcării, cu interpretări sterile. Să nu cădem în cazuistică, încercând să coborâm ceea ce este mare și nobil în doctrina legionară pentru a justifica porniri și atitudini egoiste.

Exilul l-a ascvârlit în final pe Ovidiu Gaina la Buenos Aires. Aici și-a creat o faimă bine meritată, în cercurile culturale ale acestei țări, atât prin lucrările sale cât și prin seriozitatea pregătirii lui profesionale.

A devenit un specialist apreciat în psihotehnica și în psihoterapie.

Profesor universitar, s'ar ridicat la această treaptă exclusiv prin studii intense în cele mai variate domenii: filosofie, istorie, psihologie. Ne aducem aminte de o carte publicată mai de mult, care a făcut multă vâlva în exil: "El hambre de dios" (Foamea de Dumnezeu), în care în capitole scurte, a demonstrat că apropierea de Dumnezeu, căutarea Lui, este o trăsătură comună a celor mai mari genii ale omenirii.

Mai târziu, a publicat în spaniolă o lucrare sociologică de interes general, "Creșterea și declinul aristocrației", în care a explicat cum s'ar născut clasa conducătoare la toate popoarele și cum a pierit această clasă când virtuțile ei s'ar stins. Aristocrația a pierit prin ea însăși, când s'ar contaminat de viciul materialismului. Această lucrare, dacă cultura actuală nu ar fi atât de puțin receptivă la marile adevăruri ale vieții, ar trebui să figureze printre cele mai importante opere ale lumii contemporane. În rândurile ce urmează ne îngăduim să reproducem câteva pasaje dintr'un articol al lui Ovidiu Gaina, publicat în numărul pe August 1980, al "Scrisorilor Legionare":

II. SPIRITUL DE SACRIFICIU

"Pentru că orice jertfă înaltă, nu coboară"

CAPITANUL

Spiritul de sacrificiu izvorăște din dragostea pentru idealul nobil sau pentru o persoană care întruchipează un ideal nobil. Când e vorba de sacrificiile făcute de părinți pentru fii, e vorba de o dovadă de jertfă care e o consecință a instinctului matern și patern. Deși sacrificiile făcute de părinți sunt frumoase și altruiste nu au valoarea nobilă a jertfei pentru un ideal: Cristos, Neamul, Capitanul sau Legiunea.

Cele mai numeroase exemple de sacrificii nobile le avem în timpul adolescenței. În această etapă a dezvoltării individului se îngemănă doi factori: etatea caracterizată de idealism și puternica necesitate și

urgentă de autoafirmare ca viitor adult. Sufletul tânărului tinde spre noblețe și spre dăruire de sine, de aceea sadirea unui ideal nobil în inima unui tânăr e ca sământa aruncată pe un teren fertil. Tendința de a se jertfi pentru un ideal dispare la maturitate numai când structura psihomentală a tânărului este caracterizată de o înclinare spre spiritul speculativ-materialist, sau când tendința egoistă e prea accentuată.

Există persoane cu o predispoziție înăscută spre altruism și dăruire de sine. Chiar dacă educația primită în familie este pragmatică și materialistă, tinerei se simt încătușați de atmosfera egoista a grupului familiar și la prima ocazie dau dovada de acte de eroism și jertfă. Aceste acte de sacrificiu sporadic pornesc dintr-o adâncă necesitate de autenticitate în tot cursul vieții, dar sunt lipsite de continuitate. Sacrificiul de durată, spiritul de jertfă continuu caracterizează numai personalitățile care aspira la un anumit grad de ascetism, deoarece a jertfi înseamnă în primul rând a renunța, iar renunțarea la comodități, la bunuri, distracții, onoruri și frivolități pretinde un anumit grad de vigoare sufletească, pe care numai bărbații cu pasta de ascet pot să o aibă. Renunțarea la bunuri și plăceri este deci prima condiție a spiritului de sacrificiu, căci bunurile și timpul petrecut cu distracții le dăruim Legiunii, Neamului, Căpitanului. Cu cât mai mult dăruim și ne jertfim, cu atât ne spiritualizăm mai mult și ne identificăm mai mult cu figura creștinului legionar. Rutina zilnică, grijile pentru siguranța bătrâneții, teama de a ne găsi la un moment dat fără sprijinul economic în timpul unei eventuale boli și dorința de a arăta ambianței că "progresăm" acumulând lucruri ne îndeamnă spre uitarea idealului cristic și legionar. În

schimb conștiința jertfei de durată și a dăruirii permanente ne menține pe dimensiunea spiritului legionar, a sănătății sufletești și a trăirii în adâncime a învățaturii Mântuitorului. Valoarea jertfei și a spiritului de sacrificiu este incalculabilă din punct de vedere al psihoterapiei, deoarece individul pe măsura ce dăruiește simte cum "crește pe dinlăuntru", și cum se ridică pe deasupra elementelor contingente și se înalță spre o sferă plină de nobilă semnificație a existenței. Individul care dăruiește în mod desinteresat își umple intimitatea cu senzația de "desprindere" de lucruri ("des-obiectificare" sau "des-Lucrucificare") și simte o "ușurare a conștiinței" și, în același timp, o creștere a stimei de sine ca persoană, care este capabilă de spiritualizare. Sentimentul de "des-obiectificare" și "altruisticizare" atenuează în mod notabil senzațiile de înspăimântare și înfricosare în fața ideii de "terminare a existenței" adică a morții, pentru că se obișnuiește treptat - în această viață încă - cu ideea renunțării la bunurile pământești. Cu alte cuvinte: Evadează din cercul vicios al anormalității psihice, a nevropatiei, care caracterizează sfârșitul secolului nostru.

Sacrificăm și atunci când renunțăm la scheme prefabricate care ne multumesc și ne "desfata" "ego"-ul. Când ne cramponăm de "părerii" ce le transformăm în "convingeri intime" înrădăcinate în orgoliul și mândria "ego"-ului iar apoi le apărăm dârz cu pasiuni irrationale, care ne tensionează și ne aruncă pe malurile ideilor obsesive. Dacă jertfim aceste "părerii" transformate în idei obsesive și renunțăm la tensiunile nervoase care le însoțesc, abia atunci observăm cum ne apropiem de acea pace sufletească de care ne vorbește Capitanul și pe care o identifică cu dragostea legionară. Pentru legionari cea

mai cutremuratoare dovadă de jertfă este constientul sacrificiu a lui Mota. Nu vom uita niciodata cuvintele Căpitanului: *"De aceea veti jura că ati înțeles, ca a fi elită legionară, în limbajul nostru nu înseamnă numai a lupta și a învinge, ci înseamnă: Permanentă jertfire de sine, în slujba Neamului.."*

SOCIETATEA ACTUALA ESTE SUPUSA DESFIGURARII FAPTELOR ISTORICE

Publicat de "TARA SI EXILUL", (Madrid, Aprilie 1981) dupa un articol care aparuse în Decembrie 1980, în "SCRISORI LEGIONARE" din Buenos Aires.

In amintirea camarazilor din **Fratia de Cruce "Sf. Gheorghe"** din Radauti (Liceul "Eudoxiu Hurmuzachi"), 1933-1936;

V. Cârciu, care ne-a îndrumat primele sedinte.

**I. Rotaru,
Aga Vasile,
Coroama,
Ioan Prelipcian
Vartolomei Prelipcian**

precum si a **Grupului FDC-Câmpulung-Bucovina** (1936-1938) (impreuna cu Fratii de Cruce si FDC al Scolii de Arte si Meserii:

**Petroaie I.
Leonties D.
Stefureac L.
Plesca Al.
Dranca V.
Orasanu
Lupescu
Netea
Cotlarciuc G.
Saghin
Ungureanu**

Cer iertare pentru ca nu-mi amintesc de toti.

**"SOCIETATEA ACTUALA ESTE SUPUSA
DESFIGURARII FAPTELOR ISTORIC-SOCIALE".**

**Un articol sociologic din publicatia "Scrisori
Legionare".**

Mijloacele de divulgare masiva împrastie stirile si informatiile în asa fel încât multimile, care sunt baza structurii sociale, pierd capacitatea de înțelegere a realitatii, iar viata mintala este supusa unei permanente "tociri" sau imobilităti. Faptul este cu atât mai dramatic cu cât se observă că nu numai pătura neculturalizată, ci chiar stratul de mijloc (si în mare parte chiar si elita culturală) este supus unui tenace proces de "tămpire". E interesant cum s' a ajuns la înnegurarea orizontului prin aceasta repetire tenace a anumitor lozinci, sau legi bazate în simple fapte singulare. Cam prin anul 1945 si 1947, când aparut în Franta mișcarea abatelui Pierre, toată lumea a fost zguduită de cunoscuta fraza (cunoscută de atunci...): "înainte de a-i vorbi săracului de salvarea sau mântuirea sufletului, trebuie să-i dai un acoperiș..." Preotul Pierre a vrut să propovăduiască si să predice Evanghelia între vagabonzii saraci de sub podurile Parisului, care nu aveau idee de credinta în Mântuitor. Uitase de milioanele de săraci credinciosi (bisericele sunt pline de săraci, iar procentajul credinciosilor bogati este ridicol de mic!) si emise o lege sau o lozincă care fu acceptata ca valabilă de lumea interesată în a împrăstia energiile spre tinte imposibil de cucerit în lumea aceasta. De atunci, lumea catolica a facut cele mai nătrusnice experimente (preotii-muncitori, mineri, etc.), ajungând la aberatia "preotului-luptator" al lumii a treia, și a cardinărilor-rosii, sau a adorării portretului lui Che

Guevara, pe care-l puneau pe peretii bisericilor alaturi de Mântuitor (si azi încă se mai împrastie Biblia dela Ierusalem, cu fotografia lui Fidel Castro si a lui Lenin...).

Alt exemplu reprezentativ de singularizare a realității social-istorice îl avem în dictatorul militar al Cubei, înainte de victoria Moscovei (prin Fidel Castro). În timp ce SUA si Anglia susțineau lupta guerrillei lui Castro, "mass media" occidentală divulga în toată lumea că "oriunde exista o dictatură militară acolo naște violența guerrillei pentru a face justiție socială"... Aceasta lozincă s' s înstapănit de occident în mod obsedant, în asa fel, încât toate experientele ulterioare din America Latina, Grecia, Turcia, Coreea de Sud, China Nationalista, Portugalia, Spania, care contraziceau "regula, sau "principiul" stabilit în baza unei exceptii (a unui eveniment singular, dar si acesta pre-fabricat), nu au mai avut nici o valabilitate. Publicul, multimea, adica masele nu au putut reactiona în fata acestei avalanse de publicitate si propagandă stereotipată si au rămas perplexe în fata evenimentelor istorice care des-ziceau si contraziceau "legile" emise de mass-media (cine se află în spatele lor?). De curând, atât în presa Americii Latine. cât si în restul lumii apar strigate de alarma. Singularizarea a dat gres. E minciună. Realitatea este alta: dupa fiecare guvern democrat corupt **TREBUIE** să se instaureze un regim militar, deoarece în timpul guvernarii, libertatea devine treptat poarta larga prin care pătrunde comunismul si terorismul. Unde există o libertate totală, acolo apare libertinajul și coruptia. Acolo se înrădăcineaza imoralitatea și marxismul. Acolo înfloresc viciile și desmățul, pofta de repede îmbogățire (sechestrul, rapirea, si amenintarea cu moartea sunt

mijloacele cele mai murdare, dar si cele mai eficiente pentru o îmbogățire rapidă.

Generalizarea unicitatii, sau a unui fapt unic (sau a unui eveniment singular) are același efect de desfigurare a realității social-istorice. Mijloacele de divulgare masivă (sau laboratoarele care le furnizează stirile si informatiile) bombardează cunostintele cu perseveranța ("Gutta cavet lapidem non vi, sed saepe cadendo"). Așa se ajunge la o zăpăceală totală în înțelegerea realității, deoarece în subconstientul individului rămân imaginile percepute si internalizate din trecut. Acestea se contrazic cu "legile", principiile, si "adevărurile" servite în mod elegant, dar impozitiv și autoritar (deoarece nu există alte informatii si alte "mass-media...").

Se generalizează un fapt tragic, iar apoi se extinde asupra întregului regim sau ideologie actul nedemn. Bunăoara cazul Mateotti. A fost unicul caz de pedepsire pe care l-au comis fasciștii lui Mussolini. În ultimii doi ani ai războiului si după război comuniștii au ucis mii de fasciști (nu numai pe marele om se Stat, Benito Mussolini, pe care îl respecta însuși Churchill), dar comuniștii italieni sunt considerați "democrați", oameni de bine, în timp ce fasciștii sunt mari criminali... În țările americane care s'au apărut disperat de ostile de teroristi antrenati în Cuba, Cehoslovacia, Libia, Moscova si Peking, s'au comis câteva excese de organele de siguranță. Insa "mass-media" lumii occidentale trece sub tăcere zecile de mii de asasinate pe la spate, torturile fizice la care au fost supusi sechestrării si ostatecării. În schimb, amintesc numai "cazurile" de "reacție excesivă" a guvernelor care a s'au apărut si le generalizează în așa fel, încât infamiile si calomniile se revarsă si asupra națiunilor!

Atât singularizarea, cât si generalizarea sunt însoțite de tergiversarea adevărurilor istorice. În mod paradoxal, tocmai aceia care se erijează în campioni libertății si a imunității față de prejudecăți, preconcepii și tabu-uri utilizează scheme de comportare foarte asemănătoare societății pre-logice, sau i-logice. Ne referim la societatea primitivă care se caracterizează printr' o imobilitate mintală, si care trăiește numai cu obiceiuri si obisnuințe, superstitii și automatisme de gândire. Aceste societăți (mai există unele care supraviețuiesc în Filipine, Malasia, Brazilia, Columbia, Paraguay si Africa) evită să pronunțe anumite cuvinte, expresii sau numiri. Evită să amintească de anumite evenimente din trecutul lor deoarece sunt convinși că acest lucru ar fi nefast și le aduce nenoroc. În schimb se simt vrăjiti la auzul cuvintelor magice, pronunțate în mod reiterativ si pe care le însoțesc cu mișcări ondulate și melodii simple, stereotipate. Un fenomen similar se întâmplă și cu mânuitorii si manipulatorii opiniilor publice: evită tabu-urile considerate ca "periculoase", care i-ar putea eticheta, si repeta stereotipat lozincele si frazele care conțin adevăruri parțiale, cu solemnitatea ceremonioasă a infailibilității. Se feresc sa amintească un Gabriele D'Annunzio, un Sven Hedin sau un Ezra Pound, sau operele marelui Kemal Atatürk, Oliveira Salazar, Benito Mussolini sau Franco. Dacă ar sta pe făgașul adevărului istoric si ar prezenta cu obiectivitate realitatea (fără să refuleze adevărul) ar contribui la flexibilizarea intelectuală a publicului, molipsindu-l de capacitatea de discernământ si îmbogățindu-l cu arme de spiritualizare. Acest lucru ar fi foarte periculos, deoarece publicul ar putea să aprecieze spiritul obiectiv și s'ar obișnui să cul-

tive liberul arbitru. Ar putea sa aiba carajul chiar sa protesteze contra manipulatorilor de conștiințe, iar acest lucru ar primejdi în mod serios pe autorii desfigurării realităților istoric-sociale.

Daca vor continua pe aceasta linie, n'ar fi exclus ca peste vreo doua sau trei decenii actualii subversivi si teroristi de nuanță trotskista sau maoista (sau "democrata" de masse, stil Moscova sau Bucuresti) să ajungă a fi considerati "eroi" si să li se ridice monumente de slava lui Lenin, Stalin, Dolores "La Passionaria", Ana Pauker, Fidel Castro si Che Guevara... Manipulatorii lui "Mass media" fac progrese si profitând de progresele electronice si computarizării încep, treptat dar sigur să se înstăpânească nu numai de "bursele" tip Wall Street, ci și de mânuitorii si prestigitorii sofiști ai demagogiei politice, demni urmași a lui Protagoras și Gorgias.

MUNCITORIMEA IN VIITOAREA ROMANIE LEGIONARA

Aparut în "Scrisori Legionare", Buenos Aires,
Sept., 1981, Anul II, N° 9

In amintirea camarazilor muncitori din judetul Câmpulung-Bucovina, si în special Garnizoanei **Capul-Satului** si orasului Câmpulung, care au Jertfit trei zile și trei nopti pentru a **ridica o casă unui țaran sărac cu șase copii**. Si în amintirea Fratilor de Cruce din Grupul FDC-Câmpulung-Bucovina, care au renuntat la studii si timpul lor liber, pentru a ajuta la clădirea acelei case:

**Fratii Erhan
Traian Taranu
Jücan Vasile
Bodai
Petroaie I.
Leonties D.
Dranca
Nemteanu N.
Vranau
Ungureanu
Hojbota M.**

Si altii a caror nume îmi scapa si le cer iertare.

MUNCITORIMEA IN VIITOAREA ROMANIE LEGIONARA

"...în sufletul tineretului nostru trebuesc cultivate si întretinute sentimentele crestine de dreptate si echitate socială si setea de muncă creatoare".

"Miscarea Legionară va da muncitorimii mai mult decât o pâine albă, mai mult decât un pat mai bun. Ea va da muncitorimii dreptul de a se simti stăpână peste tara, deopotriva cu toti ceilalti Români. Muncitorul va pasi cu pas de stăpân, nu de rob, pe străzile pline de lumini si luxuri, pe unde astăzi nu îndrăznește sa-si ridice ochii în sus. Pentru prima data el va simti bucuria, mândria, de a fi stapânul țării lui".

CAPITANUL

După al treilea războiu mondial Miscarea Legionara va găsi o Românie sărăcită, distrusă și umilită. Alături de țărani, muncitorii sunt aceia care suferă mai mult sub cruda stăpânire comunistă. In primele momente de reconstruire a Patriei noastre, muncitorii români, care traiesc astazi în conditii precare, vor fi găzduiti si adăpostiti în vilele si apartamentele ocupate azi de "vârfurile" si "crema" paturei superpuse a dirigitorilor marxisti, ajunâi să conducă si sa obtina pozitii cu un înalt "status" economic, pe spinarea si cu sudoarea muncitorilor români obijduiti, asupriti si împilati. Mai târziu, după ce se vor fi construit și edificat case și

apartamente pentru muncitori - cu ajutorul Taberelor de muncă legionare - li se vor preda locuințele noi, pentru care vor plăti mici rate lunare (echivalente a 3% din salariu) timp de 20 sau 25 de ani. Acei muncitori care vor da dovadă de destoinicie și spirit de jertfă, vor fi scutiti de aceste rate, rămânând proprietari definitivi.

In lumea occidentala s'au încercat nenumarate sisteme de remuneratie a muncitorilor, cu scopul de a ajunge la un nivel de echitate cât mai ridicat. Credem că în unele întreprinderi de perfecționată tehnologie, s'au putut aplica un sistem de remunerații în baza analizelor psihologice a operațiilor laborale, care s'ar putea spune că se apropie de echitate; totusi ni se pare că metoadele sunt prea schematice. Vom încerca să condensăm în câteva linii, cum vedem o posibila aplicare a unui nou sistem de remuneratii, reducând la maximum marginea de eroare. In primul rând, organizatia legionara a stiintei muncii (care va face parte din Ministerul Muncii) va realiza o investigatie sistematică asupra tuturor meseriilor si activitatilor laborale. Fiecare meserie va fi analizata si evaluată dupa urmatoarele criterii: nivelul intelectual necesari pentru exercitarea meseriei specifice, aptitudinile sau iscusintele specifice, imprescindibile, nivelul de cunoștinte tehnice, gradul de riscuri în fata eventualelor accidente, gradul de tensiune (în consecinta, oboseala și istoveala), gradul de responsabilitate față de masina si material, si capacitatea de adaptare dela un produs la altul, sau de la un proces de munca la altul, în cadrul muncii globale. Afara de aceasta, psihologii industriali ai fabricelor si întreprinderilor vor realiza investigatii asupra aprecierii de merite individuale. Fiecare muncitor va fi evaluat, nu numai din punct de

vedere a inteligentei, abilitatilor, cunostintelor, ci si din punct de vedere a: capacitatii de sacrificiu, dedicatiei, initiativei, capacitatii de improvizare în momentele critice de accidente sau lipsa de materie prima, sau descompunere a masinilor, et. Dupa confectionarea profesiogramei si a meritogramei, se va califica cu un punctaj pe fiecare muncitor. Zece muncitori care opereaza un strung în fier si fabrică acelas product, vor avea acelas punctaj, din punct de vedere al profesiogramei, dar calificatia va suferi modificari din cauza punctajului obtinut cu ajutorul aprecierii meritelor personale (meritogramei). In felul acesta se va ajunge la o echitate, pe baze stiintifice, lucru ce sa fi explicat muncitorilor de catre sefii de cuib si directorul tehnic al fabricii.

Fiecare muncitor va fi tratat ca fiintă unică. Va fi considerat ca individ aparte, cu personalitatea lui specifica si potentialitatile înascute, care-l caracterizeaza. In Romania Legionara, nici un muncitor sau angajat nu va fi un "număr". Odată ieșiți depe bancile scolilor de meserii, sau din scolile de antrenament, vor primi servicii în întreprinderile de stat sau particulare, cu ajutorul Centrului de Plasare si Orientare profesionala, care va avea sucursale independente în fiecare judet, si în întreprinderile mari (cu mai mult de o mie de muncitori). Acest Centru de Plasare, cu ajutorul garnizoanelor legionare muncitoresti, si a sefilor legionari de întreprinderi, va centraliza toate datele referitoare la locurile vacante (din decese, accidente, boli, promovări, transferări, etc.), si vor plasa somerii. Daca numărul somerilor va depăsi posturile vacante, atunci vor interveni comandantii Taberelor de Muncă legionară, care, împreuna cu Ministerul de Constructie Nationala, va crea

izvoare de muncă unde vor putea fi plasați șomerii. Dacă si în acest caz, vor mai rămâne someri, atunci vor intra sub protectia unei organizatii care se va putea numi "Ajutorul Legionar al șomerilor", atâta timp cât nu se vor crea alte posturi.

Toti muncitorii se vor bucura de binefacerile serviciilor sociale legionare, care vor cuprinde: serviciile medicale gratuite în caz de accidente sau boli, ajutoare speciale in cazuri de decese familiare, nasteri sau căsătorii, optiunea de a petrece vacantele în localitatile balneare organizate de Comandamentul Corpului Muncitoresc Legionar, cu o reducere de 50%, (vilele si palatele de vilegiatura construite de "vârfulile" comuniste pentru desfătarea familiilor lor, vor servi foarte bine pentru acest scop), concerte, teatre si conferinte gratuite, organizate de Centrele legionare studentesti de Cultura, asistența morală gratuita în cadrul orariului de munca, în cazul eventualelor alterari psihice, si asigurarea gratuită - plătită de întreprinderi - contra accidentelor mortale sau a pierderii parțiale organice. In alt context, vom reveni asupra acestei teme.

SUFERINTA CA TRAIRE LEGIONARA

Apărut în "Scrisori Legionare", Buenos Aires, anul 1981, Mai, II, N° 4.

În amintirea Comandantului **Horia Sima** și a lui **Traian Borobaru**, care ne-au însoțit timp de două săptămâni, pe mine și **Constantin Zus**, la Schliersee (Germania), de unde am plecat în Anglia (fiind supuși antrenamentului de parasutare, cu scopul de a lupta în munții Bucovinei (1953/1954).

SUFERINTA CA TRAIRE, LEGIONARA

"De aceea noi legionarii vom primi suferințele cu drag. Fiecare suferință este un pas înainte către mântuire, către victorie. O suferință nu-l va descuraja niciodată pe legionar, ci-l va oțeli, îi va căli sufletul. Cei ce-au suferit și vor mai suferi încă, vor fi adevărați eroi ai luptei legionare. Binecuvântarea Patriei se va întinde asupra lor și familiilor lor".

CAPITANUL

*"Wer nie sein Brot mit Tränen ass,
Wer nie die kummervollen Nächte
Auf seinem Bette Weinend sass,
Der kennt Euch nicht Ihr himmlischen Mächte".*

GOETHE

Atât capitalismul occidental cât și cel marxist, transformați în adevărați manipulatori de conștiințe, vor să inculce societății actuale necesitatea realizării a celor două idealuri luciferine: "bună starea materială generală", prin impunerea utopică a unei egalități matematice în posesiune bunurilor pământestii, și "bună starea fizică" prin eliminarea sau totala anulare a durerii și a suferinței. Ambele idealuri au ca scop obținerea tacită a consimțământului indivizilor pentru a se converti în unelte docile a manipulatorilor de conștiințe. Aceștia urmăresc în mod evident satanica finalitate de a-i răpi libertatea interioară și creativitatea ființelor umane,

probabil că din aceasta cauză noi nu am reușit să depășim complexul folkloric în care spiritualitatea noastră a trăit în ultimul veac. Evident, cu aceasta nu dorim - nici pe departe - să micșorăm importanța decisivă a elementului popular în creația literară, artistică și tradițională. Trebuie să recunoaștem însă, că ne-a lipsit un element esențial: literatura religioasă. În decursul veacurilor puținele traduceri din grecește și din latină au fost înăbușite de câteva din slavonă (rusa). Cultura însă, are ca miez vital: religia,¹⁹⁾ care reprezintă patrimoniul spiritual și moral al națiunii. Literatura și producția noastră religioasă - cu excepția picturilor murale - este atât de săracă încât nici pe departe nu se poate compara cu cea a țărilor occidentale (în special în Evul Mediu). Am avut, în schimb o mare foame de "învățatură". Gheorghe Lazăr, acum aproape două veacuri scria: "Toate putem a le dobândi, că și noi suntem născuți ca și alte neamuri, și nouă ne-au dat Dumnezeu acele daruri. Cine poate zice că fiii Românilor nu vor putea învăța toate învățăturile în limba patriei? Eu văd acum ce putere și vrere au fiii Românilor la "învățatură".

Aceasta "învățatură" care descătușează energiile intelectului și a imaginației creatoare a dat Atenei cunoscuta "Paideia", însă cei cinci sau șase sute de ani de educație a celor mai nobile virtuți s'au desfășurat cu

¹⁹⁾ "Cultura" vine din verbul latin "colo" (colere, cultus), care înseamnă a cultiva sau a elabora. Echivalentul sau sinonimul era "paideia" în lumea ateniană. W. Jaeger încearcă să fie explicit: "Vechea educație helenă, anterioară sofistilor, nu făcea deosebire între "cultura" și "religie", așa cum se obișnuiește astăzi. Cultura era înrădăcinată în mod profund în religie". (W. Jaeger, "Paideia", Fondo de Cultura Economica, Mexico, 1978).

armonie datorită faptului că lumea vecină: marea Mediterana și insulele reprezentau tot atâtea priveliști favorabile și stimulări încurajatoare pentru eforturile creatoare ale elenilor. N'au suferit "năvăliri" barbare. Mai curând au fost cuceritori de alte țărmuri și orizonturi... Noi românii am încercat să ne ridicăm pe deasupra unei culturi folklorice ridicând figura lui Eminescu ca drapel, însă figurile însoțitoare nu au fost suficiente nici homogene și, nici prea revelatoare pentru a înjgheba o cultură care să constituie esența și izvorul nesecat al energiilor creatoare.²⁰⁾ Legionarismul în schimb, a inspirat toate inteligențele vii și nobile dinamizând creativitatea izvorită din esența omeniei românești și a stilului "per aspera ad astra". Lumea materialistă insistă în mod trufaș că epoca "post-modernista" sau "globalizatoare" se indentifică cu o cultură care se poate dispensa de orice atingere sau de orice influență religioasă. Mai mult, fiindu-i rușine probabil să spună același lucru de influența filozofiei și a metafizicii, recurge în mod sofistic și diabolic la un surogat sau "ersatz": ridică la gradul de "filozof" și "gânditor" sau "om de știință" pe niste jurnaliști și "publiciști"²¹⁾ pe care-i decretează emfatic ca "savanți" și "oameni de știință".

În societatea românească îmbâcsită de materialism, creațiile culturale s'au divorțat de credința în Dumnezeu.

²⁰⁾ Unitatea stilului de traire legionară s'a manifestat și în exil, unde intelectualii legionari, cu toate distențele care-i separau (în timpul ocupării României de comuniști) nu numai că s'au menținut pe aceleași meridiane de credință, dar au reușit să imprăție între streini duhul înnoitor al stilului de viață legionar. În anii 1959 și 1986 din zece profesori universitari și oameni de cultură șapte au fost legionari.

²¹⁾ Lipovetzky este unul dintre numeroșii "filozofi" lanșați de lumea globalista.

transformând indivizii în termite. Adică în insecte.

În ultimi cinci ani se lucrează în mod febril și insistent, în toate laboratoarele biologice și biochimice, pentru a găsi mijloacele potrivite unei "clonari" a viitoarei generații. Scopul este "fabricarea" unui individ "superior", suprauman, care să poată accelera procesul insectificării, și să convertească societatea omenească într-o societate de termite, lipsită de idealuri de perfecțiune interioară și pustiită de orice aspirații escatologice. Manipulatorii de conștiințe ar dori ca ființele create de Dumnezeu să aibă un nou creator, întruchipat în mici "zei" prometeici ieșiți din convergența tehnologiei, a ciberneticei și a computer-ismului. Vor ca generația viitoare să se închine în noile biserici și să adore microelectronica făcătoare de minuni. Oamenii vor fi sau "robotnici" sau Termite. Nu au altă opțiune, dacă ar fi după voința manipulatorilor de conștiințe.

Pentru a castiga colaborarea multilor și a le adormi conștiințele (desrădăcinându-le credința în valorile transcendente) li se promite o nouă taumaturgie, afară din cale de ispititoare, care ar avea darul de a stârpi cu desăvârșire suferința fizică. În ultimi douăzeci de ani s'au descoperit sute de drogi anestezice cu care se pretinde îndepărtarea durerilor fizice. Antidepresivele au ca scop dezrădăcinarea suferinței psihice, iar unele ar fi "recomandabile" chiar pentru a oferi senzații de plăcere, uitare și "transportare" în lumi fantastice (de fericire...). Femeile însărcinate vor uita de durerile nasterii (noii zei vor să arate că sunt mult mai puternici decât Creatorul, care a hotărât de la început încă: "Voi mari foarte mult suferința și însărcinarea ta"), deoarece sunt instruite în timpul sarcinii să facă exerciții pentru ca nașterea să fie

"fără durere".

Din punct de vedere al maturizării și dezvoltării personalității, suferința este tot atât de necesară ca și emoțiile și sentimentele plăcute. Nu se poate concepe o existență cu "fericire" fără suferință" după cum nu există "viață fără de moarte". Suferința este o tensiune, fără de care nu ar fi de conceput dis-tensiunea, după cum nu ne putem închipui viața fără respirație. Inspirația și expirația sunt asemanătoare tensiunii și dis-tensiunii. Ambele fac parte din procesul vieții.

Crestinismul a reușit să cucerească lumea din cauza că primele secole de viață creștinească s'au caracterizat printr-o adâncă trăire în suferință. Persecuțiile au cristalizat sufletul și credința în Cristos. Factorii exogeni de persecuție a păgânilor, departe de a descuraja sau distruge credința, au întărit-o. Același lucru s'a întâmplat și cu persecuțiile contra legionarilor. Torturile fizice, amenințările cu moartea, moartea, temnițele, lagărele de concentrare, domiciliile forțate, eliminările din servicii, din Universitate și licee, calomniile, infamiile și umilintele, departe de a înfrânge rezistența morală a legionarilor, au întărit-o.

E adevărat că nu toți au reușit să treacă acest măreț examen. Unele ființe sunt mai slabe. Pentru alții lanțurile de torturi și suferințe au avut consecințe tragice, iar în loc să aibă influențe pozitive le-au incrustat ranchiunea, amărăciunea, scepticismul și doruri de răzbunare. În majoritatea legionarilor suferințele au avut un efect binefăcător. Le-au deschis portile spre înțelegere, tolerantă, îngăduință, sete de adevăr și de dreptate. Suferința i-a luminat orizontul gândirii. Durerea și suferința i-au servit legionarismului pentru a re-trăi idealul

cristic pe făgașe de autenticitate. Suferințele legionarilor au avut darul de a înlesni Neamului românesc calea spre desăvârșire. În cincizeci și trei de ani de suferințe și dureri înlănțuite s' a plăsmuit baza unei spiritualități care va făuri un strălucit viitor patriei noastre.

În viitoarea Românie Legionare generațiile legionară vor fi lipsite de această școală a suferinței. Urmasii noștri vor găsi alte mijloace care să călească sufletul legionar. E probabil că dragostea legionară să le înlesnească obișnuința cu renunțări și sacrificii zilnice, care să le permită o trăire în tensiuni creatoare și să-i învete cu bucuria eroismului de durată. Pentru mai marea glorie a Neamului și obținerea Harului cristic.

CULTURA ÎN VIITOAREA ROMÂNIE LEGIONARĂ

Eseu publicat întâi în "SCRISORI LEGIONARE" și ulterior comentat și publicat în "TARA ȘI EXILUL"

În amintirea:

Aron Cotrus
Radu Gyr
Vasile Posteuca
Mircea Eliade
Traian Braileanu
Nae Ionescu
Constantin Noica
Traian Herseni
Gh Macrin
Ion Turcan
D.C. Amzar
Petre Tutea
P.C. Deleanu
I. Gavanescu
Victor Puiu Garcineanu
St. Lupascu
Vintila Horia
G. Uscatescu
Alexandru Randa

CULTURA IN VIITOAREA ROMANIE LEGIONARA**Un eseu asupra viitorului culturii românești de Profesorul Ovidiu Gaina în "Scrisori Legionare"**

În recentă publicație "Scrisori Legionare", care umple un gol în publicistica exilului, prin temele filosofice și doctrinare pe care le tratează, remarcăm un eseu, publicat în mai multe foiletoane, despre "Cultura în viitoarea României Legionare", de Ovidiu Gaina, cunoscut prin lucrările lui de psihologie aplicată și de sociologie istorică. În acest eseu abordează o temă deosebit de grea și care, ni se pare, s' a tratat prea puțin în exil, restaurarea culturii naționale după ce se va fi retras valul roșu de pe meleagurile României. Avem o singură observație de făcut ca premisele de renaștere ale Culturii naționale după prăbușirea bolșevismului, pe care le stabilește cu atâta claritate și vigoare, se pare că sunt valabile nu numai într' o Românie Legionară, ci în orice Românie care și-a regăsit echilibrul politic și spiritual. Dar să dăm cuvântul autorului:

"Românii au avut cel puțin tot atâtea genii creatoare ca și francezii, germanii, italienii sau englezii, desigur, numeric, au fost mult mai puțini. Aceste genii însă, creatoare de centre de geneză culturală și de focare de înaltă cultură, nu au avut ocazia să "ia chip", să se profileze și să-și desfășoare armonice toate potențialitățile, sub binefăcătoarele stimulente ale unei ambianțe luminate și străbătută de binevoitoare îndemnuri, în orașele cu grădini și parcuri parfumate de florile ducilor, principilor, conților și baronilor, sub călăuzitoarea îndrumare a înțelepților, filosofilor, și măștrilor... Aceste genii

românești se vestejeau în pubertate, de foame, de boli, de frica tatarilor, turcilor, rusilor sau ungarilor, care puteau navăli din moment în moment arzând și ucigând tot ce era viu... Noi nu am avut un stat înjghebat în secolul 15 sau 16, așa cum l-au avut popoarele occidentale. Noi am avut principate iar Transilvania și Banatul au fost sângeros ocupate de unguri. Cele două principate au stat permanent sub arme, permanent în război, mereu gata să-și dea foc la recolte, la sate și la orașe, pentru ca dușmanul să nu reziste, și să fie nevoit a da bătăliile flămând ca apoi să se întoarcă la Kiev, Lwow, Budapesta sau Constantinopol, înfrânt sau cel puțin fără chef de a se întoarce anul următor. Numai un sfert de veac, după o lungă, foarte lungă etapă de lupte pentru supraviețuire, le-a fost dat românilor să poată crea dimpreună. Iar în acest sfert de veac (1918-1944) de cultură românească, șaptesprezece (1927-1944) au fost vitalizați de cultura legionară, născută sub semnul suferinței și a căutării spre zări ascetice.

În viitoarea României Legionare, prima batalie va fi dată pentru desrădăcinarea neculturii instaurată de comunistii ruși și de servitorii acestora, timp de mai bine de 37 de ani. În mod paralel, și odată cu spiritualizarea tinerimii românești și ascetizarea legionarismului, se va crea atmosfera necesară unui stil unitar de creație. Vastul proces creator și expresia originală a talentului și imaginației românești, va da roade și se întrevădea plin de speranțe și luminoase perspective își vor găsi un teren fertil în viitoarea României Legionare. Va naște un nou stil de viață, alcătuit pe o structură psihomentală cu mentalitate tânără, viguroasă și unitară, care va îndepărta orice proces de contraste, confuzii provocate de

bipolarități, dicotomii, imitații ieftine și antagonisme prefabricate. Acest nou stil de viață va da naștere unui nou stil de creație culturală, bazat pe originalitatea geniului românesc, și unitatea lui de simțire și vibrație în unison cu aspirațiile glorioșilor noștri strămoși înaintași.

Toate cercetările și investigațiile științifice, menite să îmbogățească mândria noastră națională și tezaurul de creativitate, vor fi întreprinse și încurajate de statul legionar. Atât știința antropologică, cât și cea arheologică -împreună cu celelalte științe umaniste- își vor desfășura activitatea pe întregul teritoriu românesc cu scopul de a îmbogăți cunoștințele asupra trecutului nostru și a descifra câteva enigme în legătura cu marea supraviețuire a spiritului românesc, în mijlocul presiunilor unor rase și neamuri cu totul străine de esența stirpei noastre.

Viitoarea generație de filosofi, literați, artiști și oameni de știință din România se vor inspira nu numai din manifestările culturale occidentale, ci, în primul rând, din matca spiritului român, a inconstienței neamului sau a orizontului cultural din care s' a adăpat sufletul suferind al urmașilor lui Boerebista, Decebal și Traian. Vor lua naștere noi generații de străluciti poeți, filosofi, dramaturgi, romancieri, compozitori, sculptori, pictori, etc., care vor putea desemna și profila un nou orizont de inspirație culturală bazat pe frumusețea și bucuria daruirii de sine, a învățăturilor capitănești și a pășirii "din creastă în creastă", visate de Moța și de sutele de intelectuali legionari, măcelăriți de haitele satanice ale lui Carol, Gheorghiu-Dej și Ceaușescu. Ce frumoase și actuale sunt nepieritoarele versuri ale poetului: "Se spune, că

stramoși, cari au murit fără de vreme, Cu sânge tânăr înca 'n vine, Cu patimi mari în sânge, Cu soare viu în patimi, Vin să-si traiasca mai departe în noi Viata netrăita"... Geniile românilor n' au ajuns sa-si desfasoare fortele ceatoare în trecut, murind în plină tinerețe pe câmpurile de bătaie împotriva turcilor, rusilor, tătarilor sau ungarilor, în viitoarele generații își vor trăi mai departe" viața lor netrăita. Vom mai reveni asupra acestei teme".

INLEMNIRE

lui Vasile Posteucă

Acum
pe acel meleag
cresc
brândușe străvezii
Nu se mai aude
toaca de vecernie 'n schit.
Nici
litania cocoșului de munte.
Din Râmnic,
Ciuc,
Jilava și
Vaslui,
tăcut
s'adună duhurile
tinereții...

Pe lemnele uscate
ale crucilor
depe Rarău,
un strop
de rouă-îngandurată
privește
stelele pustii...

(A apărut în revista DRUM (în SUA)
Anul 3, Nr. 2-4, Decembrie, 1967

POST SCRIPTUM

"Et olim inardesco meditari in lege tua, et in ea tibi confiteri scientiam et imperitiam meam, primordia illuminationis tuae et reliquias tenebrarum mearum, quousque devoretur a fortitudine infirmitas"... "Sacrificem tibi famulatum cogitationis et linguae meae et da quod offeram tibi. Inops enim et pauper sum, tu dives in omnes invocantes te, qui securus curam nostri geris. Circumcide ab omni temeritate omnique mendacio interiora et exteriora mea, labia mea":

Sfantul **AUGUSTIN** (Confesiunile)

TABLA DE MATERII

Descoperirea comorii interioare	7
Moartea si invierea in Legiune	23
Credinta noastra legionara	39
Dragostea Legionara	57
Spiritul de sacrificiu	74
Onoarea Legionara	88
Mota, sau Eternitatea infipta in timp	104
Vrajmash traiirii virtutilor	128
FRAGMENTE SIN SBUCIUMUL LEGIONAR.....	150
Patru scrisori (doua adresate de catre Comandantul Horia Sima lui O.G. si doua raspunsuri a lui O.G.	151
Comandantul Horia Sima catre O.G.	152
O.G. catre Comandantul Horia Sima	154
A doua scrisoare a Comandantului Horia sima catre O.G.	160
O.G. catre Comandantul Horia Sima	167
Capitanul, la a 53-a aniversare de la nasterea lui	174
Crizele ideologice in cele doua democratii	180
Intoarcerea la Izvoare	194
Echilibrul sufletesc	199
Bunul simt	206
Ingaduinta	209
Sensul spiritual al prieteniei	212
“SCRISORI LEGIONARE” si “Spiritul de sacrificiu”	216
Societatea actuala este supusa desfigurarii faptelor istorice .	223
Muncitorimea in viitoarea Romanie legionara	229
Suferinta ca traire legionara	234
Cultura in viitoarea Romanie Legionara	239
“Inlemnire” dedicata lui Vasile Posteuca	244
Post Scriptum de Fericitul Augustin	245
Tabla de materii	247

Cer scuze pentru erorile strecurate. Daca voi mai trai, voi scrie: "Viata din FDC", "Cu Capitanul pe Rarau (1935)", "Sedintele de noapte cu Capitanul la Carmen Sylva (1936)", "Marsul FDC la Sabla (1937)", "Lupta de la Valcele (3 Sep 1940)", si conversatiile cu Horia Sima (August 1940 pana 25 Martie 1945).

Esta Edición
con la tirada de 500 ejemplares
se terminó de imprimir
en marzo del 2000 en
Artes Gráficas Negri S. R. L.
Chacabuco 1036/38
C 1069 AAV - Buenos Aires
Argentina.

- 7) "Psicología de la Política"
Editorial Euthymia
Buenos Aires, 1991
- 8) "Democratización de la Cultura"
Editorial Euthymia
Buenos Aires, 1992
- 9) "Ley Libertad HYbris"
Editorial Euthymia"
Buenos Aires, 1993
- 10) "Voluntad Divina y Democracia"
Editorial Euthymia,
Buenos Aires, 1994
- 11) "Teoría de la Historia"
Editorial Euthymia
Buenos Aires, 1995
- 12) "Cristianismo o Democracia"
Editorial Euthymia
Buenos Aires, 1998

Ovidiu Gaina (Stan M. Popescu)

LEGIONARISMUL SAU TRAIREA VIRTUTIILOR

Lucrări științifice apărute în reviste de specialitate din Statele Unite, Germania, Japonia și Spania:

- 1) "La Psicología Industrial como puente anímico entre empleadores y empleados", in revista "Ingeniería Internacional McGraw-Hill New York, tomo 20, N°5, 1961 USA.
- 2) "La psicología demuestra la conveniencia de los métodos de selección" in "Revista Ingeniería Internacional Mc Graw-Hill, New York, tomo 20, N° 7 1961, USA.
- 3) "La evaluación de las tareas" en "Ingeniería Internacional Industrial" de Mc Graw-Hill, New York, tomo 20, N°.6, 1961, USA.
- 4) "La psicología laboral y el psicodiagnóstico", en "Ingeniería Internacional Industrial" de McGraw-Hill, New York, Tomo 20, N° 8, USA.
- 5) "Die Dynamik der argentinischer Arbeitsgruppen" (traducido del español al alemán por Dipl.Psych.M.Smollny) in FORFA BRIEF, "Forschung Institut fur Arbeitspsychologie", Braunschweig, Anul, XI, N° 6, 1962, Germania.
- 6) "Ueber die Gründe des Unbehagens beim arbeitenden Menschen", in revista "Practische Psychologie", Gessellschaft für Practische Psychologie", Homburg, N° 6, 1963, Germania.
- 7) "A theory regarding the hypothetic existence of an individual rhythm in the energetic expansion of thinking, feeling an acting", en la revista "PSYCHOLOGIA", An International Journal of Psychology in Orient", Univ. Kyoto, N° 6, pág.155-163, 1963, N° 6, Kyoto, Japonia.
- 8) "Los dirigentes fabriles. Aspectos de una investigación argentina", in Boletín de Instituto Nacional Científico de Racionalización del trabajo, Enero, 1963, Año XVI, Num.172, Madrid, España.
- 9) "La formación y la evolución de un grupo de trabajo", en la "Revista de Psicología General y Aplicada", págs., 310-312 del Instituto Nacional de Psicología, Universidad Central de Madrid, España, Enero, 1965, Nros. 76 -77.

Din acest motiv creațiile legionarismului au strapuns ca o sageata întunecatului orizont al mediocrității democratice ²²⁾ care încuraja producțiile literare a "formeii fără fond". Stilul de trăire al legionarismului prin permanenta auto-exigență și prin cultivarea tenace a virtuților și calităților spirituale a dat României o cultură AUTENTICĂ bazată în spiritul de sacrificiu. Momentul actual, după nouă ani de încercare de regăsire cu propria noastră identitate, reclamă cu o necontenită forță o valorificare a spiritualității noastre creștine pe ideea unei reînvieri a virtuților ancestrale. Educația bazată pe trăirile în adânc a virtuților creștine și spiritului de jertfă a permis legionarismului să configureze o legendă a eroismului moral. Școala de gând și simțire românească creată de Căpitan a dat României nu numai perspectiva unui nou tip de român, ci și o nouă și unică cultură românească.

²²⁾ Titu Maiorescu (Istoria Contemporană a României, București, 1925, p. 40, 273-274) scria: "Medio critațiile trebuiesc descurajate dela viață publică a unui popor, și cu cât poporul este mai incult, cu atât mai mult, fiindcă atunci sunt mai primejdioase".

MOARTEA ȘI INVIEREA ÎN LEGIUNE

"Moartea la pieptu-i ne strânge
Să crească mai mândra Legiunea
Să faci Căpitane o țară
Ca soarele sfânt de pe cer"!

(Din "Cântecul Eroilor Moța-Marin")

"E buoni veda voi dormir nei lini Placidi e bianchi, quando non intesa, La morte con la sua lampada accesa".

Pascoli

"Țelul final al neamului nu este viața, ci Invierea"

Căpitanul ("Pentru Legionari")

"Tradidit semetipsum dilexit Ecclesiam in finem dilexit".

Pascal

"Ich leb ´, ich weiss nicht wie lang,
Ich sterb ´ich weiss nicht wann
Ich fahr ´, ich weiss nicht wohin:
Mich wundert, dass ich so frohlich bin".

Din folclorul german din secolul XVI.

In limba germană există o expresie **heidegger-iană**: "**zum Tode sein**" care ar putea fi tradusă în limba noastră cam așa: a fi dispus spre moarte, sau "a trăi destinat să renunțe în orice clipă la viață". Are dreptate Gabriel Marcel ¹⁾ când afirma că **Heidegger consideră** moartea ca orizontul absolut al vieții. Filozoful german evita teologia și se margineste să adâncească tema vieții și a morții numai din punct de vedere personalfilozofic, deși nu este ateu, (dimpotrivă afirma că pluteste pe o linie creștină, și, într'un anumit fel încearcă să secularizeze gândirea lui **Kierkegaard**. De fapt "omul destinat" să trăiască și să accepte moartea nu poate fi considerat ca sclav al fatalității **Schopenhauer-iene**.²⁾

Legionarismul nu s'a lăsat influențat de pesimismul marelui **Eminescu**, ci constient de faptul ca dinamismul existentii este inevitabil legat de suferințe și jertfe, și-a luat rolul și datoria de a ajuta finalul salvator, luptand cu vigoare neobosită pentru promovarea spiritului și înălțarea fapturii la demnitatea de "eleuteros antropos" ("fiinta desăvârșita" sau "om mare") Dacă prin acceptarea mioritica a morții neamul nostru a atins culmi de luminoase înălțimi, în schimb, prin educația primită de la Căpitan și de la Moța, legionarismul a întrecut miturile legendare ridicându-se mult peste aspirațiile anagogice ale altor popoare. Legionarismul respectă miturile, dar se nutrește și-și adâncește rădăcinile în viața Mântuitorului și în învățăturile Noului Testament. Ședințele cuibului legionar încep cu "Sa ne rugam lui

¹⁾ Gabriel Marcel, "L'homme problematique", Paris, 1957.

²⁾ Pesimismul și fatalismul lui **Schopenhauer** la influențat pe **Eminescu**, între altele și în "Mortua est". "A fi? Nebunie și trista și goala, Urechea te minte și ochiul te nșală".

Dumnezeu!" ³⁾. In al doilea rând se amintesc eroii legionari martiri sau "legionarii cazuți în credința legionară". Căpitanul a voit să obisnuiască membrii cuibului și viitorii legionari cu idea jertfei și a moții, deoarece plămădeala sufletului român trebuie să se familiarizeze cu idea că moartea nu este altceva decât o continuare a acestei vieți însă pe un plan major, nipierietor. Adânc cunoscător al sufletului omenesc, Căpitanul l-a pus pe românul care asista pentru întâia oară la o ședință în fața unei realități, pe care aproape totalitatea indivizilor preferă să nu o amintească. Legionarismul vrea ca luptătorii care apără creștinismul și Neamul să nu se gândească numai la "hic et nunc". Vrea ca legionarii să dorească din adâncul sufletului să biruiască ideea morții și moartea ca Isus Cristos, pentru a aștepta înfrigurați viața de apoi, cu o existență mai fericită decât aceasta care ne este dată pe pământ. In primele ședințe repetam jurământul cu brațele întinse, fără să avem conștiința că era vorba de o invitație pentru a ne obisnui cu idea morții. Mai mult, în primele luni șefii de cuiburi evitau chiar dezbaterea în fond a problemelor referitoare la moarte, care se amintea doar în cântecele legionare sau de vitejie. Numai pe măsură în care se dezbătea viața, isprăvile și eroismul marilor figuri dispărute, membrii cuibului începeau să conside-

³⁾ Carticica Sefului de Cuib: "Să ne rugăm lui Dumnezeu. Sa ne gandim la Capitanul nostru. Sa ne ridicam cu gandul la sufletele martirilor: Mota, Marin, Sterie Ciumetti si ale tuturor camarazilor cazuti pentru Legiune sau morti in credinta legionara. Sa credem in invierea Romaniei legionare si in sfaramarea zidului de ura si de miselie care-o impresoara. Jur ca nu voi trada niciodata Legiunea!"

re moartea ca o dureroasa posibilitate, chiar în timpul tinereții.

Disparitia fricei față de moarte nu se datorește însă numai educației în cuib. Stilul de viață legionară asimilat, și conduita învățată între legionari ⁴⁾ îi îndemna să adopte atitudini și să ia hotărâri proprii unui luptător. Voia să ia parte la toate manifestațiile de afirmare a credinței creștinești și legionare. Iși dezvoltă calitățile de convingere în discuții cu lumea nelegionară, păstrează mereu o atitudine de demnitate, sinceritate și cinste sufletească, și ia parte la marșurile organizate de seful de cuib, prin satele vecine, înfruntă cu demnitate arestările, acceptă închisoarea și-și calește caracterul în fața pericolului. În fiecare ședință "seful de cuib caută să sădească adânc în sufletul fiecăruia dintre membrii cuibului **credința în Dumnezeu, în Patrie și în misiunea neamului nostru**". ⁵⁾

Credința în Dumnezeu însă trebuie să fie înviorată cu citirea Noului Testament unde învață virtutea umilinței, și a bunătății. Sfântul **Ioan Gura de Aur** în monumentală sa opera "Omiliile asupra Evanghelistului Matei" ⁶⁾ subliniază valoarea îndoctrinării și îmbogațirii sufletului cu virtuțile carității și a bunătății care se cultivă odată ce se sălășluiește dragostea de Dumnezeu. **Odată ce**

⁴⁾ Carticica Sefului de Cuib, punctul 7 ("Viata cuibului"): "Intrând in cuib te desbraci de toate chestiunile marunte si inchini o ora gandurilor tale curate, PATRIEL... SE VOR INALTA RU GACIUNI LUI DUMNEZEU,... se va VORBI DESPRE CEI MORTI: MARTIRI, EROI CAZUTI PENTRU LEGIUNE si camarzii morti in credinta legionara, prieteni, parinti, bunici si stramosi, rechemandu-se duhurile lor".

⁵⁾ Carticica Sefului de Cuib., Punctul 11, "educatia membrilor", pag. 15)

⁶⁾ San Juan Crisóstomo, "Homilias sobre el Evangelio de San Mateo" (46-90), II, Biblioteca de Autores Cristianos», Madrid, 1956.

făptura se convinge de frumusețea și noblețea unei virtuți, și-și "pune în gând"⁷⁾ **să și-o însușească definitiv, simte o uriașă pace sufletească, pentru că vibrează cu bucuria simțita la gândul că existența are o finalitate pentru care e gata să-și dea viața.**

În timpul prigoanelor carliste, antonesciene și comuniste legionarii întemnițați, chinuiți și martirizați se **înnobilară și ajunseră să dorească moartea, considerând-o ca o încoronare a vieții de luptător pentru apărarea valorilor supreme.**

Nu se poate nega că în acest proces de obișnuință cu ideea morții, și bucuria ce se simte când există aceasta conștiință, este alimentată și de un izvor mai "lumesc" sau "secular" (dar nu mai puțin valoros): este repulsia și dezgustul profund ce produce declanșarea ofensivei satanice prin imoralitate, perversiunile sensuale și disprețul față de tot ce e sfânt și nobil. Nimic nu stârnește în sufletul nostru o oroare mai mare decât faptul de a asista, zi de zi, la instaurarea și întronarea celor mai abjecte obiceiuri cu aplauzul diavolesc al instituțiilor statale, care le încurajează sub pretextul existenței ligilor de "apărare a drepturilor omenești". Un camarad student, (com. aj. Biceaga) în timpul zilelor de detenție în Inchisoarea din Cernăuți⁸⁾ făcea un studiu paralel între viața Mântuitorului și aceea a Căpitanului. Din când în

⁷⁾ René Le Senne: "C'est pourquoi l'art de bien juger est aussi délicat que l'art de bueb agir. Il écarte les jugements périmés qui ne tiennent pas compte de faits récents...". "Le devoir", p. 254, Presses Universitaires de France, 1950.

⁸⁾ Era în 1938 puțin după îngrozitoarea asasinare a Căpitanului, în aceiași celulă mai stăteau: Prelipcean Pantelimon, Vranau, Ușeriu, Zelinschi, și câțiva legionari din Sâhla și Vatra Moldovitei, împreună cu Prof. A. Bogza din Câmpulung - Bucovina.

când ne citea câte un fragment cu minunile făcute în Tara Sfânta și le compara cu micile lucrări legionare (dicul de la Vișani, repararea drumurilor, a școlilor, bisericilor, Manastirea de la Chișinau, casele clădite de legionari, etc. in timpul vacanțelor), cari fiind realizate din puținele mijloace economice și cu sacrificiul bănesc a fiecărui legionar, erau o dovada de abnegație. Apoi citiam: “vă vor da pe mâna tribunalelor și vă vor biciui prin sinagogile lor iar din cauza mea veți fi duși dinaintea guvernatorilor și regilor, spre mărturie în față lor și a păgânilor...” (Matei, X. 17) Câteva luni după condamnarea și asasinarea Căpitanului, citiam în “Insemnări de la Jilava”: **“Am fost condmnat pentru o scrisoare care nu-mi aparține”, sau “Sunt condamnat pe simple afirmatii”**.⁹⁾ Când am terminat evangheliile am înțeles că stau aici în închisoare din voia lui Dumnezeu; că deși n’ am nici o vină sub latura juridică, El mă pedepsește pentru păcatele mele și-mi pune la încercare, credința mea... “Credinta” și “Dragostea” nu mi le-am pierdut, dar am simțit că la un moment dat mi s’ a rupt firul nădejdei ¹⁰⁾.

“Ce învinuire aduceți împotriva acestui om? Ei răspunseră: “Dacă acesta n’ ar fi răufăcător nu ți l-am fi predat tie”I (18,28-30)...” **Eu nu găsesc la el nici o vină.** Voi aveți însă datina să liberez unul de Paști. **Vreți să vă liberez regele ludeilor?** Ei atunci prinseră din nou a striga: “Nu pe el, ci pe Baraba”. Baraba era însa un tâlhar” Ioan, 18,39)...” Pilat ieși din nou afară și le zise: “Iată, vi-l aduc afară, ca să știți ca nu aflu in El nici o vină” ... Dar cum îl văzură arhieriei și servitorii, prinseră

⁹⁾ Căpitanul, “Insemnări de la Jilava”, Colecția: Omul Nou, 1951, p. 55.

¹⁰⁾ Căpitanul, Insemnari de la Jilava”, op. cit. p. 56

a striga: “Răstignește-1! Răstignește-1!” Pilat le zice: “Luați-1 voi și răstigniți-1, **căci eu nu aflu nici o vină la el”... (Ioan, 19, 4-6).**

Apoi ceteam din “Insemnarile de la Jilava”: “Și atacat în acelaș timp în ființa mea morală, **acuzat de trădare, declarat strein, ca nefiind român nici după tată nici după mamă, arătat ca dușman al Statului, copleșit de lovituri**, și legat cu mâinile la spate, adică neăvând nici o posibilitate de apărare.”¹¹⁾ Biceagă cita cu mult talent capitolele mai elocvente din cele patru Evangheliile, și ne amintea, în acelaș timp, viața de suferințe, martiraj și eroisme a lui Moța, Marin, a Căpitanului și a celorlalți legionari căzuți în lupte și temnițe, iar **în piepturile noastre simțeam cum năștea flacăra dorinței de a ne da viața bucuros pentru Mântuitor, Neam și Căpitan.** După rugăciuni, când cetiam, fragmentele din viața Mântuitorului, comentând minunile divine, (în special a vindecării orbului din naștere și a învierii lui Lazăr), după care autoritățile și mai marii rabini declaraseră că **Domnul nostru Isus Cristos realiza minunile în numele lui Belzebuth**, comparația cu acuzația ca Șeful Legiunii lucra la ordinele puterilor streine ne străpunsera ființele de revoltă. Cetindu-l pe **Sfântul Augustin**¹²⁾ care afirma: “sunt nedretățile dușmanului acelea ce obliga omul instruit, cu înțelepciune să declare războaiele drepte”, ne dam seama la cât de numeroase și neomenești provocări, samavolnicii și cruzimi am fost supuși, trebuind să răbdăm cu seninatate

¹¹⁾ Idem, pag. 57.

¹²⁾ San Agustin: “La Ciudad de Dios” (“Iniquitas enim partis adversae iusta bella ingerit gerenda sapienti: quae iniquitas utique homini est dolenda, quia hominum, est, etsi nulla ex ea bellandi necessitas nasceretur” (XIX, 7, pag. 573).

asupririle. In circulara Nr. 157, **Căpitanul** scrisese: "Astăzi, Dumineca, 6 Februarie 1938, o echipa legionară a plecat cu autocamioneta spre satul **Mariuța-Drăgoești**, unde urma să se țină o adunare. **La** intrarea în satul **Afumați** drumul a fost barat de o **massă** de cuziști îmbrăcați în cămăși albastre, cu **revolvere** în mână. Legionarii n'au oprit. In satul **Maineasca** au fost somați sa opreasca. Au oprit. S'au legitimat. Legionarii n'au oprit. In satul **Maineasca** au fost **somați** sa opreasca. Au oprit. S'au legitimat. Legionarii au **fost** anunțați ca n'au voie să treacă înainte. Ei au raspuns: **Suntem** în cadrul legii. Nu încalcam legea cu nimic. **Mergem** la o întrunire electorala. D-voasta încalcați legea. **Va** somăm să intrați în legalitate". Legionarii s'au urcat în **mașina** și au plecat. Seful de post **Balin** și cei doi **jandarmi** au tras în plin, în mașina. **Legionarul Mija Dumitru a fost împuscat în cap. El a murit în bratele camarazilor sai...**¹³⁾. Saptamânile cuprinse între jurământul **gradelor** legionare și condamnarea **Căpitanului** au fost **caracterizate** prin cele mai mari prigoane și cruzimi, mai **ales** ca diriguitorii numiti de regele Carol II **fuseseră** alesi dintre personalitatile "neutre", sau mai curând "de dreapta" (în tot cazul "creștine"). Infrângerea **electorală** a partidelor politice descatușă un val de **iraționalitate** și ură. Pentru întâia oara **fortele** și **puterile** **diavolesti** ale masoneriei se unira pentru a calumnia, și **ataca** mișelește **legionarismul**. cată dreptate are (**Sfântul Ieronim** când scrie ca este "imposibil sa treci prin **această** viață fără să simțеști mușcătura mulțimii, pentru că **sfașierea** celor

¹³⁾ **Căpitanul**, "Circulări și Manifeste", Colecția Europa, **München**, pag. 257. Circulara 137.

buni este bucuria celor rai"¹⁴⁾.

Ne putem imagina situația lui **Socrate**, acum două mii patrusute de ani, pus în fața "judecătorilor" "Adunarii poporului". In timpul democrației ateniene era interzis ca cineva să aminteasca de principiile metafizice sau filozofice, deoarece acestea aminteau virtuțile aristocratice, descalificate și desprestigiate del "demos"-ul condus de **Pericle** (aristocrat renegat) Evident, "vinovații" nu puteau fi condamnati pentru acest lucru, dar "demos"-ul compus din partidarii șefilor democrati ("demagogos") avea un sistem de pedeapsa care nu dădea gres: cumpăra "sicofanți" și-i "instruía" sau "educa"; afară de asta mai aveau aliați în persona oratorilor de ocazie, tip **Esquines**, fără să mai amintim pe sofistii profesioniști. In aceasta atmosferă - scria **Xenofonte**, "exista libertate numai pentru aceia dispuși să nu contrazică deciziile "demos-ului". Cele mai monstruoase legi votate - c aceea a "contra drepturilor omului" scrie **Xenofonte**: trebuiau să fie nu numai respectate ci chiar "aplaudate"¹⁵⁾. Cam în aceeaș vreme prietenul lui, **Pericle**, marele istoriograf **Tucidide** scria în cunoscuta sa lucrare "Razboaiele Peloponesului": "Violența fără noima fu luată ca ceva necesar față de ființa omenească sau: "dacă unul urzea cu succes vreo intrigă sau mașinație, era conșiderat

¹⁴⁾ **Stantul Ieronim**, "Cartas de San Jeronimo", Ediție bilingvă. Biblioteca de Autores Cristianos, Madrid, 1962, "Carta a Furia", p. 461: "Fieri quidem non potest ut absque morsu hominem vitae huius curricula quis pertranseat, malorumque solacium est bonos carpere, dum peccantium multitudine putant culpam minui peccatorum; sed tamen cito ignis stipulae conquiescit, et exundans flamma deficientibus nutrimentis paulatim emoritur".

¹⁵⁾ **Xenofonte**, (Xenophon): Oeuvres Completes, traduction, notice et notes par P. Chambry, Garnier Flammarion, Pais, 1967 si "Historia griega", Vol. II, Libro, III, pag. 86 si urmatoarele), "Las Helenicas". Vol. II, pag. 46.

inteligent, ba mai mult, era văzut ca abil dacă descoperea urzeala altora; în schimb acel care lua măsuri de preve dere pentru ca să nu aibă nevoie de a recurge la astfel de mașinații, era considerat trădător a partidului democrat¹⁶⁾ .. Ura fără motiv și condamnarea fără vină se împământeniră fără dificultate într' o "polis" stăpânită de un "strategos autokrator" ca Pericle, a carui soție, Aspasia, conducea o casa de "domnișoare" care aveau misiunea de a "ține de urît" frunțașilor care il însoțeau pe șeful democrației ateniene și a "cleruquilor" (coloniilor) din insulele Egeei. Condamnarea la moarte a lui Sócrate e un exemplu patetic a mentalității și a decăderii morale în care căzuse Atena democrată. In atmosfera de lascivitate și practici de perversiuni cuvântul lui Sócrate păntrunse ca o sageată în inima mentalitatilor a "strategoi autokra tor"-ilor, "logographoi" și "demagogoi" care conduceau cunoscuta "Adunare" a plebei: "Acu mă îndrept spre voi, judecătorii mei, că să va explic de ce mi se pare logic ca un om care și-a petrecut viața întreaga dedicat filozofiei să se arate neînfricat înainte de a muri, și să aibă speranța ca în cealaltă lume să poată obține cele mai înaltătoare binefaceri..."¹⁷⁾ .. Iar in altă parte scrie: "Nu-i posibil să te ridici spre cerul zeilor fără să te fi obișnuit cu trăirile filozofului, plecând in totala curațenie... Din acest motiv, oh, prietenii mei (Simmias și Cebes) aceia care sunt filozofi în adevăratul înțeles al cuvântului se abțin de la poftete trupești și se mențin cu decizie, fără să

¹⁶⁾ Tucicide: "Historia de la Guerra de Pelopones", Bibli. Clasica, 3 vol. Madrid, 1967, Vol. II Cartea III

¹⁷⁾ Platon: "Fedon, sau despre suflet", Obras Completas, 63b-64d, Aguilar, Madrid, pag. 615 ??? 86

cedeze ispitelor: nici nu se tem că ar pierde averea, nici nu tremură la ideia sărăciei așa cum se întâmplă cu vulgul și cu râvnitorii de bogăție; n' au frică nici de faptul de a nu fi bagati în seamă, nici că ar pierde reputația din pricina sărăcirii și mizeriei așa cum se întâmplă cu iubitorii de onoruri și putere..."¹⁸⁾. După condamnare, senin, se adresă celor prezenti: "Nu reușesc, dragi prieteni, să conving pe Criton că persoana care conversează în momentul acesta cu voi sunt eu, Socrate, care exprim dorințele mele, însa el crede că eu sunt acela care peste puțin va fi cadavru, și de aceia mă întreaba cum și in ce fel trebuie sa-mi facă înmormantarea, in timp ce eu de câtăva vreme încerc să arăt că inediat după ce voi bea veninul nu voi rămâne cu voi, ci mă voi ridica spre o bucurie proprie a acelor fericiti..."¹⁹⁾. Douazeci și patru de secole mai târziu, Ion Moța scria: "Deci la El am alergat, dar piedici și rătăcirii ni s' au ridicat în cale, și acțiunea noastră a tânjit. Vrem să trecem peste piedici! Am și trecut... A fost o zi dureroasă pentru noi ziua aceea de lepădare și îndepartare a piedicilor, căci ne erau crescute în suflet, ba chiar și le iubeam. Dar am învins durerea, am ridicat fruntea și am călcat asupra lor. Acum, în pustiu, suntem iarăși liberi în fața viitorului".²⁰⁾. In "Testament" scria: "Mor, Corneliu, cu tot elanul și toata fericirea, pentru

¹⁸⁾ Platon, op. cit. 81b-82d, pag. 628. în altaă parte scrie: "filozoful potolește pasiunile, cugetă, și fără să se despartă de rațiune, contemplă adevărul, si divinul, lucruri care stau pe deasupra părerilor, și în baza acestor lucriri socoate că așa trebuie sa trăiască în aceasta viață, ajungân l identificarea cu tot cee adevăr, si ca atare eliberându-se de răutatile omenesti... (82b-84d), pag. 629.

¹⁹⁾ Idem. 115b/1163, pag. 651

²⁰⁾ Ion Mota, "cranii de lemn", op. cit. pag. 20/21

Hristos și Legiune....Și să faci, măi Corneliu, din tara noastră o țară frumoasă ca un soare, și puternica și ascultătoare de Dumnezeu!"²¹⁾. Există surprinzătoare asemănări între marile figuri care își dăruiesc viața trecătoare pentru a intra în eternitate. Asa bunaoara, citim in "Scrisorile spre martiraj"²²⁾ raspunsul Sfântului Ignatie, dat împăratului Traian: **"Iți mulțumesc Tie Doamne, pentru că mi-ai făcut această onoare și-mi dai voie să-mi arat toata iubirea pentru Tine, și-mi permiți să fiu legat precum a fost și apostolul Tău Pavel, cu lanțuri de fier"**. Pronunțând aceste cuvinte fu dus ca să fie sfâșiat de fiarele flămânde.

In alt loc, Sfântul Ignatie adaugă: **"Lanturile care mă îmbrățișează le duc pretutindeni cu dragoste și bucurie pentru Cristos. Vă implor: rămâneți în armonie și unire, și în rugăciune reciprocă. Rugati-vă și pentru mine, deoarece am nevoie de caritatea voastră în față lui Dumnezeu, pentru a fi demn de a obține aceea ce doresc din tot sufletul să ating și să obțin"**,²³⁾

Ideia morții și realitatea renunțării la viață sunt prea legate de aceia a mântuirii și a **învierii**, pentru ca legionarii să nu o dorească. Suferința pare sa fie o conditie "sine qua non" pentru ca legionarii să accepte moartea cu seninatatea "strămoșilor Traci". Așa cum Sfântul Apostol Pavel, îndema ucenicili să **"stăruie în credință și ca prin multe suferințe trebuie sa intrăm în împărăția lui Dumnezeu"**²⁴⁾ Scheler, en su "Schriften

²¹⁾ Ion Mota, "Testamentul", pags. 15 si 17.

²²⁾ San Ignacio de Antioquia, "Cartas Camino del martirio", Librería Parroquial, México, 1947.

²³⁾ Idem, pag. 113

²⁴⁾ Fapte, XIV, 22

aus dem Nachlass"²⁵⁾ scrie: "Wir glauben dass wir fortleben, weil wir glauben dass **wir unsterblich sind**". **Sfantul Ioan al Crucii** (San Juan de la Cruz) spunea: **aceia cari merg fericiți să moară pentru Cristos** datorită credinței din sufletele lor, se transformă în altare, în care Dumnezeu este **adorat**²⁶⁾. iar Capitanul scria: "Cred în învierea României, prin Legiune. Primesc orice lovitură. Indur cu bucurie orice chin"²⁷⁾.

Moltmann²⁸⁾ întrezăreste și chiar indică pe adversarii care luptă pentru a încetini lupta ființelor care aspiră la lumina aducătoare de împăcare a omului cu Dumnezeu. Afirmă că așa cum credința în Creator și puterea divină a ajuns să "des-divinizeze" ideea că natura ar fi o forta atotputernica, tot așa și credința în Cristos a reușit să "des-sacralizeze" puterea politica. Aceasta din urmă ca razbunare, și aliată cu economía și materialismul vrea să procedeze la "des-sacralizarea" religiei. Cu ajutorul internaționalizării capitalismului și a globalizării stilului de viața bazat în **irepreșibila libertate** filtrează în sânul credincioșilor ideea ușurinței de trăire într' o climă de liberalitate și lipsă de limite în viața zilnică. Mundializarea unei libertăți pline de ambiguitate desfasoară un vârtej de desfrâuri ca să usureze drumul lui Leviathan. Legionarismul in sa zguduie conștiințele românilor

²⁵⁾ Max Scheler, "Schriften aus dem Nachlass", Francke Verlag, Bern, Band I, pag. 14.1957.

²⁶⁾ San Juan de la Cruz, "Obras Completas", Biblioteca de Autores cristinaos, Madrid, 1980: "Pentruca moartea nu-i altceva decât privatiune de viata, deoarece traind viata nu ramâne urma de moarte... dupa cum spune Sfântul Pavel: "Caci stim ca, daca acest cort, locuinta noastra pamânteasca, se va strica, **avem o zidire de la Dumnezeu, casa nefacuta cu mâna, vesnica în ceruri**". (II Corinteni V, I.)

²⁷⁾ Capitanul, "Circulari" (Colectia Omul Nou, Madrid, 1951, pag. 115.

²⁸⁾ Jurgen Moltmann, En "Cristianismo como religión de la libertad", Razón y Fe, Madrid, N° 839.

arătând calea desăvârșirii spre Inviere.

Marea seninătate și transparență a sufletului legionar e prezentă chiar în pragul inefabilului, adică a "marei rupturi" (a "definitivei și neîmpacatei rupuri" cum ar spune Moța)²⁹⁾, când trebuie să participe în mod lucid și cu profundă și plenară incandescență la cel mai mare și mare "discurs", conținut în acest vers pe care îl vor cânta multe generații viitoare:

*"Moartea, numai moartea legionară
Ne este cea mai scumpă nuntă dintre nunți,
Pentru sfânta cruce, pentru țară
Infrângem codrii și supunem munți;
Nu-i temniță să ne înspăimânte,
Nici chin, nici viitorul dușman;
De cădem cu toți, izbiți în frunte,
Ni-i dragă moartea pentru Căpitan!"³⁰⁾*

Ion Moța afirmă ca legionarul reușește să-și lumineze ființa cu o **învierie interioară**, când se identifică cu autentică încreștinare: "Nu știu ce vor zice teologii, despre a caror știință n'am multă cunoștința, dar **MASURA INVIERII NOASTRE INTERIOARE**, măsura creștinătății vii, eu o vad mai ales în **măsura jertfei pentru binele altora**; a unei jertfe personale, liber, cu dragoste și cu elan consimțte, fără gând la respectarea formală a nu știu căror reglemente bilaterale dintre noi și Dumnezeu"³¹⁾. Viața de toate zilele, plină de grijile și

²⁹⁾ **Ion Moța** "Cranii de Lemn", Colecția Omul Nou, 1970, pag. 114.

³⁰⁾ "Imnul Tineretei Legionare", Cuvintele de **Radu Gyr** și muzica de **Ion Mánzatu**.

³¹⁾ **Ion Mota** "Cranii de Lemn", Colecția Omul Nou, Editia Monumentul MM, München, 1970, p. 206

obligațiile impuse de conviețuirea cu ceilalți indivizi, ne obișnuiește să ne "adaptăm" circumstanțelor impuse de ritmul birocrățiilor care operează în acord cu interesele diriguitorilor clasei politice. Românii neavând la dispoziție un izvor de permanentă alimentare spirituală (numai un mic procent ia parte la Sfânta Liturghie de Duminecă)³²⁾ găsesc în Miscarea Legionară posibilitatea reînnoirii interioare, acceptând învățăturile Căpitanului și a lui Moța ca o soluție pentru **armonizarea înlăuntrului**, care înlesnește calea spre "**învieria noastră interioară**"³³⁾. În față eternei legănări eminesciene "între unduire și moarte", legionarismul oferă pacea **învierii interioare**, care îl smulge pe român din letargia pe care marele nostru poet o înfrumușeța cu acele neuitate versuri:

*"Tar noi locului ne tinem
Cum am fost așa rămânem.
Marea și cu râurile,
Lumea cu pustiurile",*

dar care nu au darul de a dinamiza energiile spirituale înălțînd lumea românească spre cerul Invierii. Legătura dialectică dintre politică și legionarism, atât de necesară pentru ca revoluția spirituală să se proiecteze spre

³²⁾ În ce privește pregătirea teologică și gradul de traire autentică a credinței a preoților în ultimii 50-60 de ani credem ca există. Nu cunoaștem însă în ce măsură reușesc să transmită credința și trăirile interioare spre credincioșii cari iau parte la slujbele religioase.

³³⁾ Dacă unii se cred că sunt perfecți poate ar fi bine să amintim cele scrise de Sfântul Ignatie de Antiochia: "Dacă sunteți perfecți, atunci trebuie; să aveți **gânduri de perfecțiune**. Pentru că dacă sunteți hotărâți să faceți bine, Dumnezeu e gata să vă dăruiască de toate cele ce aveți nevoie". (Sfântul Ignatie de Antiochia, "Cartas camino del Martirio", Librería Parroquial, México, 1947, pag. 156.

Inviere, își are sinteza ideală poate, în formula pe care **Socrate** și **Platon** o dădeau eforturilor spiritului, ca cetățenii să merite cunoscutul calificativ de “**eleuteros antropos**”, sau “**omul mare**”, cum aspiră Căpitanul să fac din legionari.

Numai creștinismul propovăduiește **învierea din moarte**. Celelalte religii naturale cred, cel mult în nemurirea sufletului.³⁴⁾ În România nimeni nu a ajuns să lămurească cu atâta credință, autoritate și meridiană claritate ideea vieții, morții și învierii, cum a făcut-o Căpitanul când spune: “**Telul final nu este viața, ci INVIEREA**”... “Invierea neamului acestuia clocotește sub pământ și va izbucni în curând, luminând cu lumina ei întreg viitorul și întreg trecutul întunecat. **Cel ce va crede, va fi biruitor!**”³⁵⁾.

³⁴⁾ Trecerea aceluia suflet dintr-o existență în alta, pare să supraviețuiască, ca superstitiu, cu pretenții de știință în anumite secte sau religii orientale (având ca nume “metempsihoza”).

³⁵⁾ Căpitanul, “Pentru Legionari”, Colecția Omul Nou, 1951, pag. 442. În altă parte scrie: “Invierea neamului acestuia clocotește sub pământ și va izbucni în curând, luminând cu luminând ei întreg viitorul și întreg trecutul întunecat” (Idem. pag. 382).

CREDINȚA NOASTRĂ LEGIONARĂ*

“Adevărat, adevărat vă zic vouă, acel ce crede în Mine, nu va muri nicicând

Ioan, VI, 43

“Iar credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor-nevăzute.

Evrei, XI, 1

“Să lasăm cu totii la o parte vorbirea cea multă, și mai ales să lasăm la o parte credința ca ne-am îndeplinit datoriile prin asemenea lupte de vorbă goală, prin parada și lauda stearpa, ori prin hotăriri cari nu sunt urmate de aspră greutate, a faptei, a jertfei, a poverii. Să ne desbrăcăm de toate slăbiciunile, de temerile și lacomiile noastre, să ne înaltăm.. la creasta îmbracați în tot ce are sufletul nostru mai bun, mai viteaz, mai curat”

Moța (Testamentul, p.30)

*Acest capitol îl scrisesem acum douăzeci de ani, fiind destinat să fie citit în spaniolă în fața studenților Universității din San Juan (Argentina). S-a pierdut între dosarele de psihologie, iar acum de curând l-am tradus în limba noastră și l-am adăugat, desi multe concepte, idei și citări coincid cu unele capitole noi.

Intr'un scurt capitol din "Cărticica Șefului de Cuib" "Căpitanul impune, **meditația, majestatea tăcerii și liniștea** ca condiții necesare pentru "buna înțelegere" și a înțelegerii de sine. Pare că se inspirase în **Sfântul Maxim Marturisorul** (580-662) când insistă asupra căutării a unei înțelegeri de sine și a "bunei înțelegeri" cu ceilalți, deoarece numai în aceste condiții individul ajunge să atragă harul divin. **Sfântul Maxim**¹⁾ ne învață că în aceste condiții omul alcătuiește idei "întărit de Isus Christos și de Spiritul Sfânt". Ruga în tăcere și meditația în absoluta liniște atrag hanul dumenzeiesc, iar faptele și acțiunile care duc spre desăvârșire sunt însoțite de o "**energie necreată**" a Mântuitorului, care lucrează în om, și-l luminează ca să desăvârșească faptele aducătoare de pace sufletească și mântuire.

Căpitanul știa că obișnuindu-se legionarii cu **meditația, tăcerea și gândurile curate**²⁾ înlătură insistența gândurilor nepotrivite și tulburătoare cari dau naștere la păreri și critici izvorâte din invidie și egoism. Tăcerea și meditația ajută la crearea unei clime de **singurătate**

¹⁾ **Sfântul Maxim Marturisorul** "Despăre diferite locuri grele din Dumnezeiasca Scriptura", din Filocalia, Vol. 3, Trad. și note de Preot Prof. Dr. Dumitru Staniloea, București, 1994, p.24 și urmat.

²⁾ **Căpitanul** "Cărticica Șefului de Cuib", Punctul 7. Viața cuibului.: "Cuibul adunat este o biserică. Intrând în cuib te desbraci de toate chestiunile mărunte și închini o ora **gândurile tale curate Patriei**. Ceasul de ședință a cuibului este **ceasul Patriei**. Armonia deplină trebuie să rezulte nu numai din prietenia celor adunați, dar mai ales din comunitatea idealului lor. Acolo în cuib se vor înalța **rugăciuni lui Dumnezeu**, pentru biruința Legiunii, se vor cânta cântece trimise de Legiune, se va vorbi despre cei morți: **eroi, căzuți pentru Legiune și camarazii morți în credința legionară**, prieteni, părinți, bunici și **stramosi, rechemându-se duhurile lor... Cât mai puțin vorbă cât mai multă meditație**, nimic să nu tulbure **majestatea tăcerii și a bunei înțelegeri**. Se vor face exerciții de **tăcere completă**".

interioară, care are darul de a ne obișnui cu ideea "puținătății" noastre și a numeroaselor slăbiciuni care zac și am dori să le înnabușim sau eliminăm. Consecința se evidențiază, și reliefează conștiința micimii sau a neputințelor noastre, care ne îndreaptă spre fierbinte rugă ridicată spre Mântuitor. Acestea sunt clipele în care puterile divine injectează în sufletele legionare "**energia necreată**" dătătoare de curățenie interioară și eleganță sufletească. Legionarii care fac efortul tăcerii, meditării și a gândurilor curate se liberează de puhoiul și torențele de verbozități și intră pe făgașul "**realității lui Dumnezeu unic și Trinitar**"³⁾

Căpitanul afirmând că ceasul "de ședință a cuibului este **ceasul Patriei**" vrea să spună că omul românesc, că să ajungă a fi **un prețuitor al sufletului** nemuritor trebuie să fie conștient că interioritatea lui poate ajunge la o iluminare descoperitoare de ascunse virtuți. Virtuți care îi da prilejul să descopere un nou izvor de viață. O viață care-i oferă posibilitatea de a descoperi amăgitoare și trecătoare dimensiuni a vițelului de aur al cărui sclav a fost în mod voluntar.⁴⁾ Incercările de renaștere românească, dorită după jumătate de secol de întuneric, nu se pot margini la simple eforturi de îmbunătățire materială. Simpla ridicare a standardului de viață

³⁾ **Sfântul Evagrie Ponticul**, "Viața și scrisul lui", Filocalia, Vol. I, Ed. Harisma, București, 1993.

⁴⁾ **Carl G. Jung**, "Menschenbild und Gottesbild", Band IV, Walter Verlag, Olten und Freiburg im Breisgau, 1987, pag. 89: "Insofern ist diese Position als unbedingt wirksam erweist, verdient sie es wohl mit dem Gottesprädikat belegt zu werden, und zwar mit dem Namen eines **geistiges Gottes**, weil diese seelische Position aus der Freiheit ethischer Entscheidung, also **aus der Gesinnung**, hervorgegangen ist"

economică ar contribui la apariția unui "nou" tip de român "șmecher", "viori", "viclean", "ipocrit" și "hain", care să-și plimbe cu înfumurare ultimul model de automobil pe calea Victoriei. Ar fi un tip de român degenerat, îndepărtat de sufletul unei ființe demne, cinste și viteze, pe care începuse să o plăsmuiască Căpitanul în decada de aur a României (1927-1938).

Omul românesc vă avea ca model "omul legionar". Românismul, dacă vrea să supraviețuiască cum se întâmplă cu neamurile demne, va trebui să urmeze făgașul croit de legionarism. Orice altă cale, ar însemna desfigurarea sufletului românesc. Omul de azi, va trebui să recunoască că numai urmând învățăturile Căpitanului și a lui Moța, ar putea să se apropie de pragul "orbitei lumini a lui Cristos". **Deci la credința în Dumnezeu aceea aducătoare de har.**

Cineva ar putea susține că întoarcerea la credință ar fi de competența episcopilor și preoților. **Asa ar trebui să fie.** Legiunea însă, **nu vrea să ia locul nimănui, ci dorește să pună umărul pentru ca Biserica să-și poată îndeplini misiunea cu mai multă ușurință.** Căci trebuie să reconuștem: creștinismul este prigonit în toată lumea. Nu ne referim la martirajul credincioșilor din Malasia (de acum câteva luni), sau acela a preoților și călugărilor din țările păgâne ale Africei, **ci persecuțiile diabolice exercitate de către necredincioși** (masoni, marxiști, ateisti, sectari, etc.). Acum o mie șase sute de ani, **Sfântul Augustin**⁵⁾ avu această viziune cutremurătoare:

⁵⁾ **Sfântul Augustin**, "La Ciudad de Dios", Biblioteca de Autores Cristianos, II, Madrid, 1978, p.528.: "His atque huius modi pravus moribus et erroribus hominum persecutionem patiuntur qui volunt in Christo pie vivere, etiam nullo infestante neque vexante corpus illorum. Patiuntur quippe hanc persecutionem non in corporibus, sed in cordibus".

"Așa că aceia cari doresc să trăiască pios în Cristos, fără ca să existe cineva care să-i maltrateze sau să-i chinuiască fizic, **sunt obligați acuma să sufere persecuția oamenilor din cauza ereziilor, calomniilor, obiceiurilor detestabile. Suportă fără îndoială aceste persecuții nu în trupurile lor ci în sufletele lor**". Lumea credincioasă trece prin suferințele pricinuite de rănilor care tăcut sângerează intimitatea. Acestea produc dureri înăbușite, deoarece tacticile de persiflare, descalificare și devalorizare a credinței în Cristos și ironizarea normelor de purtare bazate în bunul simț, ofenzează sensibilitatea ființei croite după chipul și asemănarea Celui de Sus⁶⁾. **Alături de prigoana satanică**, la care sunt supuși oamenii de credință, apar și fenomenele pricinuite de progresele tehnologice. Omul de rând este aproape obligat să trăiască **"din împrumut"**, adică să renunțe la elaborarea proprie de gânduri, raționamente și reflecții. Se obișnuiește cu atitudinea pasivă în fața imaginilor, simboalelor, vorbelor și ideilor care-i sunt servite gratuit. Henri de Man scria acum sasezeci de ani (adică puțin după apariția radarului...): "Masele de indivizi sunt bombardate de știri și obligate

⁶⁾ În mod paralel se produce alt fenomen care accentuează și mai mult succesul aparent pe care îl are ateismul, masoneria, marxismul și globalismul: progresele halucinante făcute în industria energiei atomice, electronica, miniaturizare și obsesia "cuceririi universului". Automatizarea electronică a proceselor în industrie a rutinizat operațiile muncitorilor și tehnicienilor. Încercarea de a-i schimba pe muncitori de la un loc de lucru la altul, nu a reușit să schimbe starea lor de "plictiseală psihică", în schimb a marit sentimentul de inutilitate a vieții. **Simone Weil** ("Repercusiones de la técnica en la vida humana-Estructura deshumanizadora de la experiencia ca muncitoare într-o fabrică descoperi că ființele suferă de un fenomen de "docilitate", și de bestii resemnate, cu căderi în stări de resemnare dureroasă").

șă perceapă numai franturi, ceea ce influențează ca evenimentele trăite să nu aibă multe legături cu imaginile interiorizate, ceea ce descătușează emoții necontrolate, dând libertatea altor excitări, care, de data asta, nu provin din experiențe reale, ci numai din simple reprezentări a experiențelor"⁷⁾ Acest fenomen a fost observat și de psihologii anglo-saxoni, fiind botezat: "experiențe prin substituție" (Vicarius experiences)..

Omul credincios "se salvează", pentru că "crede", se roagă și gândește. Reflectează după rugăciune. Îl "simte" pe Dumnezeu și **crede în El. Crede în El după "inimă"**. Căci aceasta este "credința". **Pascal** a scris-o cu uimitoare limpezime când a pus "**coeur**" în antiteză cu rațiunea: "Inima simte pe Dumnezeu și nu rațiunea. Iată ce înseamnă **credința: Dumnezeu sensibil inimii, nu rațiunii**"⁸⁾. **Sfântul Pavel** adresându-se lui Timotee îi scrie: "**Luptă-te lupta cea buna a credinței** (I, Tim. 6,20).⁹⁾

Tentațiile la care sunt supuși aceia ce cred în Dumnezeu de către puterile Intunericului sunt mult mai înșistente și frecvente decât în sufletele acelora care cred exclusiv în capacitatea intelectuală, pentru șimplul motiv că Satana e sigur ca aceștia sunt definitiv cucerți de strălucirile trecătoare a acestei lumi. Forțele Intunericului încurajează toate activitățile **necredincioșilor** (adica a acelora care **nu cred în Dumnezeu**) și mai ales

⁷⁾ **Henri de Man**, "La era de las masas y el declinar de la civilizaci3n" Ed. Freeland, B.Aires, 1954.

⁸⁾ **Pascal**: "Pensées" op. cit.

⁹⁾ "unde nu poate ajunge vederea ta nici mintea ta, acolo ajunge credința ta" (**Sfântul Augustin**: "De la verdadera Religi3n, - "De fide rerum quae non videtur", Obras Completas, op. cit.

invențiile" destinate a afirma capacitatea individului de a "progresă" în știință, care **sub aspectul binelui și intențiilor nobile** (de a ajuta "umanitații" și a permite oamenilor de a fi "mai liberi", și de a se "simți stăpâni pe destinul și viața lor") produc desorganizarea interiorității și confuziune în capacitatea de a deosebi nuanțele axiologice. Acești indivizi sunt "**mai liberi**" și mai ușor de manevrați. Îi seduce pentru ca să îngroașe rândurile: "imitatorilor", ("**Mimesis**")¹⁰⁾ de care **Platon** spunea că "toți imitatorii nu au decât o cunoaștere superficială de aceia ce imită", iar în altă parte, ironizând lumea inautentică, scrie că ar putea să se înconjoare cu a fațadă care-i permite să exteriorizeze o imagine falsă a trăirii virtuțiilor¹¹⁾. Căpitanul de cate ori are ocazia amintește că "Cine n' a cunoscut și n' a dat **examenul credinței** poate fi un om "habil", dar nu poate fi un **legionar**", și **adaugă că în lupta cu toată lumea dusmană "singurul sprijin l-am găsit în noi, în credința noastră** că suntem pe marea linie a istoriei noastre naționale"¹²⁾. "**Increderea**" pe care a avut-o Căpitanul a fost sprijinita și întărită neconținut de "**credința**" în Dumnezeu. Căpitanul repeta mereu, în orice ocazie, la scolile de cadre, în taberele de muncă, la Carmen-Sylva, pe Rarău, în tot ce a scris, nevoia de a sădi în inimile legionare credința în Dumnezeu: "**Șeful de cuib va căuta să sădească adânc în sufletul fiecăruia dintre membrii**

¹⁰⁾ **Platon**, "República", (602, b).

¹¹⁾ **Platon**, "República", 365c.

¹²⁾ "Pentru Legionari, p. 60 (82/51)

¹³⁾ Carticica Sefului de Cuib, PUnctul 11,2, pag. 15, Colectia "Omul Nou" 1971, München, Germania,

cuibului, credința în Dumnezeu, în Patrie și în misiunea neamului nostru"¹³⁾. Interesantă este recomandarea pe care o face Căpitanul șefului de cuib. În multe ocazii, în scris și în conferințele cu presa, sau cu ocazia discursurilor adresate Fraților de Cruce, mereu a subliniat că Biserica stă cu o mie de metri deasupra legionarismului, și totuși îi recomandă șefului de cuib să "sădească" credința în Dumnezeu în sufletul membrilor cuibului...Intr'adevar, atât de evidentă a fost lipsa de trăire creștinească și duhovnicească a preoților (mai ales a superiorilor acestora) încât aceștia se molipsiră de îndeplinirea birocratică a rolului episcopal și patriarhal, mărginindu-se la oficierea slujbei religioase duminicale și la celelalte indeletniciri (botez, cununie, mărturișire, împărtășanie, etc.)¹⁴⁾ iar noi Frații de Cruce rămăseserăm surprinși de lipsă noastră de adâncire în credință, atunci când la 23 April, 1933, cu ocazia înființării Frăției de Cruce "Sfântul Gheorghe" din Rădăuți, un student în Drept, V. Carciu, dintr'un săt apropiat, fusese însărcinat de domnul Iasinschi să deschidă prima ședință și să ne orienteze pentru ședințele viitoare. **Carciu** ne-a vorbit su atâta convingere și înflăcărare de nevoia de a crede în Cristos și în Sfânta Fecioara Maria, încât cei opt tineri (între 15 și 18 ani) ne întrebaram dacă nu cumva îndrumatorul nostru era calugăr¹⁵⁾.

¹⁴⁾ Cata deosebire între recomandările scrise în secolul II ("Didascalia Apostolica"), care interzicea enoriasilor (prin gura preoților) lectura cărților "păgâne": "Biblia ar trebui să îndeplinească exigențele vietii supra-naturale, și acelea a cerințelor de ordin cultural: "namquid tibi deest in verbo Dei ut ad illas gentiles fabulas pergas", iar parohienii trebuiau să respingă toate lecturile streine de credință: "ab omnibus igitur alienis et diabolicis scripturis fortiter te abstine" (Didascalia Apostolica, 3, 6, 1-6)

¹⁵⁾ Acum, după sasezeci și șase ani, mi-amintesc de dragii mei Frați de Cruce, Prelipcian Vartolomei, Aga Nicolai, Rotaru, Partenie, și mult aș dori ca să-mi scrie camarazii din acea prima Frăție de Cruce din Rădăuți! (Din păcate nu-mi amintesc de numele celorlalți, tot atât de dragi!).

"Să vină în aceste rânduri **cel ce crede nelimitat**. Să rămână afară cel ce are îndoeli "scria Căpitanul ordinul de zi într' o condica, pe data de 24 Iunie, 1927, ziua înființării Legiunii "Arhanghelul Mihail", iar când s' a despartit de profesorul A.C. Cuza a spus: "Pe calea care mergeți acum, noi nu vă mai putem **urma deoarece nu mai credem într' însă**. A merge **fără credință nu putem** deoarece, **noua credință ne-a dat tot avântul în luptă**"¹⁶⁾. Șinceritatea și curățenia sufletească însoțesc credința în Dumnezeu atât în Căpitan și Moța, cât și în legionarii care i-au urmat acceptând martiriul, suferințele și cele mai sângeroase prigoane.

Curățenia sufletească asociată cu "nevinovăția" și puritatea de gândire sunt condiții necesare pentru o adâncă sălășluire a credinței în inima ființei. Persoanele care s' au dovedit a se dăruie pe deantregul unui ideal au fost și cele mai cristaline în gândire și fapte. Din punct de vedere psihologic există un magnetism armonios între copii (în etapa copilăriei "fericite" și chiar în pre-pubertate) și tinerii sau adulții credincioși, care vibrează cu învățăturile Domnului nostru Isus Cristos. Copiii fiind, curați la inimă și cu intențiile nevinovate pare că șintonizează cu vibrațiile trăirilor adulților credincioși din inima cărora radiază dragostea față de tot ce înseamnă nevinovăție; bună intenție și puritate. Cercetările în psihologie au dovedit existența unei atracții speciale exercitate de tinerii său adulții caracterizați prin curățenia și spontaneitatea sentimentelor, asupra copiilor care traversează etapa "crizei de opoziție", care se pare că

¹⁶⁾ Pentru Legionari, p. 275 și 277 (sau 305 și 307/51).

posedă un dar special de intuiție pentru a percepe gradul de puritate a celor "mari".

Mântuitorul alesese pe cei trei pescari ca ucenici pentru că îi știu, și-i "cunosc" dinainte de vreme că erau cu sufletele curate și conștiinta cristalină. **Intocmai cum sunt copiii.** Se "incred" și sunt lesne de a "crede". Aveau deci în intimitatea lor **trasături de suflet neintinat, adică suflet de copil nevinovat.** Omul de la țară, țăranul, ca și pescarul se aseamănă copiilor în curățenia dinlăuntrului. E suficient ca cineva să le transmită cuvinte și idei din care tâsnește căldura sufletească și intenția nobilă, pentru ca aceștia să "creadă" și să-și întărească credința în Dumnezeu. În Institutele de investigație și cercetări psihologice, cei mai renumiți psihologi¹⁷⁾ au constatat ușurința cu care fac educația și re-educarea (în cazul copiilor problematizati) pedagogii său psihopedagogii cari arată dragoste, răbdare și **caldura sufletească.** Copii își "deschid" inimele și sunt docili acceptând îndrumările și arătând toată încrederea în orientările educatorilor. Acelas lucru se întâmplă și cu omul de la țară său pescarul: au limpezime sufletească și vibrează unison cu mintea, sufletul și inima acelora care vor să le îmbogațească spiritul, dacă simțesc că e vorba de îndrumarea spre lumină. Așa cum s'a întâmplat cu Cristos când a ales pe Petru, Andrei și Ioan.¹⁸⁾

Mântuitorul, când i-a întrebat: "Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?, **Șimon Petru** a răspuns: "**Tu esti Cristosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu**". Iar Isus, răspunzând, i-a zis Fericit esti Simone, fiul lui Iona ca nu

¹⁷⁾ Intre altii; Piaget, Bühler, Wallon, Lersch, Gesell.

¹⁸⁾ Marcu, I, 16-20 și Luca, V, 9-10

trup și sânge ți-au descoperit ție aceasta, ci Tatăl Meu cel din Ceruri. Si Eu iti zic ție, **că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și portile iadului nu o vor birui**"¹⁹⁾. Petru a avut însă fericirea să asiste și la minunea "Schimbării la Fata"²⁰⁾, și la toate minunile facute de Mântuitor (chiar la învierile din morti, la liniștirea valurilor mării; la însănătoșirea sutelor de bolnavi, la multiplicarea pâinilor și peștilor, etc, și deci era convins că rolul lui era să fie cel mai important Apostol.

Se pare că Domnul nostru Isus Cristos a voit să-i dea o lecție de umilință, așa cum scrie Sfantul Apostol **Luca**: "Și s'a iscat între ei o neînțelegere: cine dintre ei se pare că este cel mai mare."²¹⁾ Și adresându-se lui Petru, Mântuitorul i-a zis: "Simone, Simone, iată Sătana v-a cerut să vă cearnă ca pe grau; Iar Eu m'am rugat pentru tine ca să nu piară credința ta. Și tu, oarecând, întorcându-te, întărește pe frații tai". **Petru** raspunse: "Doamne, sunt gata să **merg cu Tine și în temniță și la moarte**". **Iar Isus i-a zis: Zic ție Petre, nu vă cânta astăzi cucosul, până ce de trei ori te vei lepăda de Mine, că nu mă cunoști**"...

Nu a trecut mult timp, iar **Petru**, s'a lepadat. Interesant este faptul ca Petru **știuse**, fusese informat cu siguranță, cu toată siguranța că avea să se lepede, și totuși sustinu în prezența celorlalți ca era gata să meargă "și la moarte" pentru Mântuitor! **Avu toate dovezile ca**

¹⁹⁾ Marcu, VIII, 29, Matei, XVI, 18

²⁰⁾ Matei, XVII, 2²¹⁾ Luca, XXII, 24

²²⁾ Clima de groază în care trăia Israelul în acel timp se poate explica prin teroarea morală pe care o exercitau Rabinii și Sanhedrinul asupra evreilor, dacă citim cu atenție, nu numai cele patru Evanghelii, ci și Faptele Apostolilor.

Isus era Cristos, adica Mesia, adica Fiul lui Dumnezeu, și totuși se lepădă!

Credința lui Petru și dragostea lui Petru fata de Fiul lui Dumnezeu dispăruse și se stinse ca prin farmec. Un dușman teribil, **frica de moarte**²²⁾ reuși să-i **întunece credința**. Avu o clipa, o licărire de vitejie când scosese spada ca să-i taie urechea uneia din slugile mai marilor rabini, însă odată ce-l văzu pe Mântuitor în mainile soldaților se produce o întunecime în conștiința lui Petru. **No voia să moara. Dorința de a trăi a fost mai puternică decât credința. în Dumnezeu.** Decât credința în Fiul lui Dumnezeu. Dar cât de uriasă trebuie să fi fost ura față de Fiul lui Dumnezeu și față de apostoli, incat consecintele acestei uri să se resfrângă și să se transforme în **teroare-panică**, în Petru iar aceasta să înnăbuși ască dragostea și credința în Mantuitor!

Sfantul Ieronim²³⁾, in scrisoarea adresată Marcelei scrise: “Cand apostolul Petru, int’un act de lașitate în fața întrebării servitoarei, jurând îl negă pe Mantuitor, împotriva cui păcătui Petru: contra Fiului Omului, său contra Spiritului Sfânt?, Ei bine, dacă vrei să interpretezi

²³⁾ **San Jeronimo:** “Cartas, edición bilingüe. Biblioteca de Autores cristianos, Madrid, 1962, p. 306: “Aut si Spiritum sanctum hoc loco intellegendum patrem putat, patris nulla est a negatore mentio facta cum negaret. Petrus apostolus eo tempore cum ancillae interrogatione preterritus Dominum negavit, in filium hominis an in spiritum sanctum videtur commisisse peccatum? Si id quod ait; **necio hominem** ridicule voluerit interpretati non Christum eum negasse, sed hominem, mendacem faciet salvatorem qui se hoc est filium dei, negandum esse praedixerat. Si autem negavit filium Dei, unde et amare flevit, et trinam negationem trina postea confessione delevit, manifestum est peccatum in Spiritum Sanctum id non posse dimitti quod habeat blasphemiam, ut cum videas in virtutibus Deum, Belzebug calumniaris in factis”. (A Marcela)

în mod ridicol spusele lui Petru (“**Nu cunosc pe acest om**”) - Matei 26/72 - în sensul că nu s’a lepădat de Cristos, ci de un “om”, atunci e clar că de aici ar reieși că Mântuitorul este un excroc”. Sfântul Petru nu a blestemat, ci s’a lepădat jurând, iar acest lucru nu este iremisibil, deoarece nu s’a făcut vinovat de a atribui minunile Mântuitorului lui Belzebuth, așa cum făcură evreii. **Nichifor Crainic**²⁴⁾ scrie că pentru a realiza modelul desăvârșirii, după care au suspinat în singuratatea lor geniile omenirii noi avem nevoie și de harul dumnezeesc, care ne permite să răspundem cu vitejie în clipele de mare încercare.. Sfântul Petru fusese părășit de harul dumnezeiesc în momentul lepădării? Credem, mai curând că Dumnezeu a vrut să-i dea o lecție de umilinta pentru anumite ieșiri suspendand pentru câteva minute protecția acordată și lumina harului divin.²⁵⁾ Oricum credința în Mântuitor fusese eclipsată de o prea omeneasca spaimă în fața perspectivei nu atât a morții, cât aceea de a fi recunoscut ca fiind om credincios a lui Isus Cristos...

Dintre numeroasele exemple de sacrificii pentru credința în Cristos, martirajul **Sfantului Stefan** pare să

²⁴⁾ **Nichifor Crainic, “Iisus”, Fratia Ortodoxa, Wiesbandem, Germania, 1956, pag. 32:** “Apostolul Petru traise în imediata apropiere a Mântuitorului, sorbise cuvintele buzelor Lui, recunoscuse ca El ero Fiul lui Dumnezeu si-si declarase ca-l iubeste. Si totusi, în momentele de groasa in timpul patimilor Domnului, apostolul Petru la cel **care tremura din toate fibrele neputintei omenesti, si de trei ori se pepada de El, ca si cum nu l-ar fi cunoscut**”.

²⁵⁾ Un exemplu de lipsa de umilinta il avem în Matei, XVI, 22: “Si Petru, luându-L la o parte a început sa-L dojeneasca, zicându-I: Milosiv fi Tie, Doamne! Sa nu-Ti fie Tie aceasta! Iar El, întorcându-Se a zis lui Petru: mergi inapoia Mea satano! Smintea ta îmi esti; ca n cugeti cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor.” Apoi Matei, XIV, 29-31, “Putin credinciosule, dece te-ai indoit”

reprezintă cazul cel mai cutremurator²⁶). Merita însă, să amintim și martiriul celui de-al doilea succesori a lui Petru" în episcopatul Antiochiei Sfântul Ignatie (asa cum îl califică și amintește **Eusebiu**, la începutul secolului IV, în Istoria Bisericii (III, 36). În "Martyrium", apare condamnarea la moarte a **Sfântului Ignatie** în anul 106, deci în timpul împăratului Traian, care sărbătorea triumful legiunilor romane asupra dacilor. La 18 decembrie fură sfârtecați de fiare doi prieteni a Sfântului Ignatie: Zoșimo și Rufo, iar două zile după ceia **Sfântul Ignatie** fu aruncat fiarelor sălbatice, pentru a fi devorat în prezența vulgului roman care urla de desfătare.

Teologul protestant A. von Harnock ("Die Briefsammlungen des Apostels Paulus und die anderen vorkonstantinischen christliche briefsammlungen", Leipzig, 1926) scrie despre acest sfânt: "Atât prin curajul lui personal cât și ca scriitor, **Ignatie** s' a apropiat de marii apostoli **Pavel** și Ioan mai mult decât totii ceilalți. O părere asemănătoare are **Granmaison**: "Acest om de credință, acest martor ireproșabil, și acest prieten înflăcărat a lui Cristos a fost și cel mai vechiu teolog, după Pavel și Ioan, în biserica creștină". Cu ocazia

²⁶ "Iar Stefan, plin de har și de putere, făcea minuni și semne mari în popor. Și s' au ridicat unii din sinagoga ce se zicea a Libertinilor și a Cirenienilor și a Alexandrinilor și a celor din Cilicia și din Aisa, certându-se cu Stefan. Și nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și a duhului cu care vorbea.. Atunci au pus pe niște barbati să zică: L-am auzit spunând cuvinte de hula împotriva lui Moise și a lui Dumnezeu. Și au întărat poporul și pe bătrâni și pe carturari, și navalind asupra-i l-au luat și l-au dus în sinedriu. Și au pus martori minciunosi, care ziceau: acest om nu încetează a vorbi cuvinte de hula împotriva acestui loc sfânt și a legii. Ca l-am auzit zicând ca acest Isus Nazarineanul va strica locul acesta și va schimba datinile pe care ni le-a lasat noua Moise ... Iar ei ...au navalit asupra lui... Și-l bateau cu pietre pe Stefan care se ruga și zicea: "Doamne Isuse primește duhul meu! Și ingenunchiind, a strigat cu glas mare: Doamne, nu le socoti lor pacatul acesta!" (Fapte, VII, 60)

aniversării morții Sfântului Ignatie, Sfântul **Ioan Gura de Aur**, între altele a rostit și acea memorabilă frază: "...Acele timpuri erau vremuri de curaj, cari cereau un **suflet disprețuitor de tot ce este prezent, suflet clocotitor de amor divin care, pune tot invizibilul pe deasupra vizibilului...**" (San Ignacio de Antioquia, "Cartas camino del martirio")

Noi romanii, noi legionarii, l-am avut în schimb pe **Moța**. În toată istoria romaniei nu am registrat nici un erou, nici un martir, și nici un sfânt... (primisem "cadou" de la greci său de la Patriarhul din Constantinopol moaștele Sfintei Paraschiva, care fu transportată la noi ca să avem și noi un sfânt). Atât Sfântul **Stefan**, cât și Sfântul **Ignatie** fuseseră condamnați. Amândoi primiseră știrea cu seninatatea sfinților, amândoi primiseră moartea cu ruga pe buze. Martiriul lor a fost cutremurător și vă fi mereu un exemplu de dăruire pentru credința în Mantuitor. Moța nu a fost sfânt, ci un simplu mirean, un laic. Un simplu om cu "credință în Dumnezeu". **Cu o mare credință în Dumnezeu. Moța** nu fusese condamnat la moarte de nimeni. Insurat, cu doi copii, trăia din profesiunea de avocat și ajunsese să fie cunoscut și apreciat datorită talentului de orator și scriitor. Legionarismul îl considera ca pe cel mai de seamă luptător, după Capitan.²⁷) Mai era și foarte cunoscut prin stilul de înaltă spiritualitate care îl caracteriza. Era

²⁷ **Capitanul** l-a descris așa în "Insemnari del Jilava": "Mota, frate drag. Mota, mi se rupe inima oand te privesc. Am pornit amandoi, erm aproape copii, acum 15 ani in aceasta lupta. Te văd ager și netemator... Sfredelind cu ochii de otel inima dusmanilor... Te văd muncind cu disperare... obținând succese stralucitâtope la exâmene, în presa, la bară, la catedra... **Te văd tremurând și plângând pentru mine. TE VAD PLECAND LA MOARTE. Sa faci acestui Neam dovada suprema. SA NE LIBEREZI RE NOI PRIN MOARTEA TA.. Sa ne deschizi cu pieptul tau sfârtecat DRUMUL BIRUINTEI UNEI GENERATII**".

admirat, respectat, și toată lumea (nu numai legioarii) îl considerau ca pe o figură de uriașe dimensiuni intelectuale în viața patriei noastre. Nu-l atrăgeau șaptele înșelătoare ale lumii vechi: "grăbiți-va la onoruri și fugiti de moarte"²⁸⁾.

Moța, în fața durerii supreme ("Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Cristos!") a hotărât să "**nu stea nepăsător**":

"Se clătina așezarea creștină a lumii!... Nu e o mare binefacere sufleteasca pentru viața viitoare, să fi cazut în apararea lui Christos?"²⁹⁾

Sfântul Ignatie, în scrisoarea către creștinii din Smirna le povestește motivele credinței sale: "Eu, din parte-mi, chiar după Inviere, stiu și cred că Domnul Nostru Isus Christos a fost "în carne", iar când s' a prezentat lui Petru și tovarășilor săi le vorbi așa: "Luați, pipăiți și vedeți și voi că eu nu sunt un spirit încorporal (neîntrupat)". Și imediat îl pipăiră și crezură, lângă corpul și duhul Lui. Prin această credință cu ajutorul ei putură disprețui chiar moartea însăși",³⁰⁾ Moța, însă nu a avut fericirea să-L vadă. **Moța a crezut fără să aiba fericirea de a-L vedea:**

"Mor, Corneliu, cu tot elanul și TOATA FERICIREA, PENTRU CHRISTOS și Legiune... îți urez ocrotirea lui Dumnezeu și

²⁸⁾ "Noi dimpotriva am zis: alergam cu veselie la moarte si respingem onorurile desarte. Vom dobândi daca le meritam, distinctia si respectul ari se cuvin vitejiei" scria **Alexandru Cantacuzino** ("Opere complete", Colectia Omul Nou, 1990, pag. 161)

²⁹⁾ **Sfântul Ignatie** scria: "Tertati-ma, fratilor. Nu ma împiedicati de la moarte. Nu va încapatinati sa-l pastrati în aceasta viata pe cel care vrea sa apartina lui Dumnezeu". (p. 126)

³⁰⁾ **Sfântul Ignatie**, de Antiohia: "Cartas, camino del martirio", Librería Parroquial, México, 1947, pag. 150.

biruinta cât mai apropiata. Sunt fericit și MOR BUCUROS CU ACEASTA MULTUMIRE..."³¹⁾

Sfântul Ignatie îi cunoscuse pe Petru și pe Pavel (Scrisoarea adresată Romanilor (IV, 1-3), deci trăise înalțătoarea atmosfera a martiriului marilor apostoli³²⁾, și era înconjurat de apăsătoare climă amenințătoare a epocii dela sfârșitul secolului I și începutului secolului doi. Moartea lui era sigura și se ruga ca "fiarele care trebuiau să-l sfâșie să fie expeditiv", și că el însuși le vă "ațâța și instiga pentru ca să-l sfâșie cât mai repede". Condamnările la moarte, suferințele, temnițele, chinurile și acuzațiile mișelești erau la ordinea zilei. Ura iudaismului împrăștia o climă de teroare morală, iar autoritățile romane credeau în denunțurile rabinilor, mai ales că aceștia invocau "necredința" creștinilor în "sfințenia unicului Dumnezeu, împăratul"...

Moța a trăit în altă atmosfera. Nu fusese condamnat la moarte. Nimeni nu prigonea Biserica Creștină³³⁾ în România, dar era prigonită și asuprită fățis

³¹⁾ "Seful Legiunii râde de moarte si nu se pazeste niciodata de ea" scria **Capitanul** ("Circulari si Manifeste", Colectia Europa, München, 1981, pag. 268. Circulara 145, din 11 Feb. 1938.

³²⁾ "Eu nu va dau instructii asa cum au facut Petru si Pavel. Acestia au fost apostoli; eu sunt numai un simplu condamnat la moarte. Dânsii sunt liberi acum: eu pâna în prezent, sunt un sclav. Totusi, dupa ce voi fi suferit, voi fi eliberat de Iisus Chistos si voi învia liber în El".

³³⁾ Biserica creștina "oficiala", începuse sa suferă un proces de birocratizare si racire a credinței. In articolul din, Pamântul Stramosesc, 15 Septembrie 1927, publicat ca raspuns unui ziar din Cluj Mota aminti de ceva neobisnuit de grav: "...s' a relatat în ziarul mitropoliei blajene "Unirea" (Iunie, 1927): Studentii unei din facultatile noastre teologice... au putut ajunge la nemaipomenita afirmatiune, cuprinsă într' un memoriu catre superiorii lor, spunând ca ei, la urma urmei, sunt toti, până la unul atei!" (Cranii de Lemn", Col. Omul Nou. 1970, pag. 50)

atât în Rusia sovietică cât și în Spania comunista. În restul lumii începuse o treptată întunecare a orizontului datorită încetei paganizării prin ofensiva masoneriei care făcea tot posibilul ca unii apărători ai valorilor cristice să înghită haurile pricinuitoare de letargie mintală și descalificare a scării axiologice. Condamnarea **Sfântului Ignatie** la moarte (pentru a fi sfâșiat de fiarele sălbatice) și moartea eroică și de martir a acestuia a fost cutremurătoare, însă **și seninatatea cu care s'a dus Moța în Spania ca să moară fără să fie condamnat ni se pare cel puțin tot atât de cutremurătoare**. Moța nu cunoscuse nici pe **Sfântul Pavel**, nici pe **Sfântul Ioan Evanghelistul**. Vedeă însă, cum după două mii de ani de la **suprema jertfa a Mântuitorului** servitorii lui Sătana "trageau cu mitraliera în obrazul lui Cristos".³⁴⁾

Gestul și fapta eroică a lui **Moța** încă nu poate fi cumpanită cu îndestulată obiectivitate. Stă pe deasupra puterii noastre de logică gândire. Numai românii și legionarii din anul 2030 sau 2050 vor reuși poate să se cutremure cu adevărat, deoarece nouă Dumnezeu nu ne permite încă să avem conștiința de a fi trait și asistat la realizarea celei mai frumoase epepei.

Suntem prea mici. Prea neajutați.

³⁴⁾ Moța, "Testamentul", pag. 9

IV DRAGOSTEA LEGIONARA

"Porunca mea aceasta este: să vă iubiți unii pe alții precum v'am iubit Eu. Nimeni nu are o mai mare dragoste decât aceasta, ca cineva să dea viața pentru prietenii săi".

Ioan, XV, 12.

"Eu asă am înțeles datoria vieții mele. Am iubit pe Cristos și am mers fericit la moarte pentru El! Dece să vă chinuiți prea mult, când eu am sufletul mântuit, în împărăția lui Dumnezeu?"¹⁾

Ion Moța (Testamentul)

Cred unii că dragostea nu este definibilă, fie din cauza repetirii și întrebuițării stereotipate a cuvântului în orice împrejurare, fie din cauza interpretării cotidiene care se referă la relațiile în baza instinctelor sexuale. În limba noastră întrebuițăm cuvintele "dragoste" "iubire" și "amor" ca imple sinonime. Renunțăm la examenul semantic și analizele lingvistice sau diferitele semnificații etimologice, mărgininându-ne la "dragoste" ca cea mai înaltă virtute în accepția cea mai nobilă a cuvântului.

Dacă lumea românească care citește aceste rânduri și-ar pune în gând să citească "sine ira et studio": "Pentru Legionari", Cărticica Șefului de Cuib". Circulările și

¹⁾ O mie opt sute de ani înainte, Sf. Apostol Pavel le reproșa ucenicilor cari îl însoțeau: Ce faceti de plângeți așa, și-mi rupeți inima? **Eu sunt gata NU NUMAT SA FIU LEGAT, DAR CHIAR SA ȘI mor** în Ierusalim pentru numele Domnului Isus".

Manifestele", "Insemnările dela Jilava", scrise de Căpitan, și "Cranii de Lemn" și "Testamentul" scrise de Ion Moța, s'ar înfiora de adevărurile citite și ar începe să trăiască evenimentele zilnice cu nouă lumina în suflet și cu o uriașă speranță în învierea Neamului Românesc. Din punct de vedere strict personal ar simți o mare capacitate de înțelegere de sine, deoarece conceptele scrise de Căpitan și de Moța sunt adevărate îndrumări și orientări pentru o mai bună și adâncă cunoaștere de sine, pentruca trăim într' o nouă și misterioasă civilizație, care ne-a îndepărtat de intimitatea noastră, și ne-a înfăgășuit - cum bine a scris **G.Simmel** - Spre un stil de viață izvorîtor de conflicte, pentrucă ne obișnuim să evaluăm și să "cunoaștem" evenimentele și "lucrurile" cu ajutorul schemelor de raționament șablonizate în creierii "privilegiatilor" "**Strategoi autokrator**" moderni, mari imitatori ai lui Perikles y Cleón, (cunoscuții grovari ai culturii ateniene). Ceva similar afirma **K. Jaspers** despre societatea "progresistă" în care individul se simte "convins" de către purtătorii plenipotențieri ai lui "**mass-media**" de marile avantagii a **adaptării**" la schimburile globalizării, și în consecință, la renunțarea libertății de a "alege" între adaptare și "no adaptare".

Dragostea nu are matcă său albie fixă. Nu se canalizează după precepte fixe de etică sau concepte codificate. Ea izbucnește spontan în sufletele omenești fără să țină cont de frontiere sau topografii specifice. Nu are nevoie de directivele legilor pentru a se orienta, dat fiind ca are o busolă interioară care-i permite să pasească în mod intuitiv spre țintele dorite. **Scheler**²⁾ inspirându-se

²⁾ **Max Scheler**, "Wesen und Formen der Sympathie", Köln, 1926, și **Nicolai Hartmann** (Ethik De Gruyter, 1926, și **Ludwing Binswanger**, "Einführung in die Probleme der Allgemeinen Psychologie", Berlin, 1939.

în parte în monumentală opera a lui **Nicolai Hartmann** și în opera psihologului **Binswanger** încearca să stabilească ușurința cu care se produce confuzia între dragostea de Dumnezeu și logica resfrângere spre aproape, și simpatia simțită pentru o persoană determinată (mai ales spre ființele nefericite, neajutate și lipsite de sănătatea fizică sau morală). Aceasta greșită interpretare a dragostei de Dumnezeu și de aproape îl facuse pe **Nietzsche**³⁾ să se ridice împotriva moralei creștine identificând-o cu religia "slăbiciunii"... **Scheler** demonstrează că dragostea este lumina care se revelează în aproape cele mai ascunse virtuți și valori. Dragostea este iluminare, contemplație și senină patrundere în cele mai nobile frumuseți spirituale a aproapelui.

Credința în Dumnezeu este însă condiția prealabilă a iubirii de Dumnezeu. "Suflete, trebuie să te cauți în Mine, iar pe Mine să te cauți în tine" scrise **Sfânta Teresă de Avila**⁴⁾ Urcușul spre fierbinte credință în Tatăl Ceresc și arzătoarea dragoste de Dumnezeu este însă împiedecată de dragostea de sine: "La nature de l' amour propre et de ce moi humain est de n' aimer que soi et de ne considérer que soi" scria **Pascal**⁵⁾.

Dragostea de sine întărește și impietărește egoismul, iar acesta ne alienează și ne îndepartează de maretia convietuirii cu armonia "Celuilalt" ("Alter-Ego-ului").

³⁾ **Friedrich Nietzsche**, "Also sprach Zarathustra", Ein Buch für alle und Keinen, Berlin, 1942.

⁴⁾ **Santa Teresa de Avila**, "Obras Completas, BAC, Madrid, 1980.

⁵⁾ **Blaise Pascal**, Continua: "Mais que fera-t-il? Il ne saurait empêcher que cet objet qu' il aime ne soit plein de défaut et de miseres: il veut être grand, et il se voit petit il veut être hereux, et il se voit miserable; il se veut parfait, et il se voit plein d' imperfections..." (Pensées, -Miseres de l' homme, Oeuvres Completes, pag. 1113, Gallimard, Paris, 1954.

Cultivarea iubirii de sine este sinonimă cu acceptarea tacită a creșterii emoțiilor și sentimentelor negative. Întâlnirea cu acestea, (cari sunt în perfect acord cu cel mai "autentic" egoism) dă naștere la dureroasele stări sufletești de autodecepție, mai ales când defectele ascunse încep să ia proporții și să-și ceară dreptul de a se manifesta liber în interacțiunile cu ambianța. Ne vedem obligați la uriașe eforturi pentru potolirea și camuflarea imperfecțiunilor, cusurilor și defectelor de care ne rușinăm, iar în acelasi timp trebuie să ne istovim energiile pentru a face exhibitii de calitate pe care nu le avem și emoții pe care nu le trăim. În special când intimitatea noastră se simte dogorită de invidie, iar inima se cinea ne aduce la cunoștința de întâmplările nefericite și dureroase a "celuilalt". E vorba de cel mai degradant sentiment și cea mai josnică emoție pe care Aristotel ⁶⁾ o numește "epihairakakia", sau bucuria diabolică ce simt anumite ființe omenești în prezența durerii, pierderilor sau suferinței apropiate. Asistând la prabușirea sufletească sau fizică a persoanelor care îi inconjoară există indivizi care, departe de a-i compatimi, simt o tacută satisfacție, însoțită de o rautate sadică. Pustiul care caracterizează intimitatea noastră în momentul în care ne simțim copleșiți de indiferența sau de satisfacție în prezența durerii sau suferinței "celuilalt" este umplut în mod automat de un noian de emoții și sentimente degradante, incurajate de "Stăpânitorul acestei lumi" ⁷⁾: invidia,

⁶⁾ Aristotel, "Etica Nicomachea", 2ș, cap. 7, 1108-b, pag.312, din Obras Completas, Aguilar, Madrid, 1982.

⁷⁾ Ioan; XIV, 30: "Nu voi mai sta mult de vorba cu voi, căci vine Stăpânitorul acestei lumi", iar în XVI, 11: "Cu privire la judecata, căci Stăpânitorul (principele) acestei lumi a fost osândit"

trufia, rautatea, pofta de fi admirat și pizmuit, disprețul față de bunurile spirituale a altora, îngâmfaarea, apetitul de îmbogățire materială (cu scopul de a sfida ambianța și a umili pe cei ce -i credem rivali), destrăbălarea, infidelitatea și perversiunea.

Sfântul Augustin în momentele de desnădejde, când șimtea intimitatea pustiită de slăbiciuni și păcate exclama: "Iar Tu, Doamne Dumnezeu meu, ascultă, privește și uită-te la mine, îndură-te de mine și fă-mă sănătos; Tu, în fața căruia apar eu ca o enigmă, și aceasta e boala mea!"⁸⁾. Apoi, înfricosăt și plin de anxietate exclama: "O, amor, qui semper ardes et nunquam extingueris: CARITAS, Deus meus, accede me!"⁹⁾. **Capitanul**, după ce recitase în temnița scrisorile **Sfântul Apostol Pavel**, se cutremură când descrie figura uriasă a marelui Apostol, exprimându-și profunda admirație față de "tăria de a mai încuraja și pe alții, ca să nu se mai clatine în fața suferințelor și prigonirilor: **O dragoste sfântă** de o înaltime zguduitoare pentru toți frații creștini sau copii lui duhovnicești"¹⁰⁾. **Kierkegaard** amintind de marea credință și dragoste arătată de Abraham, scrie: "Dragostea, în definitiv, își gasește sacerdoții ei între poezi și, uneori chiar în alții cari simțesc și știu cum să o mărturisească și să o slăvească"¹¹⁾. **Capitanul** e unul din

⁸⁾ San Agustín, "Confesiones", II, pag. 435 (XXXV, 50): "Tu autem, Domine Deus, exaudi et respice et vice et miserere et sana me in cuius oculis mihi quaestio factus sum, et ipse est languor meus". (BAC, Madrid, 1967.)

⁹⁾ Idem, cap. XXIV, 40: "Oh, dragoste, care arzi mereu și nicicând nu te stingi! Caritate, Dumnezeu meu, aprinde în mine".

¹⁰⁾ Corneliu Codreanu: "Insemnări dela Jilava", Colectiva Onul Nou, Miincheu - Gernania, pag. 43.

¹¹⁾ Keirkegaard: "Temor y Temblor", Ediciones Guadarrama, Madrid, 1976, pag. 43.

acestia mentionati de Kierkegaard **daca** nu unicul din secolul XX - care a înfipt în inimile și **sufletele** românilor cutremurătoarea actualitate a celei **mai** transcendentele virtuți sinonima cu însuși Dumnezeu: "**Si** noi am cunoscut si am crezut dragostea pe care o are **Dumnezeu** fata de noi".

"Noi suntem și însemnam o **renunțare din dragoste pentru del sărac si pentru Tară. Tot ce se face nu se face nici din interes, nici din ordin, nici din datorie, ci numai din Dragoste ..Nu poate intra cel ce nu are capacitate de dragoste. Poti avea toate calitățile, nu poti fi primit în această familie legionara dacă pașii tăi n´au fost mânati de Dragoste. Și nu poti rămâne daca dragostea ta nu mai functionează, tu devenind un element de discordie și neînțelegere**" ¹²⁾ **In altă parte scrie: Nici o greutate, nici o mizerie materială, nici o durere nu te desființează, ci dimpotriva** fiecare îți dă o nouă tărie, o putere de viață în **plus** atunci când ai putut să prinzi **marele secret** al învățaturii creștine: **dragostea**, și să te plasezi cu ea în slujba camarazilor, a Legiunii și a Tarii tale".

Din toate manifestările în scris și în **cuvant**, Capitanul a vorbit răspicat și a scris cu o **claritate** meridiană ca "**dragostea este cheia pacii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume**". Până la sfârșit, ele se vor convinge după ce vor fi rătăcit, cercetat și încercat totul, ca **în afară de dragostea pe care Dumnezeu a sădit-o în sufletele oamenilor, ca o sinteză a tuturor însușirilor omenești si trimitându-ni-o prin Mântuitorul Isus Cristos, care a pus-o**

¹²⁾ "Circulari si Manifeste", p. 62, (51-52) 51 (Colectia "Omul Nou" Madrid, 1951.

deasupra tuturor virtutiilor, nu exista nimic care să ne poata da liniste și pace. ¹³⁾

Capitanul nu se referea numai la dragostea între legionari, așa cum s´ar putea deduce din anumite pagini¹⁴⁾, In scoala de cadre a sefilor FDC (lagărul de munca din Carmen Sylva, din Iulie 1936), Capitanul ne vorbea de calitățile morale și spirituale pe care sefii fratiilor de Cruce trebuiau sa le sădeasca în inimile adolescentilor din FDC și a frățiilor de Cruce între 11 y 13 ani.¹⁵⁾ In timp ce sublinia valoarea credinței și a dragostei de Dumnezeu în viața legionara, anul dintre FDC-isti (cred ca facea parte din grupul FDC din Neamt) întrebă dacă faptele de dragoste legionara puteau să cuprinda și situatii in care sa fie involucrați si evreii, dând ca exemplu situatia unui evreu care neavând unde dormi, ar cere ospitalitatea unui legionar pentru o singură noapte. Răspunsul Capitanului fu lapidar:¹⁶⁾ "Dragostea de aproape spiritul de ospitalitate, si duhul omeniei trebuie cultivate nu numai față de români, ci și față de streini și evrei". O tăcere profundă se așternu peste cei cinci sute sefi de Frății... Micul nostru grup din

¹³⁾ "Circulari si Manifeste", p. 53 ("Familia Legionara") Ed. "Omul Nou., 1951, Madrid, Octombrie 1951.

¹⁴⁾ "Pentru Legionari" pag. 300/1, (332-34/51)

¹⁵⁾ "**Dragostea dintre noi.** Unii ne cunoasteam mai dinainte, având mari legaturi sufletesti, altii însa erau copii, studenti în primul sau în al doilea an, pe care nu-i cunoscusem niciodata. Dîn cele dintai zile s´a stabilit între noi toti o legatura de dragoste ca si cum am fi fost din aceias familie si ne-am fi cunoscut de mici copii....Dragostea dinauntru trebuia sa fie de aceeași intensitate si forta, cu presiunea noianului de ura din afara..." ("Pentru Legionari", p. 282, (312/51).

¹⁶⁾ Capitanul subliniase importanta adâncirii si conservarii spiritului "omeniei" care zace în însasi firea românului, nevoia de a intercala **bunătatea si spiritul de ospitalitate în miezul sufletului Fratilor de Cruce**, si ne îndemna sa fim exemple vii între colegi si în viața familiara de toate zilele.

Câmpulung-Bucovina (Petroaie, Leonties, Dranca și eu) ne privirăm câteva clipe oarecum surprinși; apoi ochii noștri se îndreptară curioși și întrebători spre camarazii care dormeau aproape lipiți de culcusurile¹⁷⁾ noastre (Mihai Balanescu din București, Petre Șilistreanu și Taraoui din Dobrogea, și un student clujan Laurentiu Veres). Nici un cuvânt, nici o mișcare din partea noastră. Stelele pe cerul Mării Negre păreau mai sclipitoare ca alte dăți.

"Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici războire socială. **En nu poate însemna niciodată conflict.** Există și o concepție ipocrită a **pincipiului dragostei practicate de tirani și de jidani care, neconținut și sistematic** fac apel la sentimentul dragostei altora, **pentru ca la adăpostul acestuia să poată urî și împila nestingheri¹⁸⁾ Pacea în suflete se realizează prin adâncă trăire a dragostei de Dumnezeu** care îl umple de har iar individul, la rândul lui fiind purtătorul darurilor primite resfrânge dragostea spre aproape și **daruieste bunătaea**, înțelegerea, toleranța și spiritul de abnegație spre ființele care îl înconjoară. Iubirea trăită în adânc se resfrânge chiar și asupra dusmanilor¹⁹⁾. Pe măsura ce crește iubirea de Dumnezeu, sentimentul dragostei se înstăpânește pe întreaga ființă și - în mod treptat - reușește să micșoreze spațiul psihologic al sentimentelor și

¹⁷⁾ Dormeam pe paturile întinse pe nisip sau pe iarba. Nu aveam paturi, ci "culusuri"

¹⁸⁾ "Pentru Legionari", Colectia Omul Nou", 1951, pag. 333.

¹⁹⁾ "Ati auzit ca s' a zis: Sa iubesti pe aproapele tau, si sa urasti pe vrajmasul tau. Dar Eu va spun: Iubiti pe vrajmasii ostrii, binecuvantati pe ci ce va blastama, faceti bine celor ce va uras, si rugati-va pentru cei ce va asupresc si va prigones" (Matei, V, 43, 44);". Dar Eu va spun voua:, cari ma ascultati: iubiti pe vrajmasii vostrii, faceti bine celor ce va urasc" (Luca, VI, 27).

emoțiilor negative. Acestea exista, dar aparitia lor în interaciunile cu ambianța sunt din ce în ce mai rare. Disprețul și ura față de stările emoționale negative se manifestă, dar nu se relatează cu persoanele. Mânia și ura continua să existe, dar fac abstracții de indivizi, deoarece se îndreaptă numai împotriva emoțiilor negative în sine. Credința înlesnește și instaurează dragostea frățească, iar aceasta conferă autenticitatea unei vieți de credință. "Iar noi am cunoscut dragostea pe care Dumnezeu o are pentru noi și am crezut în ea. Dumnezeu este dragoste, **iar cine rămâne în dragoste, în Dumnezeu rămâne, și Dumnezeu rămâne în el**"²⁰⁾. Legionarii care continua să cultive dragostea de Dumnezeu și să sădească permanent calitățile și virtuțile de înțelegere, tolerantă și **bunătaea sufletească** reprezintă adevărate focare pentru românii (adolescenți, tineri sau adulți) doritori de a-și îmbogăți intimitatea cu virtuțile perene. În timp ce trăiam în întunecat în pușcăriile din Chisinau și Galata (Iasi), împreună cu **Vasile Bodai**²¹⁾ un student la Drept) **Vasile Jucan** (tăran, tânăr de vreo 28 de ani) și **badia Ioan Jucan**, (de vreo 43 de ani), tot din Mănăstirea Humorului (jud. Câmpulung-Buc.), din primele zile am rămas impresionați de smerenia și profunda evlavie a bădiei Jucan în timpul rugăciunii de seară și dimineața. Noi fuseserăm obișnuiți a ne ruga în prețioase, însă din acea zi am îngenunchiat și noi, și ne obișnuirăm și noi să adăugăm la rugăciunile obișnuite, și Psalmul 50...! În acel an am mai învățat ceva

²⁰⁾ I, Ioan, IV, 16.

²¹⁾ Vasile Bodai, legionar din "Garzile Incazarmate", cazul la 21 Ianuarie 1941, icus de mitralierele- armatei comandate de generalul Antonescu, care se rebelă împotriva guvernului legionar și fu sprijinit de armata germană, în frunte cu ambasadorul german, pentru a răsturna guvernul legionar.

de la camaradul **Ioan Jucan**: să postim in fiecă vinere (bând numai ceai sau apă)...Dacă acest camarad (seful unui mic cuib din Mânăstirea Humorului) ar fi fost lipsit de căldura bunătații și eleganta sufletească, poate ca nu l-am fi imitat, iar odată pusi în libertate (Julie 1940) nu ne-am mai fi amintit de el cu atâta dragoste și admirație... Acuma însă, ca și în toate aceste decenii, simt că noi cei trei mai tineri simțirăm o adevărată plăcere în convorbirile cu bădia Jucan și faptul că am putut convietui în aceiași celula, pentru noi a fost o adevărată binefacere și o bucurie. "După cum acel ce face o bucurie unui alt om, devine răspânditor de bucurii -scria Capitanul - ²²⁾ de voieșie în societate, pentru că cu o bucurie, face o sută de alte bucurii".

Problema care se prezintă astăzi, cu un dramatic realism, este tocmai faptul care revelează o tot mai mare înstreinare și îndepărtare între "eu" și "celălalt". "Progresismul" modernist nu se referă la îmbunătățirea vieții sufletești, nici la căile care duc spre echilibrul interior, ci la perfecționarea vieții materiale și la idolatrizarea maselor anonime.²³⁾ Nu ar fi just dacă am margini

²²⁾ "Circulari și Manifeste", pag. 170, din "Inaugurarea Consumului Legionar-Obor".

În altă parte scrie Căpitanul: "Tu ai supărat pe un om. El a plecat supărat și la rândul său a supărat pe altul. Acela și el pe altul, și așa mai departe. Pe luciul apei piatra face val și un val o sută. Încât un om nervos care se supăra pe un altul devine răspânditor de supărări și de dureri pe apa liniștită a sufletelor".

²³⁾ Cel mai mare psiholog al secolului XX, **Carl G. Jung**, amintindu-și de **Hobbes** ("homo homini lupus") atrage atenția asupra dramaticului destin ce ne așteaptă dacă nu ne opunem irupției și navalirii forțelor irrationale în viața zilnică: "Der Mensch hat tatsächlich Grund genug, jene unpersonliche Kräfte zu fürchten die im Unbewussten wohnen". Wir befinden uns in seliger Unbewusstheit über jene Kräfte, weil sie **niemal oder wenigstens fast niemals in unseren persönlichen Handeln und unter gewöhnlichen Umständen in Erscheinung treten**". (Grundwerck, C.G. Jung, Band 4, capitolul: "die Autonomie des Unbewussten", pag. 20: Walter Verlag, Olten, Freiburg im Breisgau, 2. Auflage, 1987)

obsesiunea progresului material (economic, globalist și tehnologic) numai la câmpul de acțiune al -marxismului. Am putea spune că, mai curând înfrângerea marxismului din Rusia a întărit frontul sătanic al instaurării egoismului ca ideal de viață datorită simbiozei cu lumea democrației liberale. Nimănui nu pare să-i treacă prin cap și să arunce ideea vinovăției colective pe spatele elitelor cari unite sub stindardul internationalismului globalist pretind să dezavueze și să descalifice dăruirea de sine și dragostea de Dumnezeu, în numele "dreptății (justiției) Sociale", adică a egoismului feroce mascat de frazeologia sofista, și generoasa fabricare a legilor care sunt votate cu un adolescentent entuziasm. "Socialul" e parte de a "asocia" și "a înfrăți" sau "egala", produce o distanțare tot mai accentuată între "Yo" și "Celălalt". Ortega y Gasset, marele filozof spaniol, acum săptezeci de ani, în plină epocă liberală ²⁴⁾ constata încă de atunci un fenomen de treptată înstreinare între Yo" și "Celălalt". Campion al aristocrației spirituale (deși se declarase "liberal") descrie un crâmpieiu din realitatea popoarelor orientale (referitor la raportul și relația între "Yo" și "Tu" ("Celălalt")). Susține că în extremul orient (China și Japonia), cu toate că exista o mare densitate de populație, lumea a pastrat forme de conduită mult superioare în comparație cu Occidentul. În limba japoneză nu se întrebuintează "Tu" sau "yo". Ambele pronume personale au fost înlocuite: în loc să spună "tu" zic "aceasta minune care zace în prezența

²⁴⁾ **José Ortega y Gasset**: "El hombre y la gente" Rev. de Occid., Madrid, 1980, pag. 166: "Porque antes, en mi soledad radical y en mi infancia, yo creía que todo el mundo era yo o, lo que es igual, mí. Los otros no eran más ni menos yo que YO; los tenía por idénticos a mí, y a mí como idénticos a ellos... Peor lo Tuyo no me es, tus ideas y convicciones no me son, las veo como ajenas y a veces contrarias a mí"...

mea", iar în loc să zica "Eu", zic: "Acest mizerabil care stă în prezenta ta"...

Educația bazată în "civilizație" și în ideea unui progres demiurgic-leviathanian este ridicată la gradul de "amartia" său rebeliunea împotriva lui Dumnezeu, și în special contra legii supreme a dragostei (carității). "Stapânitorul" ("Principele") acestei lumi pentru a accelera rebeliunea în sufletul indivizilor încurajează minciuna și ipocrezia, ca credincioase aliate ale invidiei care, implacabilă și demoniacă își înfige ghiarele în cele mai gingase sentimente a ființei. Fiinta omenească, sub jugul acesti sătanice slăbiciuni nu mai simte nevoia de a se "apropia", "înțelege" și descoperi frumusețile sufletești a "celuilalt"; dacă o face atunci o face numai ca să-i descopere slăbiciunile și să-i înjosească calitățile și virtuțile. Omul creștin în general și legionarul în special își dinamizează toate resursele spirituale și morale pentru a-i "fi de folos" și a-l "îmbunătăți" daruindu-i bunătate. Romano Guardini²⁵⁾ pare ca, uneori, sintoniza gândurile și sentimentele cu acelea a le Căpitanului, când scria: "Și în momentul în care unul își arată interes pentru celalalt și-și arată interes pentru necazurile și durerile celuilalt ca și cum ar fi ale săle, dovedeste ca vibrează cu unul din sentimente cele mai adânci care ar putea exista în cea mai abstracta lege morala. Personalitatea individului poate să dovedească o profunditate mai adâncă decât infinitudinea naturii". Capitanul scria: "Legionarul cântă vine la cuib să fie cu inima buna."²⁶⁾ În tot ce a vorbit și scris Capitanul și

²⁵⁾ Romano Guardini, "El espíritu del Dios Viviente", Ediciones Paulinas, Bogota/Columbia, 1979, pag. 19.

²⁶⁾ Carticica Seguilui de Cuib", Colectia Omul Nou, 1971, München, Germania, 1971, p. 12, Punctul 9.

Mota pluteste îndemnul spre dragoste și bunătate. În Scrisoarea către Filipeni²⁷⁾ Sfântul Apostol Pavel scrie: "Bucurați-vă mereu în Domnul; iarăși vă zic, bucurați-va! Bunătatea voastră să fie cunoscută tuturor oamenilor"²⁸⁾.

Dragostea de aproape nu este o simplă lozincă sau afirmatie retorică. "Așa bunaoara, dacă văvedea un om în primejdie, datoria de onoare a unui legionar este de sări pentru a-l sălva, înfruntând primejdia... Trebuie să împarta bucuriile și durerile cu toti camarazii lui. În orice ocazie, în lume, nu numai în lumea legionară, el trebuie să-și aleagă locul cel mai greu"²⁹⁾.

Bunătatea, ca expresie dinamica a dragostei de Cristos și de aproape, împreună cu cinstea și cu înțelegerea sunt armele cele mai eficace împotriva răutății și invidiei.. Mail mult.: se rasfrânge și întinde ca o binecuvântare asupra fiintelor care au fost obișnuite să se adape mereu din învățăturile împrastiate în mod generos de către apostolii egoismului sătanic și le strecoară în inima bucuria de a știe că există fiinte cari cu toată naturalitatea își ajută prietenul, camaradul sau necunoscutul când acesta ajunge la greu. În străfundul conștiinței ființa împotmolită în egoism și bântuită de

²⁷⁾ Sfântul Apostol Pavel. "Scrisoare către Filipeni", IV, 4.

²⁸⁾ Carticica Sefului de Cuib", punctul 29, pag. 34/35.

²⁹⁾ Sfântul Grigorie Sinaitul scria: "Pentru că voieste ca purtând, după lege, lupta cea buna a MINTII NOASTRE, SA PUTEAM LUA CUNUNA SI SA FIM MUCENICI ADEVARATI, BURUIND NU PE PAGANI, CI pe Satana însuși, care în tot ceasul aduce în noi atacurile sale ca pe niste aprinderi, învapaiate. Precum soarele, strilucind în locurile cele murdare, nu se amesteca cu murdăria, așa nici harul nu se amesteca cu înșelăciunea, ci rămâne curat, ba mai vărtos o topește pe aceasta" (Filocalia, 7)

flăcările apetiturilor de a se simți adulat și măgulit, împreună cu febra de a îngramadi cât mai multe aplauze din partea multimei care se bălăcește în cele mai triviale superficialități, simte că adevărul și esența vieții zace în aceia cari în mod tăcut și anonim își ajută aproapele **împrăștiind bunătatea și dragostea**. Chiar fiind servitorii "Principelui acestei lumi", își dau seama de dramaticul rol pe care și-i l-au impus, dar plăcerile pricinuite de succesele materiale și satisfacerea poftelor și concupiscentei sunt mult superioare clipei de luciditate. În aceste momente de conștiință clară a realității lumea luciferică se îndărătnicește și se îndârjește cu mai multă decizie în lupta de destrămarea dragostei de Dumnezeu și a credinței în mântuirea sufletelor. Armele lui Leviathan se perfecționează cu ajutorul lui "mass-media", difuzând cele mai degradante imagini și încercând să pervertească sufletele nevinovate a adolescenților și copiilor românilor și creștinilor în general. În "Cranii de Lemn"³⁰⁾, acum șasezeci și ceva de ani, apărură aceste rânduri ca răspuns la ofensiva satanismului: "Vrem să construim deci (și, cu ajutorul lui Dumnezeu vom construi) o celulă de strălucitoare lumină, care va acționa, adică va lumina și deci va mântui. Nu suntem creatori de lumină. Ea se află numai la Dumnezeu. Nu suntem făuritori ai mântuirii dorite, ci vrem să fim simple unelte ale acestei forțe salvatoare, pe

³⁰⁾ Ion Mota: "Cranii de Lemn", Colectia Omul Nou, München, 1970, pag. 21; În alta parte scrie: "Esenta nu poate fi găsită și captată decât la izvorul ei: la picioarele Mântuitorului, sub iubitoarea oblăduire a lui Dumnezeu. Vrem viață, scântee mântuitoare, vrem cale izbăvitoare... Eu sunt calea, adevărul și viața", e esența neclintită a lui Isus. Deci la El, la Dumnezeu, la harul său am alergat, pentru a primi scântee viații pe care să o redăm Neamului nostru..." p. 20/21.

care n' o cautăm așadar în altă parte decât în singurul loc unde se afla: la Dumnezeu. **Deci: La ICOANA!**"³¹⁾

"Mântuirea tarii noastre de pacostea stăpânirii lui Anticrist, **atârna de vrednicia noastră!** Dumnezeu a spus că Biserica nu va fi doborâta nici de portile iadului, pentru că Dumnezeu a avut încredere în vrednicia oamenilor, în **alipirea lor de Dumnezeu**. Dacă însă noi nu ne vom trezi și nu vom porni la împlinirea datoriei noastre, în războiul pe care l-au pornit ostile diavolești, atunci prabușirea va veni, cum a venit și aiurea. Și cine stie câte veacuri de ispășire, în robie și chin, vor trebui să treacă peste vietile nenoriciților noștrii urmași, până când să vrednicim a ne bucura din nou de stăpânirea Bisericii asupra sufletului oamenilor"³²⁾. În timp se scriam aceste rânduri a lui Mota din "Testament" mi-am amintit de un cutremurator adevăr spus de **San Bernardo de Clairveaux:** "Porr inter ea quae fiduciam praestant et materiam spei, unum illud maximum est, de quo nunc coepimus loqui: **Qui est ex Deo, verba Dei audit.** Nonnullos enim sic interdum audientes invenies, ac si nihil ad eos perineant quae dicuntur: non intrare cor suum, non discutere mores suos, non cogitare, ne forte quod audiunt, dictum sit propter eos."³³⁾ Lumea de astăzi e obisnuită să asculte și să citească Sfânta Scriptură,

³¹⁾ Ion Mota, "Cranii de Lemn", Colectia Omul Nou, Editura Miscarii Legionare, Buc. 1940, p. 20/21

³²⁾ Ion Mota, "Testamentul", Colectia Europa, München, Ed. 7-a, 1992, pag. 26/27.

³³⁾ San Bernardo de Clariveaux, "In septuagesima, Sermo Primus: "Intre toate misterele speranței noastre se evidentiază acel pe care îl menționăm înainte: "Acel care este a lui Dumnezeu asculta cuvântul lui Dumnezeu. Unii asculta ca și cum cele spuse nu ar fi pentru ei. Nu chibzuiesc, nu reflectează, nu examinează conduita lor, nu se gândesc ca poate aceia ce registrează se spune pentru ei". (Obras Completas, III, BAC, Madrid, 1985, p. 386.

Filocalia, operile marilor martiri, sau tratatele de filosofie a elinilor, Descartes, Leibniz, Hegel, Herder, Hartmann, Scheler, Pieper, Jaspers, Heidegger, sau Tillich, etc. și admiră sau aplaudă adevărurile și înțelepciunea ideilor, însă le înregistrează nu pentru a asimila, însera și altoi adevărurile în propria structură psiho-mintala, ci, mai curând în vederea unei posibilități de face exhibiții, de eruditie cu ocazia întrunirilor sau reuniunilor sociale... cu convigerea că simpla mențiune a admirației și stimei față de valorile perene ar fi suficientă pentru ca lumea să creadă, ca vibrează cu ele în mod autentic...

În lumea legionara nu se întâmplă acest lucru. Profunda credință strecurată de Căpitan în inimile legionarilor și miile de martiri morți în această credință, fac ca legionarismul să se adape permanent de la izvoarele celui mai mare educator a neamului românesc. Evident, s'ar putea ca și între legionari să existe ființe de buna credință însă cu o limitată capacitate de dragoste fie din cauza unui scepticism strecurat în suflet (din pricina suferintelor), fie pentru că nu au reușit încă să se adape suficient din învățăturile și suferințele Căpitanului, a lui Moța și a celorlalti eroi și martiri legionari.³⁴⁾

Când nu se cultiva dragostea, când nu se împrastie "inima bună" sau bunătatea, în sufletul nostru germinează nu numai răceala, ci și spiritul critic, iar acesta dă naștere la o nuanță de crescândă îngâmfare sau infatuare, caracteristică a lui "homo politicus" și "homo demagogicus". Așa apare "homo homini lupus"

³⁴⁾ Sfântul Ignatie, în drum spre martiriu între numeroasele sfaturi i-a scris Sfântului Policarp (care fu ars de viu puțin după ce Sfântul Ignatie fusese sfâțiat de fiarele sălbatice în Roma): "Îngrijește-te cât poate de mult de unirea credincioșilor... tolerează-i cu spirit de DRAGOSTE așa cum ai făcut-o și o faci și acuma..."

leviatanian, pe care Hobbes l-a descris cu adevărată pasiune întrezărind timpurile actuale stăpânite de umbrele luciferine a ateismului democratic și a globalismului materialist. Lumea legionară pastrează fierbinte credința în destinul Neamului nostru și lupta pentru generoasă împrăștiere a sentimentelor care înobilează firea și apropie ființa spre strălucitoarea lumina a lui Isus.

V SPIRITUL DE SACRIFICIU

"Qui perdidit animam suam propter Me, inveniet eam"
(Matei, X, 39)

"Sacrifică tot, calca-te pe tine în picioare cu toate poftele
și cu tot egoismul din tine..."

(Căpitanul, "Cele zece
porunci legionare",
din Cărticica Sefului de cuib)

"Moța în sanț plin de sânge,
Soptește murind rugăciunea:
- "Moartea la pieptu-i ne strânge
Sa crească mai mândra Legiunea,
Sa faci Capitane o țară,
Ca soarele sfânt de pe cer!"

"Dar jertfele sfinte ard pururi în noi,
Jertfele ne-au mântuit,
Si cresc din morminte martirii eroi,
Neamul se'nalță sfintit"

(Din cântecul Eroilor Mota-Marin,
de Rau Gyr)

"...Sa-ti fie pilda de îmbartatate sfintii mucenici, care
adeseori multi împreuna, iar altadata câte unul, și în multe
și felurite locuri, s'au nevoit pentru Cristos și au răbdat
barbateste, cu puterea ce le-a venit de Sus, în trupu?? de
lut, taieturile fierului și tot felul de chinuri, **lucruri mai
presus de fire**".

(Sfântul Isac Sirul, sec. VI)

Coordonata noastră sprirituala majora este, fara
îndoiala, simțtul omeniei, izvorît din echilibrul sufletului
românesc. Acest lucru îl observam (nu numai noi, românii
din exil) și din faptul că după aproape zece ani de la
prăbusirea "sistemului" care aparținea "democrației de
masse" și după unirea acesteia cu "democratia liberala
sau reprezentativă" românii nu au suferit nici un fel de
metamorfoză sufletească. In alte tari (Polonia, Cehia,
Slovacia, Germania Orientală, Iugoslavia și mai ales Ru-
sia) popoarele respective au simțit în adâncul firei o
desfigurare. Nu e nevoie sa conviețuim mult timp în
mijlocul acestor popoare pentru a detecta că fenomenul
masificării forțate a deslanțuit în intimitatea lor un
fenomen de "des-spirituilizare". Nu putem nega apariția
anumitor fenomene de "uitare" a câtorva obiceiuri sau
"obisnuințe" minore însă care nu par sa contribuiasca în
mod decisiv la o "metanoie".

In ambele democratii, acesti cincinzece de ani s'au
idolatrizat rezolvarea tuturor problemelor în termeni
statistici și matematici. "Intelighentsia" românească (ne
referim la rămăsitele marxiste deghizate, sau nu...) a
urmat pașii celor două mari puteri (conduse de corifeii
pe care Sfântul Ioan Evanghelistul îi botezase "cele doua
Bestii"), dar poftele de îmbogățire materială prin
globalizarea activitaților comerciale și economice nu au
pătruns în stratul țărănesc, așa cum s'au întâmplat în tarile
amintite mai sus. Româanismul și-a păstrat intact o mare
parte din structura psiho-mintală, preferând să plutească
pe "spatiul mioritic". Deoarece, cum spunea **Sfântul
Ieronim: "Apud Christianos, enim non qui patitur;
ut ait quidam, sed qui facit contumeliam miser est".¹⁾**
Românul nu s'au molipsit de barbarii de rase și ideologii

streine si tiranice. Si-a păstrat "**omenia**". Si-a păstrat echilibrul sufletesc si nu a permis ca lipezimea si lumina centrului din suflet²⁾ sa fie inundate deoarece acolo e lăcasul Spiritului. Datorită acestui spirit de "omenie" românul si-a pastrat și atitudinea de **senină răbdare** în prezența "celuilalt" (lui "Alter-ego"), care-i permite să procedeze cu "înțelegere" omenească, si nu cu graba care împiedecă judecata cumpătată. Multi învătați, specialisti în filologie, lingvistica, etimologie si semantica ar trebui să se ostenească luni, și poate ani, ca să nimerească în engleză, germană, franceză sau orice altă limba moderna **equivalentul cuvântului "omenie"**... Nu-i nici o îndoiala ca faptul de a-ti păstra senina răbdare si înțelegere în fata iuresului de nedreptăți, samavolnicii, ipocrezii si prigoniri este o autentica dovadă de mare spirit de sacrificiu. Asa ne-a învătat Căpitanul si ne-a îndemnat afirmând cu hotărâre: "**toti legionarii sunt gata să facă orice jertfa cu bucurie**" deoarece "**fiecare jertfa înseamna un pas înainte catre victorie**"³⁾.

Căpitanul se pare că a voit ca legionarismul sa intrupeze și să împreuneze în stilul său de viață aceste două mari virtuti ancestrale: **spiritul omeniei** si **spiritul de jertfa**, si se pare ca insista in aceasta convingere când scrie: "Nu se poate ca jertfa noastra să nu fie înțeleasă de Români, sa nu le cutremure sufletul și conștiințele si să nu fie un punct de pornire, un punct de înviere al lumii românești ⁴⁾.

"Noi daca am intrat in Legiune nu cerem nimic pentru

¹⁾ San Jeronimo. "Cartas", Edición bilingüe, BAC, Madrid, 1972, p. 91: "Intre crestini, cum spun unii, nu-i mizerabil acela care sufera ofența, ci acela care o comite".

²⁾ Atât Sfânta Teresa de Avila, cât si Sfântul Ioan al Crucii inspirati, scriu ca în centrul sufletului zace Spiritul Domnului.

noi, ci dăm, dăm suflet, dăm muncă dăm suferință, dăm tot ce avem pentru ziua cea sfântă a biuinții Neamului Românesc"⁵⁾...Deoarece "Sufletul superior își găsește marile satisfacții în plăcerile luptei: si ale **sacrificiului**"⁶⁾. Aceasta dăruire de sine ajunge să fie o obișnuintă în ființele care au reușit să atingă un înalt grad de convorbire cu propria interioritate. Numai aceia care fac eforturi permanente de auto-înțelegere ancorând cu gândurile în luminisurile sincerității absolute⁷⁾ reușesc sa se bucure de frumusețile gândurilor cari nasc si înfloresc cu petale de idei înălțătoare. Mi-amintesc un episod trait în Copenhaga, în anul 1961, cu ocazia Congresului International de Psihologie Aplicata.⁸⁾ Invitatul de onoare a fost **Julien Huxley**. Cred ca în aceias seara, în care un psiholog american (**Thymothy Leary**) de la Universitatea din Harvard (SUA) prezentase rezultatul cercetărilor realizate cu unii pacienți, întrebuintând LSD, J. Huxley, comentă la cină (mâncam la masa vecină) că el însusi avu curajul să experimenteze droga, si să contate senzațiile de irealitate si fanteziile

³⁾ Capitanul in "Carticica Sefului de Cuib", Colectia Omul Nou, 1971, pag. 14.

⁴⁾ Capitanul in "Pentru Legionari", Colectia Omul Nou, Madrid, 1951, pag. 155. In alta parte scrie: "Legionarul... va fi trimis în mijlocul lumii... sa se jertfeasca, pentru a se deprinde cu depasirea propriei lui persoane, slujindu-si neamul" (Pentru Legionari, p. 319)

⁵⁾ Capitanul, Carticica Sefului de Cuib", pag. 49 (65/51)

⁶⁾ Capitanul, Idem, pag. 61, (83/51)

⁷⁾ Joachim Bodamer, "Wege zu einem neuen Ich", Herder Bücherei, Freiburg im Bresigau, pag. 43: psihologul german vorbind de individul fara ideale, -datorita automatizarii gândurilor- scrie: "Der ERholungszwang würde keine so hektischen und übertriebenen sinnleeren Formenannehmen, wenn wir lernen würden uns **jeden Tag für kurze Zeit, in Volliger Stille und schweigendem Nichtstun trückerisch gehenzulassen**; auch dies regelmassig Ohne Zigarette und Radio, ohne Ablenkung durch das Aussen, ein lautloses Sichsinkenlassen in sich selbst,..."

copilărești, trăite în culori aproape necunoscute... Afirmând că numai așa se pot explica căutările nesăționate a tineretului american după drogile pe care **Thymothy Leary** le întrebuința pentru "ușurarea problemelor și a stărilor psihotice a clienților tineri". Acestia neavând nici un fel de satisfacții - lipsindu-le finalități sau ținte la care să aspire, și pentru care să lupte, se refugiau în atitudini mintale care justificau **neascultarea față de normele stabilite** și se rebelau contra valorile tradiționale. În felul acesta, dat fiind că în timpul adolescenței emoțiile se învăpăiaza cu ușurința iar urgența de a-și desvălui părerea și mai ales sentimentele reprezintă o prioritate, necesitatea de a protesta îi face pe tineri să urmeze orice idee care conține contrarrietăți, sau - aceea ce e mai dramatic - care se identifică cu antipodul logicei (în psihologie acest fenomen are un nume: "gândirea sau cugetarea schizofrenică"). Pentru acei tineri (din decada anilor 1960-1970, în special) logica se identifica cu situația de anormalitate, făcându-și din aceasta un ideal. Așa născu "hippiesmul" cu o masivă difuzare a alcoolului și mai ales, a tuturor **drogilor**. Din SUA regresivitatea și fanatizarea pentru **idealurile de anormalitate** se extinseră și în Europa și China, având tragice consecințe și în rândurile anumitor "științifici"⁹⁾.

În general, nu numai în interioritatea tineretului, ci și în aceea a adultului, sufletul se "ofilește" când nimeni nu le prezintă bucuria ce se simte când se găsesc cărările

⁹⁾ XIV International Congress of Applied Psychology", Christiansborg Castle, Copenhagen, Denmark Augst, 13-19, 1961. Autorul acestor rânduri a reprezentat Psihologia din Argentina.

care duc spre **dăruirea** de sine și care mărește setea de înălțare sufletească¹⁰⁾. **Gide**, în "Cahiers"¹¹⁾ știe că ruginirea vieții interioare este datorită cultivării amorului propriu și a "slavei deșerte", când scrie: "Recunosc, era un egoism, însă un **egoism** mai nou, mai curios, și care îmi întărea și mai mult **auto-suficiența**. Subliniez această expresie: "auto-suficiența" a fost morală mea". Acest immoralism **Gide-ian** pe care **Gabriel Marcel** l-a considerat ca o încercare de a fi prezentat în lume ca "o morală superioară"¹²⁾ iar **Julien Benda** explica marea lui succese datorită "l' hypertrophie de l' esprit de finesse et la castration de l' esprit de systeme", care este "une des causes évidentes du succes de Gide pres de l' actuelle société"¹³⁾. Individizii lipsiți de naturala dispoziție de a considera aproapele ca un depozitar de virtuți și calități, se perfecționează în arta de a-și atribui calitățile altora și, în baza acestei "opere" de "împodobire fictivă a "Ego-ului" își ridică nivelul de **iubire de sine** în așa hal, încât pentru "Celalt" nu-i rămâne decât un superficial interes. "La nature de l' amour propre - scrie **Pascal** - et de ce moi humaine est de n' aimer que soi et de ne considérer que soi"¹⁴⁾.

Persoanele care se agata deperate de moment,¹⁵⁾ cautând satisfacerea concupiscentelor, a plăcerilor

⁹⁾ Putini ani, numai după prezentarea drogei LSD ca metodă de psihoterapie, Thymothy Leary, descoperitorul terapiei și profesor la Harvard, după ce reuși să fie șeful unei noi școli de psihoterapie cu mulți tineri profesori cari îl urmau, cazul el însuși victima viciului, împreună cu toți studenții și profesorii auxiliari, refugiindu-se - ca și hipii - într-o "colonie de droghisti" (mai târziu fiind arestați).

¹⁰⁾ **Goethe** spunea: "Ce-ai fi eu fără tine, public drag? Toate gândurile mele ar fi un monolog toate senzațiile mele opace" (Echermann, II)

¹¹⁾ **André Gide**, "Cahiers d' André Walter".

¹²⁾ **Gabriel Marcel**: "L' homme problematique, Pleyade, Paris, 1960.

¹³⁾ **Julien Benda**, "La France Byzantine", Gallimard, Paris, 1945.

senzuale si a bunurilor cari desteapta **invidia altora**, nu numai că nu sunt capabile de un spirit **de abnegație**, ci disprețuiesc chiar pe aceia care **cultivă actul desprinderii de sine**. In acest dispreț **se observă** cu multă claritate esența satanică care zace **în interioritatea** omului dedicat cultivului egoismului. **Actul dăruirii de sine**, în schimb e o importanta **"vrednicie"**. **"Dar aceasta înviere cât si mântuirea țării noastre de pacostea stăpânirii lui Anticrist, atârnă de vrednicia noastră!** Dumnezeu a spus ca Biserica nu va fi **doborita nici** de portile iadului, pentru că Dumnezeu a **avut încredere în vrednicia oamenilor, în alipirea lor de Dumnezeu"** scria Mota¹⁶. **"Toti legionarii sunt gata sa facă orice jertfă cu bucurie... Că fiecare jertfă înseamnă un pas înainte către victorie"** subliniază **Căpitanul**¹⁷. **"Vrednicia"**, adica dăruirea de sine, adică **spiritul de sacrificiu** sunt o conditie a **"ruperii"** din sine a **"bucuriilor pământesti**, "si ceva mail mult: **"smulgerea din dragostea omenească"** totul **"pentru Cristos și Legiune."** E mai ușor sa te rupi de **bucuriile pământesti** decât sa te smulgi din **"dragostea omeneasca"**, pentru ca aproape orice persona care **renunță la bunurile materiale si economice**, pentru a trăi **cu foarte puțin** (strictul necesar), cu timpul - si asta am **trait-o majoritatea** legionarilor - satisfactia de a trăi cu **foarte puțin** ne permite să constatăm existența **voinții noastre pe care o călim** si-o putem orienta spre alte **renunțări sau "bucurii"**. E

¹⁴ Pascal, "Oevres Completes", Gallimard, Paris, 1954, p. 1123.

¹⁵ Virgiliu scria: "Sed fugit interea, fugit inreparabile tempus" (Georg. 3, 284)

¹⁶ Ion Mota: "Testamentul lui Ion Mota", Colectia Euripa, München, 1982, pag. 26/27.

¹⁷ Capitanul, "Carticica Sefului de Cuib", Col. Omul Nou, München, Traian Golea, 1971, p. 14, 1971

mult mai greu, însăște **"smulgi din dragostea omenească"** (părinti, frati, soție, fii, sau prieteni). Acest lucru l-au trăit aeva sfinții Ștefan, Ignatie, Policarp, Antonie cel Mare, Francisc, Sfanta Teresa de Avila, etc. și altii ca acestia. Căpitanul a vrut însă să ne ridice si pe noi, adică măcar să aspirăm, **măcar să nădăjduim** a ne ridica mai sus: **"Pentru Invierea neamului meu în orice clipa să stau gata de moarte"**. Nu erau simple cuvinte, nu era retorică efectistă: **"Iata acum, ne-a adus Dumnezeu aici, în fața celei mai mari jertfe pe care putea s' o dea Miscarea Legionară"**.¹⁸ Iar noi ne gaseam chiar în fata trupurilor lor, când depuneam jurământul. Toti cei prezenti, legionari adulti, prietenii Legiunii, si Fratii de Cruce ne-am înfiorat si cutremurat în acel moment. Nu existau antecedente similare. Poetul se inspirase când a scris **"Rugaciunea unui Dac"**, noi citisem isprăvile de eroi a lui Mircea, Stefan cel Mare si Mihai Viteazul. Ne aminteam de parfumul poetic al legendei edificării **"Curtii de Arges"** sau **"Pe un picior de plai, pe-o gura de rai..."**, de vitejia lui Horia, însoțit de

¹⁸ Capitanul. "Jurământul Gradelor Legionare": "Ori de câte ori am fost în fata unei fertfe legionare mi-am spus: Ce îngrozitor ar fi, ca pe sfânta jertfa supremă a camarazilor să se instituiasca o castă buruitoare, careia sa i se deschidă portile catre viata afacerilor, a loviturilor fanstastice, a furturilor, a îmbuibărilor, explotarii altora. Deci au murit unii, pentruca sa slujeasca **poftelor de îmbogatire, de viata comodă si desfrânare a altora!**... Să punem inima, fruntea si trupul Ilui **Moța** si a camaradului, sau **Marin** temelie Natiunii Romane. Fundament peste veacuri pentru viitoarele mariri romanesti. Sa punem deci pe **Mota** si **Marin** baza viitoarei elite romănesti care, ea, va fi chemată sa faca din neamul acesta, ceeace abea întrezăreste mintea noastra... Deaceea veti jura că ati inteles, ca a fi elită legionară, în limbajul nostru nu înseamna numai a lupta si a invinge, ci înseamna: **Permanenta jertfire, in slujba Neamului, ca ideia de elită este legata de ideia de JERTFA, de sărăcie, de trăire aspră a vietii** ca unde incetează jertfrea de sine, acolo încetează elita legionară. Vom jura deci, că vom lăsa prin legământ urmașilor să vină sa jure la mormântul lui **Mota** si **Marin** pe urmatoarele conditii

Closca si Crisan, sau Tudor Vladimirescu, dar nu întâlnisem nici un episod atât de emoționant pe care îl intuiam că istoric și unic, nu numai pentru noi, ci pentru între neamul nostru. Acolo zăcea trupul care scrisese în "Libertatea" de Crăciun (No. 37-38, 1936: "Iar pentru aceasta, să nu fugim din fața jertfei pentru APARAREA CRUCII!. Numai această jertfă poate răscumpăra, pentru urmasii nostri, pe ISUS CRISTOS, numai prin această jertfă îl vor putea avea pe CRISTOS între ei, în zilele de Crăciun ale anilor viitori, ale veacurilor viitoare... Legionarii români cari, în aceste zile de Crăciun, luptă pentru Cruce pe pământul spaniol, vă cheamă să-i urmați!..." Si doar nu trecuseră decât puține luni, foarte puține! Iar numai o lună înainte (22 Noembrie, 1936)) Scrisese Ion Mota: **Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Cristos! Se clătina așezarea creștina a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători? Nu e o mare binefacere sufletească pentru viitoarea, să FI CAZUT IN APARAREA LUI CHRISTOS?"** ¹⁹⁾.

Asa stăteam noi pironiți, cu brațele spre cer, în acea zi de 12 Februarie. Numai trei luni ne separau de cele publicate în "Libertatea"... Iar noi ne aflam acolo, la câțiva metri de corpul sfârtecat a lui Mota și a lui Marin. Deci era adevărat! Cazusera în apărarea lui **Christos iar Mota**

esentiale ale elitei, pe care noi înșine jurăm: 1) Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogățire materială. 2) Să trăim o viață, aspră și severă cu alungarea luxului și imbuibării. 3) Să înlăturăm orice încercare a explorații omului de către om. 4) Să jertfim permanent pentru țară. 5) Să apărăm Miscarea legionară cu toată puterea noastră împotriva a tot ce ar putea să o ducă pe căi de compromitere; sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă macar, înalta linie morală" (Carticica Sefului de Cuib si "Circulari si Manifeste" (Colectia Europa, "München", 1981, pag. 120.

stia ca nu se va mai întoarce viu! Eram martorii unui eveniment unic în viața României! Dar nu eram conștienți de acest fapt. Trăiam prea intens momentele ca să ne fi putut îndepărta de prezent și să fi apreciat măreția acestei întrebări: **"Nu e o mare binefacere sufletească pentru viitoarea SA FI CAZUL IN APARAREA LUI CHRISTOS?"** ²⁰⁾.

Afara de creștinism nici o religie nu a suferit asuprirea. Religia creștina este **unica** care s' a născut fiind asuprită și prigonită dintru început și până astăzi. Jertfa supremă a Fiului lui Dumnezeu a inițiat lungul calvar al pătrunderii credinței creștinești în omenire. Si așa cum întreaga istorie a omenirii - începând cu moartea și Învierea Mântuitorului - a fost țesută de creștinism, tot așa la noi, istoria românilor va fi desfășurată sub semnul lui **Corneliu Z. Codreanu** și a lui **Ion Mota**, și a siragului luminos de martiri și eroi căzuți în tot acest timp, deoarece, ca și creștinismul - dar o mie de metri mai jos - cum scrie Capitanul, legionarismul s' a afirmat prin jertfe și martiraj. **Mota** reprezintă un fenomen unic în viața românilor, deoarece alegând voluntar **MOARTEA EROICA, DECI ANTICIPAND SACRIFICIUL CUTREMURATOR** s' a așezat pe un fagas, supra-istoric sau extra-istoric.

Acest lucru este cu atât mai semnificativ cu cât trăim

¹⁹⁾ Ion Mota, "Testamentul", pag. 6

²⁰⁾ Ion Veverca, scria: "Drumul pe care-l ia fapta noastră este acela al jertfei, al morții. Nu fiindcă disprețuim viața pur și simplu, ci fiindcă atunci când ni se cere moartea, noi murim cu conștiința veșniciei, rămânând deasupra noastră crezul în nemurirea sufletului pe care îl purtau cu ei strămoșii nostri și pe care noi îl regăsim viu în toată firea simțirii noastre". ("Suflet și gând legionar", Colectia "Omul Nou", Madrid, 1952, pag. 22.

într' o etapă istorică care ar pare a apartina Leviathanului: aparitia lui "New Age" si a înstăpânirii economiei materialiste, însoțita de legiferarea uniformă, si a comercializării valorilor (totul sub promițătorarea etichetă a **globalizării**)²¹⁾. Cu atât mai actuală este aparitia eroilor si martirilor cari nu fac **parte din această istorie**, ci se plasează pe meridianul **supra-istoric** sau **extra-istoric**, care a fost initiat de Mântuitor, si continuat de **Sf. Stefan, Sf. Ignatie din Antiohia**,²²⁾ **Sfântul Policarp din Smirna** si miile de martiri **crestini** cari si-au dat viețile pentru Cristos. **Mota** alegând bucuros moartea eroica contra ostirilor luciferine a **anticipat** sacrificiul cutremurător si semnificatia **dăruirii** de sine si, s' ar putea spune, că a anulat **continutul** de "istoricitate" dându-i demnitate de "supra-istoric" (ceia ce înseamnă ca nici un istoriograf nu s' ar încumenta să mentioneze asemenea act ca simplu "eveniment". Numai un filozof al istoriei de statură știintifică, **obiectivitate** și talent, (cum ar fi bunăoară un **Ibn Khaldun, Vico**,

²¹⁾ Martin Heidegger citeaza cartea lui Nietzsche ("Nebunul") în care apare afirmația: "Va veni un moment in care se va da bătălia pentru stăpânirea **pământului** - care se va da în numele unor doctrine filozofice fundamentale". Heidegger lamureste: "doctrinele filozofice fundamentale" nu sunt doctrine de **profesori**, ci limbajul adevărului asupra celor existente ca atare, adevăr care este **însasi** metafizica sub forma, metafizicii a absolutei subiectivitatii" a vointii puterii... Cu initierea luptei pentru stăpânirea pământului se plineste era subiectivitatii..." ("Holzwege" Freiburg im Bresigau), 1951.

²²⁾ Sfântul Ignatie din Smirna: "Pentru nimic nu ma atrag bucuriile acestei lumi, nici împărățiile acestei vietii. Prefer sa mor pentru Cristos decât sa dormesc peste toată lumea. "La ce-i servește omului bogatia întregii lumi daca-si pierde sufletul? Iar nasterea mea este iminenta, scurzati-ma fratilor si nu ma împiedecati sa traiesc! Nu va incapatinati in a mă împiedeca sa să mă amagiti cu pământescul! Lasati-mă sa contemplez lumina pura!" (Scrisoarea Sfântului Ignatie din Smirna ("Padres Apostolicos, Selección de Textos de Espiritualidad, Editorial Lumen, Buenos Aires, 1967.

Herder, Burckhardt, Spengler, Toynbee, sau Ortega y Gasset, sau altii de talia lor) ar putea si ar fi în stare să profileze în mod obiectiv transcendentă unor figuri ca **Corneliu Z. Codreanu și Ion Mota**.

Figurile supra-istorice sunt ca si cugetările sau gândirile cari nu sunt exprimabile prin cuvinte, desi existenta lor este reala si lasă dîri adânci în spiritul epocilor si a culturii omenirii. Personalitatea care nu poate fi localizată ca "istorică" (din cauza supra-istoricitatii si a spiritualității care o radiaza) **împrăștie sete de adevăr și foame de spiritualizare**.

Citind cu atentie "Faptele Apostolilor" ne dăm seama de supranaturalul firilor apostolilor si martirilor creștini, mai ales dacă îi comparăm cu indivizii cari au avut dramaticul rol de asupritori și călăi, si care s' au caracterizat mereu prin stilul lor de viață "naturală", adica lipsită de înălțime sufletească si de aspiratii anagogice, si alipită de obsesia "schimbărilor" si a "modificărilor" (deci din formele temporale a superficialităților cari se alimentează infrigurate din desărtaciunea vanităților). Ion Mota s' a inspirat din Sfânta Evanghelie si din istoria martirilor crestini când a scris înălțatoarele cuvinte: "Totala aservire a interesului personal interesului colectiv, **hotarîrea de a-ti da pieptul tău zdrobit PENTRU A SLUJI LA TEMELIA BIRUINTEI pe care o visezi**, numai din aceasta transfigurare sufletească poate țâșni victoria ta student român!. Când vei spune cumplitilor tăi dusmani: **Nu-mi pasă dacă mă veti zdrobi sau nu, nu-mi pasa daca voi vedea sau nu ziua biruintei, dar sunt sigur că JERTFA MEA VA ADUCE PRABUSIREA VOASTRA**, si când pornesti si te mentii până la capăt pe aceasta hotarîre senina, nu încape

nici o îndoială ca **porti în tine o fortă pe care nici o tehnica represivă nu o poate birui. SPIRITUL DE JERTFA ESTE ESENTIALUL! Avem cu totii la dispoziție cea mai formidabilă dinamică**, cel mai iresistibil instrument de luptă, mai puternic decât tancurile și mitralierele: **este PROPRIA NOASTRA CENUSE!**. Nici o putere din lume nu **va putea evita prăbusirea atunci când se menține pe cenușa unor luptători viteji CAZUTI PENTRU DREPTATE SI DUMNEZEU**"²³⁾ În toți frunții Legiunii apare ideea sacrificiului ca un "leit-motiv" care zgudue cele mai profunde măruntaie ale sufletului legionar. În alta parte Mota se întreabă: "Viu, sufletește viu, ce s' a elaborat în viața noastră interioară? Ce biruințe **asupra** poverilor omenesti am raportat noi, spre a putea **sa** ne **simțim astăzi mai apropiați de Mântuitorul care se naste?** Nu știu ce vor zice teologii, **despre a caror știință n' am multă cunoștință**, dar **măsura invierii noastre interioare, măsura creștinătății noastre vii, eu o vad mai ales IN MĂSURA JERTFEI pentru BINELE ALTORA: a unei jertfe personale, liber, cu dragoste și elan consimțite**, fără gând la respectarea formală a nu știu caror reglemente bilaterale **dintre noi și Dumnezeu. Jertfa aceea care e deslanțuită în noi DIN DRAGOSTE, dintre dragoste pentru altceva decât ființa noastră, jertfa aceea care ne inunda pustiindu-ne asezarea omenească a vieții dar ne încălzește totodată cu satisfacții pe care nu le poate cuprinde graiul omenească, această jertfă e faptul care smulge de pe ființa**

²³⁾ Ion Mota, "Cranii de Lemn", Colec. "Omul Nou", Editia Monumentul MM, Ed. Miscarii Legionare, pag. 174.

noastră carapacea nesimțirii față de cele dumnezeiești, și transformându-ne în rana vie (de "soare și sânge" cum ar spune Radu Gyr), ne pune în directă comuniune cu Dumnezeirea care patrunde navalnic și deadreptul în sufletul nostru. Și devenim astfel vii sufletește, mai vii, mai creștini. JERTFA ESTE ASTFEL MASURA CRESTINATĂȚII NOASTRE"²⁴⁾

Acum, în pragul noului mileniu, când lumea este stapânită de nesatioasă poftă de satisfacere a simțurilor, iar scara axiologică a lui Satan a reușit să pună în frunte vanitatea ca țintă supremă, cuvintele de alarmă a lui **Huizinga, Ortega y Gasset, Jaspers, Sciacca** sau Pieper sunt înecate de strigatele victorioase ale campionilor globalizării și mondializării degradării morale, cuvintele, și jertfele Căpitanului și a lui Mota²⁵⁾ ne apar ca niște adieri angelice înălțătoare, care ne invită să ne întoarcem din nou la **Icoana**: spre înălțimi: sus! Sus, tot mai sus! Cum spunea Căpitanul: "Si jertfa noastră va crește până la cer, iar Dumnezeu, Supremul Judecător, ne va auzi și pe noi!"²⁶⁾

²⁴⁾ Idem, pag. 203-204

²⁵⁾ Sfântul Ioan Gura de Aur a scris acum o mie șase sute de ani: "Dacă multimea nu era în stare să înțeleagă puterea cuvintelor Domnului nostru Isus Christos, ce sens și care era obiectul să fie pronunțate? Avea finalitatea ca lumea să-și fi dat seama că Mântuitorul a mers să fie sacrificat în mod conștient și nu involuntar, nici forțat. Discipolilor însă le proroci sacrificiul voluntar nu numai din acest motiv, ci pentru ca să-și obișnuiască cu ideea că trebuiau să asiste la patimile Lui, și în felul acesta să suporte cu mai multă ușurință sacrificiul suprem" "Omiliile asupra Evangheliei Sfântului Matei", Biblioteca de Autores Cristianos", Madrid, 1956, II. p. 336.

²⁶⁾ Capitanul, "Insemnari dela Jilava", pag. 15)

VI ONOAREA LEGIONARA

"Decât să învingi pîntr' o infamie, mai bine sa cazii luptând pe drumul onoarei".

Capitanul ("Carticica Sefului de Cuib)

"Desigur satisfacțiile de conștiință ne sunt mari atunci când știm că prin această abdicare ni-am îndeplinit o datorie de onoare și de caritate pentru aproapele nostru".

Mota ("Cranii de Lemn")

"Operae precium est udire, qui omnia prae divitiis humana sperunt, neque honori magno locum neque virtuti putant esse, nisi effuse affluent opes".

Titus Livius

"Sie singen von Lenz und Liebe, von sel'ger goldner Zeit Von Freiheit, Männerwürde, von Treu und Heiligkeit; Sie singen von allem Süsse, was Menschenbrust durchbebt, Sie singen von allem Hohen, was Menschenherz erhebt".

Ludwig Uhland

"...Believe me for mine honor, and respect to mine honor, that you may believe..."

Shakespeare

Intr' o lume care tipă cu inconstiența bucurie la ideea de a lunea pe făgăsurile uniformizării internaționalizării, globalizării și a nivelării valorilor, conștiința autenticității stilului de viață bazat pe credința în Dumnezeu este menită să se dilueze. În fața apariției unui om stilizat după șablonul civilizației care proclamă, înebunit de entuziasm, că libertatea este unică finalitate aducătoare de fericire pamântească, legionarismul, prin zguduitorile jertfe aduse de Căpitan, Mota și totii martirii, reîmpropătează valorile stramoșești și creștinești **"făcând un bine și ne cerând nimic în schimb"**¹⁾. Într' o singură frază, într' un context lapidar, Capitanul înserează o idee care ar putea fi considerată ca una din principalele constelații a spiritului legionar, dacă o examinăm cu răbdare și în profunzime. În cele șase legi fundamentale ale cuibului legionar, "legea onoarei" apare în ultimul loc, și totuși se pare că conține esența întregii educații legionare când semnaleză: **"Mergi numai pe căile indicate de onoare"**. Luptă, și nu fi nicodată misel. Lasă pentru alții căile infamiei. Decât să învingi pîntr' o infamie, **măi bine să cazii luptând pe drumul onoarei"**²⁾ Căci "drumul onoarei" arată ființei calea spre lumina dătătoare de viață, care ofera binele și bucuria supremă. Cum spunea **Keats**

"A thing of beauty is a sountant joy"
pentru ca puțin după aceia să scrie:
"A thing of beauty is a joy for ever"

iar onoare a fost și este considerată mereu ca **supre-**

¹⁾ "Circulari și Manifeste", Col. "Europa", München, 1981, pag. 42.

²⁾ "Carticica Sefului de Cuib", 1971, pag. 7, Punctul 3.

ma bucurie si suprema frumusețe. Din cele mai vechi timpuri prototipul "omului-erou" se caracteriza prin cele mai nobile virtuti. Eroul se identifică cu excelența în perfecțiune având în adâncul ființei esența virtutiilor nobile³⁾. **Platón**⁴⁾ identifică "omul de onoare" cu "omul de inimă" care cultiva virtutiile moștenite și le manifestează prin acte de bravură si noblețe (eupatrizii). **Sócrate**⁵⁾ formulează idealul omului de onoare sau a lui "**eleutheros anthropos**" prin câteva cuvinte: "Unicul lucru de care omul de onoare (omul de "bine" sau "căutător de bunuri spirituale") trebuie să țină seama în toate actiunile este dacă ceea ce face este drept sau nedrept, dacă faptele lui sunt demne de un bărbat de onoare, sau sunt demne de un raufăcător". În primele secole români combăteau pofta de îmbogățire si concupiscentele. În momentele de pericol, când dusmanii înconjurară armatele consulului Minutiu, cetățenii Romei îl aleseră pe L.Q. Cincinnatus ca să-i salveze. Acesta își ara tocmai puținele pogoane din jurul casei, iar **Titus**

³⁾ **Max Scheler** scria: "Held" ist nun jener ideale menschliche, halb-göttliche (Heros der Griechen) oder göttliche Persontypus(...) der mit dem Zentrum seines Seins bezogen ist auf das **Edle** und die Realisierung des Edlen - also "reiner", nicht technischer Lebenswerte-, und dessen Grundtugend **natürliche** Adel des Leibes und der Seele, und entsprechender Edelsinn ist" "Schriften aus dem Nachlass", Zur Ethik und Erkenntnislehre", Band I, Francke Verlag, Bern, 1957, pag. 313).

⁴⁾ **Platón**: "Consider ca e necesar sa potrivesc discursul meu conform logicei impusa de natură din care au iesit oamenii inimosi. Au fost oameni de inimă deoarece avură ca părinti la fel oameni de inimă. Asa ca vom sublinia întâi si întâi ca sunt născuti din familie nobilă, în al doilea rând învățăturile si educația primita. În sfârșit trebuie sa subliniem ca au realizat isprăvi mari pentru a arăta ca gloria lor a fost demnă de meritele lor" (Politica)

⁵⁾ **Platon**, "Apologia lui Socrate", (în "Obras Completas de Platón", Cía. Edit. Continental, México, 22, D.F., 1957, Tomo I, p. 97.

Livius adaugă: "Să **stiti** toti aceia care preferati bogățiile materiale a lumii acesteia, și credeți că nu exista **onoare si virtuți** decât în **lucrurile** care abundează"⁶⁾. Chiar **Mommsen**, cu toată bunăvointa avută față de aparitia anumitor stiluri de degenerare (cauzate de filtrările de viața "democratică") regreta că romanii nu reușiră să se opună⁷⁾ pătrunderii obiceiurilor grecești aduse de comercianți, saltimbaci, și de traducătorii sau comediantii din insulele Ionice, si subliniază, decadența în special desprestigiul si degradarea justitiei când scrie: "Aceasta solida institutie - magistratura - slăbise treptat. Si asa cum se întâmpla în toate partile în acel timp, și chiar astăzi, unde se înstăpânește banditismul, si în Roma se obisnuiește cersirea funcțiilor publice, iar acest lucru molipsi stilul de viață nobilă introducându-se influentele în rezolvarea si dictarea sentițelor juridice". După cinci secole de viață bazată într-un stil de viață virtuoasa, si o educație izvorită din cele mai nobile sentimente fata de Patrie, foamea de a se vedea flatat, lingușit și invidiat, împreună cu setea de îmbogățire materiala care satisfac treptat valorile si josnicele sentimente de marire, aroganta și superbia, nu reușiră să destroneze complect valorile spiritului, dar dădură "carte de cetățenie" celor mai josnice, egoiste si degradante obiceiuri menite să înlocuiască treptat valorile și virtutiile ancestrale.

Omul de onoare este un depozitar al constelatiei celor mai frumoase virtuti creștine, dar este și omul voinții. Inteligența care movilizeaza procesele gândirii și descoperă frumusețea valorilor morale, își dinamizează

⁶⁾ "Operae pretium est audire, qui omnia prae divitiis humana sperunt, neque honori magno locum, neque virtuti putant esse, nisi effuse affluent opes".

⁷⁾ Theodor Mommsen, "Römische Geschichte", Berlin, 1928.

energiile pentru înscăunarea acestora în actele zilnice, adică în interacțiunile cu aproapele. În descoperirea scării axiologice influențează și "intuitia" bergsoniană⁸⁾ (care ar fi o ruda îndepărtată a instinctului) și se pare că împreună cu procesele gândirii sistematice (inteligentei) ajunge să descopere cele mai sensibile nuanțe a virtuților. Voința de însușire și identificare totală cu adevărul implica însă o luptă pentru conservarea unei sincerități cu sine însuși și cu aproapele, ceea ce aduce cu sine o automatică revelație inteligibilă a profunzimilor insondabile ale regiunii psiho-mintale unde domnește egoismul în mod suveran. În această încleștare, voință⁹⁾ de a instaura virtuțile se ciocnește frontal cu "dragostea de sine" care este obligată să cedeze în parte și să facă loc sincerității cu sine însuși, recunoscând superioritatea

⁸⁾ Henri Bergson, "Les donées immédiates de la conscience" en "Revue de Métaphysique et de Morale"

⁹⁾ Voința este determinată și dinamizată de legea morală. Kant afirmă că hotărârea voluntară se inclina spre o conformare cu legea naturală, cu condiția ca voința să aibă nevoie de orice sentiment (de orice natură) pentru a lua această decizie, și, dacă, ca atare, nu se determină numai în virtutea legii; acțiunea ar avea atunci un accentuat caracter legal, dar nu caracter moral (Immanuel Kant, "Kritik der Praktischen Vernunft", Berlin, 1955. În alta parte scrie: "Asadar, pentru - ca legea morală să aibă influență asupra voinții no e nevoie de invocare a niciunui scop straniu (strein) care ar dispensa (scuti) legea morală, pentru că nu ar produce decât o simplă și zadarnică ipocrezie, și dacă chiar este periculos să admitem lângă legea morală contribuția altor motive (spre exemplu motive de interese), atunci ne rămâne să determinăm grija cum se transformă legea morală într-un dinam și ce efect ar produce - în acest caz - asupra facultății noastre de dorință: deoarece, în ce privește chestiunea de a ști cum ar putea o lege să fie "per se" și în mod imediat un principiu determinant pentru voința (cea ce constituie, totuși, caracterul esențial al oricărei morale), este o chestiune de nerezolvat pentru rațiunea omenească și care ne îndeamnă a cunoaște cum este posibilă voința liberă. Asadar, nu trebuie să arătăm a priori cu se face ca legea morală conține în sine un motiv, ci ce este, sau care este efectul care se produce în spirit (sau care ar trebui să se producă)". (Kritik der Praktischen Vernunft", Idem.)

"dragostei de aproape", și, mai ales de Dumnezeu.

Dragostea de aproape, credința în Dumnezeu și totala identificare cu sinceritatea - ca **virtute căutătoare de adevăr usurează legionarului limpezirea conștiinței morale**. În efortul făcut de autoreflexie (adică cunoașterea proceselor petrecute în miezul conștiinței) se produce o liniștire și amoțire a simțurilor, în timp ce razele disperse ale conștiinței se concentrează într-o imagine care oglindește infinitul. Ființa căutătoare de adevăr, dragoste de Dumnezeu, iubire de aproape și sinceritate alungă furtunile forțelor iraționale care îl încătusează în poftele satisfăcătoare de egoism. Grație a acestei cuceriri spirituale legionarismul se poate scufunda în adâncimile celor mai înăltătoare transfigurări care-i permit să sesizeze pulsațiile existentei vecine cu trăirile angelice. Omul de onoare nu poate conviețui cu inautenticitatea integranta a sferei dominate de ipocrezie.. Aceasta, sclavă credincioasă a sofisticii, își justifică existența degradând demnitatea individului și desfigurându-i trăirile.

În lumea noastră actuală - stăpânită de ideea obsedantă a progresului infinit sub egida și "auspiciile" inegalabilei democrații - psihologii (mai ales acei dedicați problemelor sociale și culturale¹⁰⁾) constată că intimitatea persoanei normale (adică a "individului-tip") a suferit un alarmant început de dezorganizare a vieții psiho-mintale. Toți sunt de acord că atât tinerii cât și adulții sunt inferiori generațiilor din primele patru-cinci decenii a secolului douăzeci, deoarece, tratat, au pierdut "istețimea" și

¹⁰⁾ Mentionăm, în treacăt pe Lersch, Binswanger, Frankl, Mira y López, Thomae, Heyer, Karl Bühler, Joad, Jung, Mannheim, Spranger, Jaspers, toți regretă cu durere semnele de desfigurare a personalității omului "comun".

"luciditatea" necesară pentru înjghebarea ideilor personale; adică se constată că a **slăbit independența de gândire** datorită unui fenomen de **lenevire a raționamentelor** (sau: a ruginirii articulațiilor care usurează procesele gândirii)¹¹⁾ Rezultatul acestui fenomen este că "omul-tip" (sau "persoana normală") ca să ascundă procesul de oxidare a capacității de a gândi independent, recurge la ideile strecurate de "mass-media" și se minunează de "progresele" limbajului (care manifestează aspecte de un realism îndrăznet,) și acceptă comentariile servite la radio și televiziune, cu naturalitatea unui "de la sine înțeles".¹²⁾ Acceptă tăcut (uneori ceva surprins, chiar uluit) spectacolele, conferințele, sau stirile comentate referitoare la scandaluri, imoralități, perversiuni, asesinate în masă, răz bunari sângheroase și ironizarea credinței în Dumnezeu (sau chiar combaterea fațășă a religiei). Se produce o adevărată sciziune în intimitate și în comportarea zilnică: continuă să meargă la Biserică și să îndeplinească datoriile de credincios, dar în viața de toate zilele, în birou, fabrică sau în orice altă activitate, se simte înstreinat de trăirile și viețuirile

¹¹⁾ Arthur Hübscher se întreabă: "Wie kann sich der gewünschte Prozess der Reinigung und Klärung vollziehen? Wo sind die Denker, die ihn tragen und die Fackel weiterreichen werden in eine künftige schöpferische Zeit?... Der weltferne Denker - Wir sehen ihn noch heute gelegentlich auf einer Tagung. Leise, in sich versunken spricht er zu uns aus der Ferne dessen was ihn sein Leben lang bewegt hat" ("Denker unserer Zeit", Piper Verlag, München, 1956, p. 62.

¹²⁾ Ritmul mai accelerat al imaginilor și simboalelor prezentate (în mod audio-vizual) are efect negativ în concentrarea mintală, iar acest lucru influențează într-o micșorare a capacității de percepție (imaginile devin tulburi, fragmentate sau întunecoase, simbolurile nesigure, ideile confuze, memoria e de scurtă durată, și în schimb crește nevoia de a se agăța de referințe, păreri, și idei streine, pentru a evita nesiguranța...și a se simți mai sigur identificându-se cu părerea "altuia! cu "prestigiul anonimității sau a popularității.

legilor morale derivate din credința în Dumnezeu. Câtă dreptate are acest mare vizionar, erou și martir al legionarismului, românismului și creștinismului, **Ion Mota**, când scria: "**Am constatat pierzătoarea RATAcire A SUFLETULUI ATAT IN VIATA INDIVIDULUI, cât și în a FAMILIEI, și a societății naționale. Probe suficiente nu putem da în cadrul unui articol, în care ne vom mărgini să afirmăm și să cităm puține exemple, sub rezerva de a ne completa ulterior. Individul de azi are sufletul ratacit, pierdut, stricat** (nu ne contraziceți prin citări de excepții). Rătăcit, pierdut, stricat, în raport cu cerințele sufletului-tip admis de Dumnezeu la viață, **cerințe stabilite în criteriul fundamental al vieții: doctrina creștină... Azi însă, în regula generală, și mai ales în clasa conducătoare a neamului, spiritul creștin e aproape stins din suflete. E domnia Anticristului în viața individului (anumite forme exterioare și obiceiuri crestine la suprafață, dar vane în interior, salvează doar oarecari aparențe și superstitii, dar nu mai cuprind nici o urmă de licărire sfântă, sau, în cazul cel mai bun, păstrează doar resturi atât de mici de spirit creștin, încât acestea nu mai au efect cumpănitor pentru salvarea sufletului**".¹³⁾

Partiala atrofiere a independenței de gândire, împreună cu somnolența și letargia¹⁴⁾ proceselor de

¹³⁾ **Ion Mota**: "Cranii de Lemn", München, 1970, pag. 49. În continuare Mota se întreabă "Cine îndrăznește, cu suflet curat, să nege această domnie a Anticristului, această pierzanie a vieții sufletești a omului de azi?". Rândurile citate fuseseră publicate mult înainte de "Cranii de Lemn", în "Pământul Stramoșesc", din 15 Septembrie, 1927!!!

¹⁴⁾ E vorba de o stare patologică care se manifestează, în general, printr-o apatie (datorită - uneori - suspendării funcțiilor vitale. Alteori se manifestează ca rezultat al extenuării sferei psiho-mintale, în urma unui efort cu rezultat negativ.

gândire înclină persoana să-si îndrepte atenția cu preferință spre stimulile care nu pretind analize profunde, sau reflecții cari obligă la o concentrare extenuantă, iar când face acest efort în mod automat gândirea se refugiază în stimulile imediate (cu preferință auditive sau uneori audiovizuale). Când e vorba, însă, de un individ cu un nivel intelectual superior acesta **reușește să "înțeleaga" numai momentan** conceptul citit sau ascultat, deoarece efortul pe care l-ar face în cazul că ar dori să-l încorporeze într' o eventuala scara axiologică (elaborată dinnainte de a fi suferit **letargia**) ar fi împiedecat de percepția simultană a stimulilor colaterale (de concepții diverse familiarizate cu trăirile recomandate de "establishment" -ul democratic-globalizant și uniformizant). Conștiința de **a nu "găsi loc"** în intimitate pentru a incorpora în memorie și în structură psihomentală o idee orientatoare a vieții morale, este înlocuită ușor cu schemele de gândire dăruite în mod generos de noile "ateliere" sau "fabrici" în care se elaborează fraze pre-stabilite continând rețete ce oferă satisfacții trecătoare.

Are dreptate **Ebner** când afirmă că cugetarea ética nu poate fi uitată nicicând și niciodată nu se stinge realitatea existenței sale deoarece îi permite individului să reflecteze în jurul propriului "Eu". Gândirea etică e compromisă în mod necesar și "distensă" într' o relație dialogică, care e posibilă numai când punctul de sprijin

¹⁴ E vorba de o stare patologică care se manifestează, în general, printr' o apatie (datorită - uneori - suspendării funcțiilor vitale. Alteori se manifestează ca rezultat al extenuării sferei psiho-mintale, în urma unui efort, cu rezultat negativ.

se afla în relație cu Dumnezeu ¹⁵). Ființa omenească însă, este zguduită de institutionalizarea obiceiurilor și habitudinilor menite să falsifice și să desfigureze esențele și mai ales să descalifice și să dezonoreze valorile morale (fie prin derîdere, zeflemesire, sau atacuri menite să periclitizeze scara axiologică sau să o distrugă).

Iubirea de Neam și credința arzătoare în Dumnezeu, împreună cu educația primită în familie și în Liceul militar, i-au permis Capitanului, din copilărie și frageda adolescență, sa-si însușească cele mai înalte valori morale. Mult înainte¹⁶ de a fi fost arestat pentru întâia oară, Căpitanul reușise să se indentifice adânc cu cele mai nobile virtuți. **Curățenia sufletească și credința nezdruncinată în Dumnezeu** explică acest luminos episod trăit când avea cam douăzeci și trei de ani: "A doua zi m' am dus la prefectura de politie să duc mâncare la cei arestați. Acolo, tocmai era interogată și reținută Iulian Sârbu, pentru motivul de a fi fost autorul manifestului. Văzând aceasta m' am prezentat anchetatorului și i-am spus: "Nu e Sârbu autorul manifestului: **eu sunt**. La politie mi s' a spus: -Domnule Codreanu trebuie să mergi până la Tribunal cu agentul". -De ce cu agentul?" Am ripostat. **Merg singur. Era prima dată când mi se puneă cuvântul la îndoială. Ma simțeam ofenzat**".¹⁷).

Atât de înrădăcinată era convingerea că **cinstea lui sufletească** trebuia - în mod logic să fie împărțită de

¹⁵ **Ferdinand Ebner**: "Ethik und Leben. Fragmente einer Mtaphysik der individuellen Existenz" Ed. Brenner, Innsbruck, 1921.

¹⁶ "**Pentru Legionari**", Editura "Colectia Omul Nou", Madrid-München, pag. 135, 1951.

¹⁷ Nu, eu cu agentul nu merg. N' are decăt sa mearga la 20 metri în urma mea. Eu ma duc singur. **Cuvantul meu face mai mult decăt 20 de agenti de politie**. am plecat cu agentul la 20 de pasi dupa mine." **Pentru Legionari**", pag. 135/136.

ceilalti oameni încât protestul a surprins atât pe anchetator, cât și pe ceilalti cari participă la scena. Pentru a ajunge la această “convingere” în înlăuntrul ființei trebuie să aibă loc o adevărată mobilizare a facultatii de “discernământ” sau de “trezvie”¹⁸⁾. In aceasta lupta de iluminare a înlăuntrului și mobilizare a “trezviei” Căpitanul își lămuri și însenina intimitatea, descoperindu-si ideea “culpabilității”¹⁹⁾. In căutarea sinceră a înțelegerii de sine, ajunsese - în totală transparentă a sincerității - să se faca răspunzator nu numai de propriile culpabilități” - cum scrie **Ricoeur** - ci și de acelea cari aparțin și pe care le patimesc altii. In multe momente ale scurtei lui vietii părea că avea sclipiri din trăirea lui Iov modern, nevinovat, care pare ca nu găsește explicatii raționale pentru acțiunile așa zisei lumi “normale”. Ne este greu să uităm acele cutremurătoare rânduri scrise în temniță și care au zguduit profund nu numai sufletele legionare, ci chiar a tuturor românilor de bună credință, și în special lumea streină care avu ocazia să citească **“Insemnările de la Jilava”**: “Să lupti pentru Biserica Patriei tale la marginea lumii creștine. Focul care arde bisericile de alaturi, isi intinde para până la noi. **Luptăm, jertfim,**

¹⁸⁾ “Smerita -cugetare (“trezvie” sau “discernământul”) este un har fara nume al sufletului având un nume numai pentru acei ce-au primit cercarea (experiența ei). Este o bogătie negrăită; este numirea lui Dumnezeu și darul Lui. Căci zice: “Invățați de la Mine”; deci nu de la înger, nici de la om și nici de pe hârtie, ci “de la Mine” (Matei, XI, 29), adică din sălășluirea din lumina și din lucrarea Mea în voi: “căci sunt blând și smerit cu inima” și cu gândul și cu cugetul; și “veti afla odihna” din partea razboaielor, sușurare de gânduri “sufletelor voastre” (Filocalia, Sfântul Ioan Scararul, Cuvântul XXV “Despre preainalta smerita-cugetare Pierzatoarea patimilor, ce se naste în simțirea nevazuta”, Trad., Introd. și note de Pr. Prof. D. Dumitri Staniloae, Edit. Inst. Biblic, București, 1980, pag. 296-298).

¹⁹⁾ **Paul Ricoeur**, “Le conflict des interpretations”. Essais d’hermeneutique”, Paris, 1969.

cădem, ne tâșnește sângele din piepturi, să ne apărăm bisericile... și biserica ne condamnă ca “periculosi Neamului”, ca “rătăciți, ca străini de Neam”. Ce tragedie în sufletele noastre!”²⁰⁾.

O viață întreagă dedicată luptei pentru “iluminatia colectiva” a Neamului, a avut ca centru ideea centrală **“onoarea”**: “Un mare moment de iluminatie colectivă ca lumina unui fulger în mijlocul unei nopti întunecoase în care o tinerime întreaga își **voia viața de onoare** pentru neamul nostru. Aceasta linie trece luminoasă dealungul întregii noastre istorii nationale și continua virtual dealungul întregului nostru viitor românesc, indicând **calea de viață și de onoare** pe care va trebui să mergem și noi și strănepoții nostrii, **dacă voim viață și onoare** pentru neamul nostru”²¹⁾.

Spranger relatează **conștiinta curată** a persoanei care insuflă “Eu-” lui calea **onoarei cu “vocea divină”²²⁾**. Aceasta îi luminează orizontul amplificându-i înțelegerea de sine și-l îndeamna să-si împartășeasca bucuria²³⁾ **conștiinței curate cu lumea inconjurătoare**. Faptele și actele **omului de onoare** se proiectează în mod univoc și extensiv contribuind în acelaș timp la transfigurarea conștiinței curate în **conștiința morală**. Omul de onoare, dinamizat de conștiinta morală “devine” model și far numai pentru ființele a căror conștiințe tind spre curățenie aspirând la “înălțarea” spre **demnitatea onoarei**. “Noi întindem mâna noastră legionara numai

²⁰⁾ **“Insemnari de la Jilava”**, Colectia Omul Nou, 1951, pag. 42) Cu traduceri în spaniola, germana, franceza, engleza.

²¹⁾ **“Pentru Legionari”**, Colectia Omul Nou, 1951, Madrid-München, pag. 80.

²²⁾ **Eduard Spranger**, “El Educador Nato”, Kapeluz, Buenos Aires, 1957.

²³⁾ **“Circulari și Manifeste”**, p. 56 (46/51)

acelora care prin **faptele lor** dovedesc că știu ce înseamnă onoarea și se mentin pe linia ei”²³⁾.

Omul de onoare, legionarul, nu poate, nici nu trebuie să aibă remușcări de conștiință când actele și faptele²⁴⁾ îi sunt dictate de credința în Dumnezeu, iar aceasta, credința- “le-a curățit inimile”²⁵⁾. Capitanul revelează - în “Pentru Legionari” - cum a ajuns să pună bazele omului-nou” român dezvoltându-i dragostea de a trăi cu **“conștiința curată”**: “Acolo ne-am învățat a gândi adânc și a urmări o problemă până în cele mai mici amănunte... Ne dădeam seama acum și mai mult în urma unei cugetări mai adânci că: “...Politicianismul acesta prin concepția lui de viață; prin morala lui, prin sistemul democratic din care-și trage ființa, **constituie un adevărat blestem căzut peste capul țării...** Poporul român nu va putea rezolva problema jidănească mai înainte de a-și firezolvat problema politicianismului său. Prima **tintă** de atins a poporului român, în drumul spre năruire a puterii iudaice, care-l apasă și sugrumă va trebui să fie **naruirea acestui politicianism**. O țară își are jidanii și conducătorii pe care îi merită. După cum tătarii nu se pot așeza și nu pot trăi decât în mlaștină, tot așa și aceștia **nu pot trăi decât înfipti pe mlaștina păcatelor noastre românești**. Deci pentru a-i birui, **va trebui să ne stărpim întâi popriile noastre păcate ...**Ne-am hotărât ca atunci când vom ieși

²⁴⁾ **Faptele Apostolilor**, XV, 9: “...intrucat le-a curățit inimile prin credința”.

²⁵⁾ **Karl Jaspers**, “von der Wahrheit”, R. Pieper & Co Verlag München, 1958, pag. 1014: “durch eine selber nicht mehr kontrollierbare Gewissenssprung findet eine Führung des Denkens im inneren Handeln statt. Wie ich liebe, ob ich Kraft einer Liebe denke, ob ich aus Liebe oder Hass einen Gedanken vollziehe, dass sind philosophisch wesentlich Fragen. Sie finden ihre Antwort in den Schritten des Philosophierens, das in **Reinheit und Ernst**, nicht zügellos in der Zucht einer bloss formalen Disziplin seinen Gang geth”:

de aici, dacă ne va ajuta Dumnezeu, să nu ne mai despărțim **să rămânem uniti și să ne închinăm viața acestui scop**. Dar până să ne ocupăm de defectele neamului, **am început să ne ocupăm de propriile noastre**. Tineam ședințe ore întregi și **fiecare spunea celuilalt defectele pe care le-a observat. Si căutam să facem sforțări pentru a ni le îndrepta**. Era o problemă delicată, deoarece așa e făcut omul: nu-și asculta cu inima ușoară critica propriilor defecte. **Fiecare crede sau vrea să se arate ca perfect. Dar noi spuneam: Întâi să ne cunoaștem și să ne îndreptăm PACATELE NOASTRE și pe urmă vom vedea dacă avem dreptul sau nu de a ne ocupa și de ale altora**”²⁶⁾.

În “Filocalia” Sfântul Maxim Marturisorul examinează tema lui “Anabazis” sau “urcusul” omului spre Dumnezeu²⁷⁾. Tendința de desprindere de tot ce este “allzumenschlich” și care ne “țintuiește” sau pronește de cele pamântesti este condiționată de curățirea de patimi și “prin cunoașterea în duh a rațiunilor lumii”, care sunt primele trepte spre “contemplarea luminii

²⁶⁾ În anul 1923 psihoterapia nu ajunsese încă să pună în practică metodele “psihoterapiei grupale”, care abia după ultimul război mondial începuse să fie cunoscută și să se extindă ca o soluție pentru îmbunătățirea sănătății mintale a persoanelor care sufereau de nevroze sau psiho-nevroze, și care erau lipsite de mijloacele bănești, necesare pentru a se supune unei psihoterapii individuale. Am putea spune că procedeul aplicat de Capitan cu persoane sănătoase, culte și însufletite de un mare idealism, a dat un excelent rezultat: dovedind că o strânsă prietenie și camaraderie poate atinge culmi de perfecțiuni spirituale când acceptă sfidarea de a se mărturisi și-și corija defectele. Această metodă a fost întrebuintată de călugarii din primele secole, care se retrăgeau în pustii Sinai, pentru a se ruga și a posti practicând “trezvia” pentru mântuirea sufletelor. Neofreudinii au încercat să imite primii creștini, crezând că ar putea rezolva nevrozele în “ședințele” sau “sesiunile” grupale, în care ei, profesioniștii, voiau să prezideze “sufletele”, ca și cum ar fi “instanțe supreme”...

²⁷⁾ **Pentru Legionari**, Colectia Omul Nou, 1951, pag. 194.

spreme". Urcusul spre orbitoarea lumina a lui Isus este posibil numai prin **"curățirea de patimi"**. Căpitanul, din propria experiența știa că omul nou, legionarul trebuia să lupte pentru a se desprinde de defectele, patimile și pulsionile irrationale (egoismul, invidia, dragostea de sine, egocentrismul și egolatria) pentru a cuceri un spațiu cât mai întins, destinat conștiinței morale. Numai după câțiva ani după această **"anabasis"** a vacareștenilor, Căpitanul l-a însărcinat pe **Moța** cu organizarea **Frățiilor de Cruce**. Acestea în cadrul sedintelor săptămânale cu un "moment al Prieteniei" care nu este altceva decât o imitație a ședintelor de sinceritate și de mărturisiri reciproce a defectelor și pacatelor puse în practică cu atâta succes în 1923, de către Căpitan cu vacareștenii. Atât în școlile de Cadre FDC, cât și la Carmen Sylva și Rarău, Căpitanul nu a lăsat să-i scape prilej pentru a sublinia faptul că raporturile de prietenie și camaraderie între Frații de Cruce, Frătorii, membrii încadrați și Legionarii, trebuiau mereu întărite prin **călcarea în picioare a ambițiilor personale, invidiei, orgoliului și vanității**. Aceasta strivire sub picioare trebuie însoțită de **arzatoarea dorință de a avea conștiința curată și "neprihănită"**. Idealul "omului de onoare" este să atingă așa grad de moralitate încât să-și poată aminti de faptele trecute - sau să privească în față pe oricine - fără să se înrosească. Legionarii se simt încurajați în actele și trăirile zinice de siguranță că atât sefii cât și camarazii vibrează în mod adânc cu idealurile de integritate morală și limpezime

²⁸⁾ **Sfântul Maxim Marturisitorul**, Filocalia II, Ed. Harisma, 1993, Trad. și Note de Pr. Prof. Dr. Dimitru Staniloae, pag. 17

²⁹⁾ "Circulari și Manifeste", pag. 38, (29/51)

de conștiință. În "Circulari și Manifeste"²⁹⁾ Capitanul subliniază și proclama că legionarii sunt suficient de hotărâți "pentru a pune punct" faptului că "problemele de **Onoare** nu mai interesează pe nimeni în societatea românească" care trăiește într-o atmosferă de lașitate generală". Legionarii se silesc - scrie Capitanul - pentru **onoarea numelui de legionar**, a produce ce-i mai bun" atât în munca zilnică cinstită, cât și în contactul cu lumea românească sau streină, care însă sintonizează cu sentimentele de îmbunătățire a intimității³⁰⁾.

Atât Capitanul cât și Moța asociază "forța morală", "Cinștea sufletească", "demnitatea omenească", și "conștiința curată", și le identifica cu virtutea onoarei. Este acea **onoare** de care **Spranger**³¹⁾ amintea că **eoglanda Eului transparent**, în mars spre căile care duc la **libertatea spiritului**. E vorba de acea libertate care invită la auto-disciplină și la sacrificiul pentru valorile cele mai sfinte. E libertatea care dinamizează forțele morale spre o mai mare curățenie sufletească. **Sfânta Teresa de Avila**³²⁾ spunea: libertatea îi îndeamnă să părăsească totul pentru Domnul Isus, lucru pentru care sunt "oameni de mare onoare", renunțând la tot ce degradează ființa omenească.

"Noi întindem **mâna noastră legionară numai acelor care prin faptele lor DOVEDESC CĂ STIU CE INSEAMNĂ ONOAREA ȘI SE MENȚIN PE LINIA EI**" scria Căpitanul treisute de ani după aceea³³⁾.

³⁰⁾ Hace mucho escribía **Corneille**: "Il est des noeuds secrets, el est des sympathies
Dont par le doux rapport les ames assorties
S'attachent l'une a l'autre et se laissent piquer
Par ces "je ne sais quoi qu'on ne peut expliquer" (Rodogune)

³¹⁾ **Eduard Spranger**, op.cit.

³²⁾ **Sfânta Teresa de Avila**, Obras Completas, "Biblioteca de Autores Cristianos", Madrid, pag. 343.

³³⁾ **Circulari și Manifeste**, pag. 46/51.

VII. MOTA

sau

ETERNITATEA INFIPTA IN TIMP

"Deus sic inest ut afficiat, ut infundat, ve potius ut infundatur et perticipetur, ita ut unum perindem cum nostro spiritum esse dice quis non tinuerit, etsi non unam personam unamve substantiam. Habes enim: qui adhaeret Deo, unus spiritus est" (I, Cor. 6,17)

"Dulces moriem reminiscetur Argos"

Virgilius

"Dichterich wohnt der Mensch".

Holderlin

"Se spune, ca strămosi, cari au murit fără de vreme,
Cu, sânge tânăr încă 'n vine,
Cu patimi mari în sânge,
Cu soare viu în patimi,
Vin,
Vin să-si trăiască mai departe
In noi
Viața netrăită".

Lucian Blaga

"Să nu se caute așadar forme artistice în aceste pagini. (dacă ar fi să descopere cineva aci cine stie ce vrednicii de stil, acestea n'ar fi datorite decât unei întâmplari, iar cel dintâi mirat as fi eu; cum mirat ar fi ostașul care isbește cu sabia în fierbănțelea luptei și află apoi, dela un gură-cască pitulat într'un ungher, că linia descrisă de sabie a fost de o mare eleganță iar silueta luptătorului de fermecătoare elasticitate). Iar marii cărturari să nu-mi caute pricina dacă în aceste pagini ar fi să găsească oareșicari gânduri și rostiri care ar nesocoti rânduilele acelor desişuri stiințifice de adevăruri moarte (mai sunt ele atunci adevăruri?) din care ei n'au putut culege, sãmânta vie a unui viitor mai bun pentru Neamul nostru, desiş în care ei n'au găsit izvorul de putere și de faptă pe care s'or ridice, stavilă de netrecut, în fața pieirii care ne cuprinde".

Ion Mota,

(Autobiografie în "CRANII de LEMN")

VII. MOTA

sau

ETERNITATEA INFIPTA IN TIMPT

Clarvăzătorul si telepatul fac parte din ființele rare, exceptionale. Din această cauză oamenii de stiinta (în special medicii, psihologii și biologii) nu prea vor să recunoască existența acestora ca fenomene "normale", sau "aproape normale". Clarvăzătorul nu observă, nu gândește, ci **stie**. sunt unii care, afară de "a stie" gândesc. Lectura gândirii probabil că este strâns legată cu inspiratia religioasă, estetică și stiintifică. Atât Căpitanul cât si Moța erau înzestrați cu calități extraordinare, iar lupta lor, activitățile și faptele eroice de cari au dat dovadă sunt indicii și marturii de virtuți cari îmbinate cu înaltul nivel intelectual si disciplina vointii au permis neamului nostru să se mândrească de aceste două mari figuri: cel mai mare educator: Căpitanul și cel mai mare **martir sau sfânt: Moța !**

Ionel Mota s`a născut în anul 1902, în acelaș an în care tatăl, Părintele Ion Moța, punea temelia revistei săptămânale "Libertatea", un săptămanal care a găsit foarte mulți cititori, atât în Transilvania, cât si în restul țării. Din cauza atitudinii curajoase a revistei -care se ridica împotriva politicii de opresiune si desnaționalizare a guvernului ungar din Budapesta, Preotul Ion Mota a fost condamnat de numeroase ori și obligat să facă închisoare împreună cu delincventii comuni. In timpul absentei tatălui-preot, fiul Ionel, - de o sclipitoare

inteligentă - primea mângâierile mamei, care-i explica ca absentele îndelungate a tatălui erau pricinuite de lupta dreptatea neamului românesc. Copilul începu să nutrească arzătoarea dorință de a păși pe urmele tatălui sau când va fi mare. Chiar în toiul pubertății, când alti copii continuau să se distreze cu jucării si să simtă parfumul basmelor, Ionel Moța poseda o conștiință clara a teribilei realități în care se sbătea neamul românesc sub ocupația ungarilor. Cu izbucnirea razboiului din anul 1914 preotul Mota, împreună cu întreaga familie trecu munții și se refugiază la Bucuresti. Dacă ar fi rămas în Transilvania ar fi fost arestat si împiedecat de a continua opera de trezire a conștiinței naționale a românilor transilvaneni. In Vechiul Regat, părintele Mota, împreună cu alti refugiatii și patrioti ardeleni a luptat pentru ca România să intre în războiu alături de puterile occidentale si împotriva acelorale ale Europei Centrale. Ionel Mota, avea 12 ani si frecventând liceul a trăit în atmosfera de profundă exaltare patriotică. Inferioritatea armamentului și pregătirii ostășești nu au permis armatei române să ocupe Transilvania, si a fost forțată să se retragă. Familia Mota se văzu obligată să se stabilească la Iasi, unde însepu o etapa de lipsuri materiale si economice. Intreaga familie îndură frigul, foametea și groaza unei iminente invazii în "triumghiul mortii". Părintele Mota fu trimis de guvernul român în misiune diplomatica si politica în Statele Unite, iar adolescentul Ionel Mota rămase unicul bărbat, care era fericit să sprijine mama și cele două surori.

După înfrângerea Puterilor Centrale, familia se înapoiază la Bucuresti în toamna anului 1918. Ionel Mota putu să-si continue studiile la Colegiul "Sf. Sava". Tânărul de șasespezece ani crește în atmosfera românilor din

Vechiul Regat si se identifica cu idealurile României întregite, combătând cu energie regionalismul care încerca sa desintegreze unitatea câștigată cu atâtea sute de mii de ostasi morti pe câmpul de bătaie.

La varsta de 18 ani primeste o bursa dela Stat pentru a studia la Paris (la Universitatea Sorbona). Bucuria i-a fost de scurtă durată, deoarece guvernul din Bucuresti i-a retras bursa pentru ca s' o dea altui tânar cu protecție, înaltă. Fu obligat să se întoarcă în tara si sa continue studiile în patrie. Aici începu să cunoască rezultatul decadentei păturii conducatoare a Vechiului Regat. Deși părintele Mota participase activ la făurirea României Mari, guvernul retrăsese bursa pentru ca fiul să poată studia, în timp ce alti tineri cu protecția guvernului sau a parlamentarilor primeau burse fără ca parintii lor sa fi contribuit cu nimic la lupta pentru întregirea neamului. Incet, cu timpul, își dădu seama de numeroasele nedreptăți și samavolnicii ce se comiteau de către democrati. Ionel Mota se înscrise la Facultatea de Drept dela Universitatea din Cluj (1921). Aici începu o nouă viață de lupte se frământari. Călit în numeroasele vicisitudini și greutati materiale a ultimilor ani de adolescență, si înțelegând greutățile ivite din cauza unirii unor provincii românești desrobite de trei ocupații deosebite (ungurești, în Transilvania austriece în Bucovina și rusești în Basarabia), și cunoscând si degradarea morala pe care lumea fanarioata si evreiasca o provoca în Vechiul Regat, Ionel Mota începu să-si dinamizeze toate energiile psiho-mintale pentru a se integra în lupta de refacere morală a unității Neamului românesc si, în același timp, pentru spiritualizarea tineretului în vederea formării unui nou tip de român.

Un tip de român crescut în "cei pe cari Dumnezeu ne a ales si ne-a primit sa-I fim apărători CU PRETUL SANGELUI SI VIETII NOASTRE, acestia putem avea o puternica nădejde de mântuire a sufletului, cu toate păcatele noastre până acum... Asadar noi luptăm, noi cădem aici, pentru apărarea legii noastre stramoșești, pentru fericirea neamului românesc, pentru învierea lui prin lupta Legiunii, prin noua zidire pe care i-o aduce Căpitanul" (Din primul articol scris pentru "LIBERTATEA", pentru cititori). Atunci, cand cei douazeci de ani împing tinerii mai mult la petreceri, jocuri de societate, si aventuri ieftine, atuncea Ionel Mota își pregătea sufletul si-si lumina mintea pentru a afirma că spiritul de jertfa nu are anumite limite⁽¹⁾ Spiritul de sacrificiu cuprinde toate aspectele dăruirii de sine, până la ultima consecință: bucuria de a se jertfi din dragostea pentru Mântuitor. In acest spirit si-a desfasurat toata existenta. Inainte de suprema jertfa Ionel Mota s' a mărturisit camaradului de lupta și prietenului drag, Corneliu Georgescu iar acesta s' a ținut de cuvânt până când a cazut Ionel Mota pe câmpul de onoare, publicând evocarea aceluia înălțător moment în "Cuvântul Studentesc" din luna Februarie, 1937: "In timp ce pașii noștri străbăteau domol printre frunzele îngălbenite, cari se desprindea tăcut și trist depe ramurile castanilor cari străjuiau aleele grădinei publice din Cluj, Mota îmi desfășura întregul trecut de jertfe al

⁽¹⁾ Se va gasi oare un tânar de 20 ani, student universitar, la Cluj, Iasi, Bucuresti Suceava sau Timisoara, care sa aiba curajul sa declare: Sus fruntea tineri studenti, trebuie să călcăm pe urmele lui Corneliu Codreanu si Ionel Mota, si vom merge înainte deoarece Sfinte ne vor fi si sacrificiile! Să scoatem neamul nostru din amorțeala în care zace și zăpăceala produsă de degradarea morală a guvernelor democratice!"

Neamului Românesc, și - în contrast cu acest trecut - tragedia acestei epoci, în care slăbiciunea și nimicnicia contemporanilor amenința să darâme tot ce s' a a înaltat prin truda secolelor. Concluzia se desprindea luminoasă, ca scânteierea unui fulger: NUMAI JERTFA POATE ADUCE ISBAVIREA NEAMULUI, DECI GENERAȚIA NOASTRA POATE ADUCE IZBAVIREA NEAMULUI, deci generația noastră este DATOARE SA ADUCA PRINOSUL SAU DE JERTFA". Într' o bisericuță din apopiere, Mota îngenunchiat în fața altarului, a jurat că este gata pentru SACRIFICIUL SUPREM.

Cu mâna dreaptă ridicată la cer, cu privirea atințită asupra copilului **Isus**, el simțea cum i se încălzește pieptul de valul de energie care se revărsa din **sufletele martirilor credinței și a eroilor morți pentru țara, a căror amintiri evocase**".

Studentimea din Universitate parca capitulase în toamna anului 1923, pe chestiunea lui "numerus clausus", după ce suferi mișeleștile presiuni ale guvernului. Ionel Mota se alarmează. Isi da seama ca energiile tineretului au nevoie de o noua doza de spiritualizare și entuziasm. Afla că în Bucovina, pe muntele Rarău, se afla Căpitanul. Mota pleacă să-l vadă și să-i vorbească, expunându-și planul asupra "ultimului discurs" pe care șefii studentimii trebuiau să-l pronunțe neamului întreg: "Studentii nu mai pot rezista în toamnă și decât o capitulare rușinoasă noastră a tuturor, după un an de luptă, mai bine să-i îndemnăm să intre în cursuri, iar noi, cari i-am condus să terminăm frumos miscarea sacrificându-ne, dar făcând să cada alături de noi toți acei pe care-i vom găsi vinovați de trădarea intereselor românești. Să ne procurăm revolvere - și să tragem în ei, dând un exemplu groznic

care să rămână dealungul istoriei⁽²⁾ noastre românești. Ce se va alege după aceasta de noi, vom muri sau vom rămâne toată viață în închisoare, nu mă interesează!"...

Mareția jertfei lui Mota s'guduise adânc conștiințele tuturor legionarilor. Noi, acum legionari octogenari, cari am cunoscut marea clipă a supremei jertfe a lui Moța și Marin, și am vibrat profund emoționați la gândul că dacă Căpitanul a permis ca cel mai strălucit intelectual legionar, și cel mai cristalin suflet românesc să moară pentru Cristos, acolo la trei mii de kilometri, pe pământul Spaniei, cu ușurința ne-ar fi permis Fraților de Cruce (care pe atunci aveam între 17 și 19 ani) să formăm regimente întregi, și să ne înrolăm în armata creștină a lui Franco, pentru a urma exemplul eroilor noștri. Mota însă, avea o structură psiho-mintală împletită cu cristale necunoscute pentru omul de rând, iar noi eram oameni de rând. Încă din primele manifestări ale luptei studentești. Mota, în scris și în faptă a dovedit că plutea pe meridianele angelicale greu de înțeles și de atins... Citind astăzi "Cranii de Lemn", și oprindu-ne la primul articol al lui Mota, publicat în "Dacia Nouă" (Ziar studentesc din Cluj, din 23 Decembrie 1922) ne emoționăm citind rândurile lui Mota care abia împlinise 20 de ani:

"Cauza noastră e așadar dreaptă și sfântă.. Sfinte ne vor fi și sacrificiile, Lupta trebuie să o ducem înainte cu perseverența apostolatului și cu vitejia sufletelor alese, care știu că nu este nimic mai nobil decât de a te uita pe tine și a te jertfi pentru aproapele năpăstuit.

ASA A FACUT CRISTOS!"⁽³⁾

⁽²⁾ Căpitanul, "Pentru Legionari", p.p. 170 și 154)

⁽³⁾ Ion Mota, "Cranii de Lemn", Omul Nou, 1970, p. 270.

Dar Mota era convins ca apostolatul si vitejia sufletelor alese trebuia să fie alimentat permanent ...dacă vor să servească de faclii întregii generatii. Alimentarea trebuie făcută prin combaterea slăbiciunilor, defectelor si erorilor noastre: "Să nu ne credem mai buni decât suntem. **Să ne cunoaştem bine, caci numai astfel vor avea valoare reala calculele noastre. De aceea trebuie să îndreptăm fără cruţare arcul săgeţilor binemeritate si împotriva propriilor noastre defecte**, cu credinţa că prin continue critici drepte şi îndrumări perzistente, zi cu zi, vom ajunge la adevarata şi deplina renaştere morală a lumii bolnave de astăzi"⁽⁴⁾. Acelas lucru il afirma Capitanul, in capitolul "Gânduri de viaţa nouă"⁽⁵⁾: "Dar până să ne ocupam de defectele neamului, am început să ne ocupăm de propriile noastre păcate. Tineam şedinţe ore întregi şi fiecare spunea celuilalt defectele pe care le-a observat. Si căutam să facem eforturi pentru a ni le îndrepta. Era o problema delicată, deoarece așa e făcut omul: nu-şi ascultă cu inima uşoară critica propriilor defecte. **Fiecare crede sau vrea să arate ca e perfect. Dar noi spuneam: INTAI SA NE CUNOASTEM SI SA NE INDREPTAM PACATELE NOASTRE SI PE URMA VOM VEDEA DACA AVEM DREPTUL SAU NU DE A NE OCUPA SI DE ALE ALTORA**".⁽⁶⁾

Amandoi, Mota si Căpitanul au optat dintru început în totală libertate sa poarte crucea până la capătul existentei. Amândoi au optat **pentru dăruirea totală a ființei lor, idealului crestin si national**. Amândoi luptau pentru

⁽⁴⁾ Idem, pag. 223.

⁽⁵⁾ Capitanul, "Pentru Legionari" Colectia Omul Nou", Madrid, 1951, pag. 194.

⁽⁶⁾ Idem, p. 194/195

ca în deplină libertate să-și poarte crucea jertfei existentei. Voiau ca, cu nestânjenita si libera desfășurare a izvoarelor sprirituale să se dinamizeze toate energiile creatoare a neamului, având ca țel ultim transformarea omului-român în eroul-român. Așa o afirmă și în articolul "Sub povara remanențelor": "... e vorba de ceva și mai esential: **DE A CREA în popor acest duh nou**, de a degaja izvoarele vii ale acestei **înnoiri spirituale**, de a ridica masele în vibrarea unica a unei noi credințe"⁽⁷⁾.

Sa ne intoarcem putin la cei trei mari martiri ai crestinismului: **Sfintii Stefan, Ignatie si Policarp**. Cutremurătoarele los sacrificii si martiraje nu au fost percepute, inregistrate sau deslușite de către crestinii de la sfârșitul secolului întâiu și începutul secolului doi, in adevartelelor dimensiuni. Dece? Observăm ca în tot decursul istoriei, cele mai sguduitoare si transcendentele evenimente au fost încorporate si asimilate sau însusite în conștiinta cu o ușoară neîncredere, într' o atmosferă mintala de îndoială, de catre contemporani. Trascendența unui eveniment oricât de cutremurătoare ar fi, si oricât de inimaginabila ar parea, cu atât mai greu pare să fie "introdus", "inteles" si "incrustrat" în constiință. **Sfântul Stefan**, - pe care îl cunoastem din Faptele Apostolilor - **a fost condamnat la lapidare**⁽⁸⁾ si a primit cu bucurie

⁽⁷⁾ Mota, "Cranii de Lemn", op.cit.pag. 154.

⁽⁸⁾ "Pe care dintre prooroci nu l-au prigunit parintii vostri? Si au ucis pe cei care au vestit mai dinainte sosirea Celui Drept, ai Cărui vânzători si ucigasi v-ati făcut voi acum. Voi, care ati primit legea prin mijlocirea îngerilor si n'ati pazit-o! Iar ei, auzind acestea, le crapau inimile de ciuda și scrâșneau din dinți împotriva lui. Iar Stefan, plin de Duh Sfânt si privind la cer, a văzut slava lui Dumnezeu si pe Iisus stând de-a dreapta lui Dumnezeu! Si a zis: Iăta văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu!" (Fapte, 7, 52-56)

moartea. Sfantul Ignatie de Antiochia sau "Theophoros" ("Purtatorul de Dumnezeu" **fu condamnat** de Imparatul Traian pentru a fi devorat de fiare în Roma. Pe drum - împreuna cu alti doi crestini condamnati (Zosimo s Rufo) trecând prin portul de Antiohia, coastele Ciliciei si Panfiliei, apoi prin Smirna, scrise cele sapte scrisori, în timp ce mergea încatusat din oras în oras si din tara în tara. "Sunt grâul lui Dumnezeu si trebuie sa fiu macinat de dintii fiarelor, pentru ca sa fiu prezentat ca pâine curata a lui Cristos" scrise în una din ravasele trimise credinciosilor **Sfântul Ioan Crisostom**, în panegiricul pronuntat în onoarea Sfântului Ignatie (martirizat în anul 107 d.C.) scrie: "într'adevar erau alte timpuri acelea, în care era nevoie si se pretindea curaj si un suflet dispretuitor de tot ce este prezent si o inima fierbinte de dragoste dumnezeiasca, care sa pună invizibilul pe deasupra vizibilului. Atât de usor i-a fost Sfântului Ignatie sa se desprinda de carne cât de usor ar putea cineva sa si schimbe haina".⁽¹⁰⁾

Al treilea mare martir al crestinismului, **Sfântul Policarp din Smirna**, (86-156) fusese condamnat. Proconsulul Estacio Cuadrado, voi sa-l oblige sa jure ca va blestema pe Isus Cristos. Stantul Policarp raspunse linistit: "Timp de opzecisise de ani II servesc si nu mi-a pricinuit nici un rau. Cum as putea eu sa blestem pe

⁹⁾ **Montaña I.Fr.**, "San Ignacio Martir" y sus cartas, 1934/ y Ruiz Bueno, "Padres Apostolicos", BAC, n. 65 p. 375s, Madrid 1950.

⁽¹⁰⁾ **Sfântul Ioan Crisostom**, "Panegiric în onoarea Sfântului Ignatie, Arhiepiscopul Antiohiei celei Mari, care fiind condus la Roma, suferi martirajul, iar de acolo osemintele fura aduse din nou în Antiohia, uno de Sfântul Ioan Gura de Aur, pronunta acest panegiric". ("Cartas en su Camino del Martirio" de San Ignacio de Antioquia").

regele meu, acela care m' a mântuit?...Daca vrei sa ma faci sa jur pe însuși Cesar, voind tu să ignorezi cine sunt eu, ascultă acuma cu multă atentie: "**EU SUNT CREȘTIN!**". A servi pe Cristos înseamnă a participa din cea mai înaltătoare simfonie de dragoste. Si acolo, legat de un stâlp, cu mâinile la spate, ridicând ochii spre ser pronuntă una din cele mai cutremurătoare rugăciuni: "Doamne, Dumnezeule Atotputernice, Tată a mult iubitului tău servitor Isus Cristos prin care am primit cunoștinta despre Tine! Eu te biencuvântez pentru că m' ai socotit demn de aceasta oră, pentru a fi părtaș cu martorii martiri în caliciul lui Cristos pentru învierea la viata eterna! Yo te laud si te slăvesc pentru toate, te binecuvântez și te preamăresc...! prin mijlocirea servitorului Tău prea iubit Isus Cristos!..."⁽¹¹⁾.

Citind Vietile acestor trei mari Sfinti si martirajul prin torturi care au încununat existența lor în începuturile vietii crestine, ne dăm seama de cum este posibil ca astăzi după două mii de ani, să mai existe persecutii împotriva crestinilor, si cum este posibil ca în regiuni atât de îndepartate ca **Timor**, preoti și enoriasi fără o pregatire prea adâncă, sunt capabili să accepte suferințele si să se jertfească pentru Mântuitor! Acele cuvinte rostite de **Mântuitor răsună si azi în sufletele alese: "Pentru aceasta Ma iubește Tatăl, fiindcă Eu îmi pun viata Mea ca iarasi să o iau. Nimeni n' o ia de la Mine, ci Eu de la Mine însumi o pun. Putere am ca s' o pun si putere am iarasi să o iau. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu" (Ioan, X, 18)**. Aceste cuvinte, viata si suferintele Mântuitorului, precum si toate

⁽¹¹⁾ **Ruiz Bueno**, "Padres Apostólicos", Biblioteca de Autores cristianos", No. 65.

invățaturile transmise de Evangeliști, învățături care au avut darul de a înflacara credința în miile de martiri, au reușit să cutremure de dragostea pentru Cristos pe Capitan și pe Mota. Mi-amintesc că după una din ședințele Frăției de Cruce "Nita Constantin", din Câmpulung-Bucovina, în 1936, unul din Frăți, **Liviu Ștefureac**⁽¹²⁾ (căzut pe front împotriva comunistilor ruși) mă întrebă cum de nu a reușit spiritualitatea ortodoxiei românești să aibă un Sfânt cunoscut ca atare, în toată lumea. Noi aveam foarte puține izvoare referitoare la Sfântii români. Știam că la Suceava zaceau Sfintele Moaște a Sf. Mucenic **Ioan cel Nou de la Suceava**⁽¹³⁾, și că undeva în țară zaceau și Sfintele Moaște a Sfintei Paraschiva⁽¹⁴⁾, dar nici în scolile primare, nici în clasele de religie în timpul celor

⁽¹²⁾ Liviu Ștefureac, alături de Iulian Petroaie, Dimitru Leonties, și Dranca, a fost unul din cele mai curate suflete, și unul din cei mai talentați tineri ai generației noastre în Câmpulung-Bucovina.

⁽¹³⁾ Numai puținii care vizitau Mănăstirea Sf. Ioan cel Nou de la Suceava puteau afla ceva din viața acestuia: născut în orășelul Trapezunt prin anul 1300, din părinți foarte înstăriți, "Ioan trăia din cumpararea și vânzarea mărfurilor" - după cum citim în broșura "Viața Sf. Mare mucenic Ioan cel Nou de la Suceava", scrisă de V.M. Demciuc, prin purtarea de grijă a P.C. Arhim. Grigore Halciu, Sărețelul Mănăstirii, Suceava, 1990 -. Ioan vindea mărfuri de proveniență bizantină: icoane, cadelnite, smirna, matasuri, și cumpăra grâu, vite și "alte roade ale pământului". "Plea din Constantinopol la Odesa, de la Caffa la Chilia și Cetatea Alba". Autorul broșurii adaugă: "Multe din cele propovăduite de el le va fi învățat din călătoriile savârșite... Sigur va fi cunoscut și podoabele sufletesti ale strămoșilor noștri din Moldova... În timpul unei călătorii intră în "dispută confesională" cu stăpânul corabiei, care era "schismatic". În alt voiaj, Sf. Mucenic Ioan fu torturat de către capitanul corabiei, iar ajungând la Cetatea Alba, fu "legat cu picioarele de coada unui cal iute și tirat pe strazile orașului în vazul lumii. și sfâșiat de pietrele caldarâmului"....

⁽¹⁴⁾ Sfânta Paraschiva - după datele pe care le avem din "Telegraful Român", Sibiu, s'au născut în jurul anului 1000, în Bulgaria, în satul Epivat, și încă de copilă dovedi o inimă evlavioasă și compatimitorie față de săraci și bolnavi. Isi desbrăca hainele pentru a le darui săracilor. După o vreme petrecută la Constantinopol se întoarce în Epivat. Muri și fu înmormântată "la un loc neînsemnat pe malul mării, alături de trupul unui corabier ce traise în fărâdelegi". Trupul fu desgropat și sfintele moaște

opt ani de liceu nimeni nu ne-a explicat lipsa Sfântilor români în țara noastră. În realitate, sfântii nu au naționalitate. Pentru greci, sirieni, armeni, sârbi, ucrainieni, sau români, Sfântii Ștefan, Ignatie, Policarp, Irineu, Calixto, Ioan Climac (Șcararul), Ioan Damaschin, Ioan Gura de Aur, Ieronim, Augustin, Antonie, Vasile cel Mare, etc., **nu au naționalitate; sunt slăviți pretutindeni indiferent de țară sau "confesiune"**, Totuși, întrebarea nu o puteam evita. Dacă moaștele Sf. Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava și acelea ale Sfintei Paraschiva erau și sunt **făcătoare de minuni, de ce nu se fac cunoscute?** Aceasta întrebare rămănea fără răspuns. Nu trecu decât un an, și Frații de Cruce din toată țara (împreună cu toată lumea legionară), citiră înfrigurați **minunea de-asupra mormântului Mota-Marin**: "Astă noapte, scria Căpitanul (18 Iunie, 1937), la ora trei, în timpul marilor descărcări electrice s'au aprins baldachinul deasupra **mormântului Mota-Marin. Legionarul de gardă, care era chiar sub baldachin în momentul descărcării electrice, a scăpat neatins. El a dat alarma. Garda era formată din trei cuiburi: "Vulturii Olteniei", "Gh. Negrea" și "Ion Caranica", din secția S.T.B. Corpul Muncitorilor. Aceștia împreună cu întreg personalul Casei Verzi au dat dovadă de o mare prezentă de spirit, sânge rece și devotament. Baldachinul fiind de lemn, a fost cuprins în întregime de flăcări, cari erau așa de mari, încât amenințau jurul. S'au**

s'au dovedit făcătoare de minuni. Din orașul Tîrnovo, sultanul Baiazit dăruiește moaștele lui Mircea cel Bătrân. Mai târziu, Sultanul Soliman le răpește și le dă Patriarhiei din Constantinopol, iar în 1640 Vasile Lupu aduce moaștele și le așază în Biserica Trei Ierarhi, unde au loc un incendiu, dar "Sfintele Moaște nu suferiră nici o stricăciune".

INTAMPLAT O MINUNE. Cuprinsa în mijlocul flacarilor uriase,

Crucea sprijinita de TREI LEMNE A RAMAS NEATINSA. In afara de aceste TREI LEMNE, care sprijinesc Crucea si de picioarele baldachinului, TOTUL A ARS SI S'A PRABUSIT.

Baldachinul se va reface din beton, iar Crucea si lemnele ce au sustinut-o vor fi **PASTRATE DE LEGIONARI CA O DOVADA A PUTERII LUI DUMNEZEU**. Astazi, Vineri, si mâine, Sâmbata, toate cuiburile - legionari si legionare - vor merge la mormânt pentru a vedea si a se închina".⁽⁵⁾ **Sfantul Ioan Crisostom**, in Omilia 14,3 scrie: "Intr'adevar, oridecâte ori se întâmpla ceva rar si minunat si se initiază un nou stil de viață, Dumnezeu obisnuieste să făcă minuni, care sunt dovezile puterii Lui pentru aceia cari vor primi noile legi". Cu noul stil de viață croit de Căpitan si Mota, apăăru o confirmare a introducerii noului gen de trăire, permitand Dumnezeu sa " se pronunte cuvinte care nicicand n'au fost auzite si care vrea sa le confirme cu minunile pe care le permite"⁽⁶⁾. Aceste randuri a **Sfântului Ioan Gura de Aur** ne îndeamnă să mai recitim cateva randuri (care "**nicicand**" n'au fost scrise nici auzite pana la aparitia Capitanului si a lui Mota: "Dela

⁽⁵⁾ **Capitanul**, "Circulari si Manifeste", Col. Europa, München, 1981, pag. 146/147.

⁽⁶⁾ **Sfantul Ioan Gura de Aur (Crisostom)**, "Homilias sobre el Evangelio de San Mateo" (1-45)ñ, Biblioteca de Autores Cristianos, Madrid, 1955, pag. 261: "Así ahora, cuando va el Señor a introducir la más alta forma de vida y pronunciar palabras que jamás se habían oído, con sus milagros les quiere confirmar lo que les va a decir. Y es que, como el reino que predicaba no era visible, El lo hace patente por sus milagros visibles".

icoana si altar am pornit, apoi am rătăcit o bucată de vremeputati de valurile omenești și n'am ajuns la nici un mal, cu toată curățenia impulsurilor noastre (ramasă interioară, nu impusă valului care **ne purta**)... **Acum, cu sufletul greu, răzletiti, sfarticați, ne strângem la adapost, la singura căldura si alinare, tărie si reconfortare a noastra, readucătoare de puteri, LA PICIOARELE LUI ISUS, in pragul orbitoarei straluciri a cerului - LA ICOANA...**⁽⁷⁾. Apoi mai încolo: "Vrem să construim deci (si, cu ajutorul lui Dumnezeu vom construi) o celulă de **strălucitoare lumină, care va actiona, adică va lumina si deci VA MANTUI**. Nu suntem făuritori ai mântuirii dorite, ci vrem să fim simple unelte ale acesti **FORTE SALVATOARE**- pe care n'ó cautam asadar in alta parte decât in singurul loc unde se afla: **la DUMNEZEU. Deci: la ICOANA!**"⁽⁸⁾.

Nu putem evita comparatia entre cele trei minuni: Incendiul din Biserica Trei Ierarhi care mistui tot în afară de moastele Sfintei Paraschiva, minunile moastelor Sfantului Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava si Crucea de lemn neatinsa de flacarile incendiului care a cuprins intrega Baldachinul. Constatam ca aceasta minime este **prima pe care Dumnezeu a permis s'ó avem în ultimii sapte sute de ani**.

⁽⁷⁾ **Mota**, "Cranii de Lemn", op. cit. pag. 19. In continuare: "Noi nu facem, si n'am facut o singura zi in viata noastra, política... **Noi avem o religie, noi suntem robii unei credinte. In focul ei nea consumăm**, si in intregime stapaniti de ea, o slujim pana la ultima putere. Pentru noi nu exista infrangere si desarmare, caci forta, ale carei unelte vrem noi sa fin, **e etern invencibila... in aceste clipe de zamislire nouă, să fie spus clar si hotarit, spre a imprima caracterele noului sistem nascand: LUMINA DIN LUMINA!**"

⁽⁸⁾ **Idem**, pag. 21.

Mota nu fusese condamnat la moarte (asa cum se întâmplă cu cei trei sfinti si martiri: **Sfantul Stefan, Sfantul Ignatie si Sfantul Policarp**) **Nici nu a fost torturat înainte de moarte. Tortura lui Mota a fost morală. O dovedesc trăirile si scrierile lui începând cu primul articol publicat in DACIA NOUA** (23 Decembrie 1922), si toate **manifestarile ulterioare din care trascendau**⁽⁹⁾ trairi ce s'ar putea compara numai cu dragostea inflacarată pentru binele si mântuirea crestinismului pe care o spun si scriu Sfintii Vasile cel Mare, Sfantul Grigore din Nazianz, Sânt Clemente de Alexandria, Sfantul Ioan Gura de Aur, Sfantul Irineu, Sfantul Iustin, Sfantul Ambrozie sau Sfantul Augustin. In multe aspecte, trăirile⁽¹⁰⁾ si manifestarile lui Mota reflecteaza o arzătoare sete de ridicare a conditiei omenesti spre “**indumnezeire**”, (conceptie pe care o subliniază Sfantul Atanasie, si altii, ca: Sfintii Irineu, Grigore Teologul, Grigore de Nysa si Ioan Damaschinul).⁽¹¹⁾

Capitanul ne descrie starile sufletesti traite de Mota si framantarile care II sfâșiau intimitatea in fata actelor de mișelie, tradarilor, vietii destrăbale, scandalurilor

⁽⁹⁾ Trăirile lui Mota ar putea fi comparate cu acelea ale marilor Sfinti, deoarece starile lui de spirit pluteau într' o lumina interioara, care se “reflecteaza în constiinte creind o situatie de “unanima iluminatie, **intâlnita numai în marile experiente religioase**” (Capitanul: “Pentru Legionari”, p. 312-13, (346-47/51).

⁽¹⁰⁾ “Il est constant encore que ceux qui son suavés ont voulu l'etre et que Dieu aussi l'a voulu; car si Dieu ne l'eut pas voulu, ils ne l'eussent pas été, et s'ils ne l'eussent pas aussi voulu eux-memes, ils ne l'eussent pas été. Celui qui nous a faits sans nous ne peut pas nous sauver sans nous”. **Pascal**, “Oevres completes. Gallimard, Paris.

⁽¹¹⁾ “Atunci mintea omului parca e rapita de acea lumina si luminata de **lumina constiintei dumnezeiesti**. Inima i se face senina si blanda si da la iveala **roadele Duhului Sfant**; bucuria, pacea îndelunga rabdare, bunatatea, compatimirea, iubirea, smerenia si celelalte, Sufletul primeste o bucurie de negrait”. (Sfântul Maxim Cavescolivitul, din FILOCALIA, Vol. VIII, Trad, si Introd, si Note de Pr.Prof.Dr. Dimitru Staniloae) Bucuresti, 1979.

și necinstei imbracate cu false podoabe de impecabilitate cari domneau in tara⁽¹²⁾. Mota traia realitatea neamului cu acelaș dramatism ca atuncia cand fusese nevoit sa paraseasca locurile copilăriei transilvanene, impreuna tatal, cu Preotul Ion Mota si intreaga familia (avand numai 12 sau 13 ani). Intreaga lui fire parea ca se transformase într' o catedrala spirituala, care prin armonia, articulatiile si formelor de manifestare parea sa fie **expresia concreta a unui sentiment metafizic apartinand transcendentului**. Aceasta insistentă afirmatie manifestata prin vorba si in scris ne ofera o interesanta perspectiva a jertfei lui **Ionel Mota**:

Mota nu numai ca nu fusese CONDAMNAT la moarte (deci nimeni nu-l obliga sa-si jertfeasca viata), dar nici macar nu a fost torturat ca ceilalti mari martiri crestini (in special Sfintii Stefan, Ignatie si Policarp). Jertfa lui Mota a fost OFERITA SI CAUTATA. Harul lui Dumnezeu se pare ca a coborit in fiinta si sufletul lui cand isi puse constient viata la picioarele Mantuitorului, nu pentru ca nu ar fi iubit viata. Nicidecum: Avea toate motivele sa o iubeasca: era tanar, inteligent, un avocat de mare talent, scriitor de prima linie, cu o sotie si doi copii admirabili, admirat de toata lumea si pizmuit de cei indiferenti sau adversari. Toata lumea legionara (si chiar cei indiferenti sau dusmani) il admira. Personalitatea lui vizionara i-a permis sa se lege in fata Atotputernicului **oferindu-si viata. Nu oferea o viata oarecare⁽¹³⁾ Nu era vorba de o existenta plina de necazuri,**

⁽¹²⁾ “Pe Mota il vedeam îngădurat. El mereu ne spunea ca de vom iesi de aici nu vom putea face nici un pas inainte fazra pedepsires tradatorului...” (Capitanul, Pentru Legionari, pag. 198)

⁽¹³⁾ Unicul martor a hotărării angelicale de a-si oferi viata pentru salvarea Neamului si biruinta: Legiunii, a fost camaradul de lupta si prietenul de toata viata, **Corneliu Georgescu** care-i promisese sub cuvânt de onoare sa nu aminteasca nimanui de maretul angajement.

boli, frustrari, infrangeri in lupta pentru existenta, pacate, foame, etc.. Dimpotrivă: era viata exemplară a unei fiinte pline de curătenie sufletească, noblețe, virtuți și spiritualitate. **"Jertfa aceea care dislăntuită în noi din dragoste**, dintr' o dragoste pentru altceva decât fiinta noastra, jertfa aceea care ne inunda pustiindu-ne asezarea omenească a vieții dar ne încălzeste totodata cu satisfactiile pe care nu le poate cuprinde graiul omenesc, această jertfă e faptul care smulge de pe fiinta noastra carapacea nesimtirii față de cele dumnezeesti, si transformându-se în rană vie (de "soare si sânge" cum ar zice **Radu Gyr**), ne **pune în directă comuniune cu Dumnezeirea care pătrunde năvalnic si de-adreptul în sufletul nostru...**"⁽¹⁴⁾.

Asa ne explicam continutul scrisorilor lasate Profesorului Nae Ionescu (în ziua plecării in Spania: adresându-se părintilor: "Eu asa am înțeles DATORIA VIETII MELE. **Am iubit pe Christos si am mers FERICIT LA MOARTE PENTRU EL!** Dece va chinuiti prea mult când eu am **sufletul mântuit, în împărăția lui Dumnezeu?**"⁽¹⁵⁾. Totusi înțelege durerea familiei si scrie: "Dumnezeu a vrut sa fie asa. Durerea e mare, imensa, o stiu. Si ma cutremur de îngrijorare la gândul

⁽¹⁴⁾ In alta parte scrie: "Nu stiu ce vor zice teologii, despre a caror stiinta n' am multa cunostinta, dar măsura învierii pastre interioare, măsura cretinatatii noastre vii eu o vad mai ales in **măsura jertfei pentru binele altora; a unei jertfe personale, liber, cu dragoste si cu elan consimtite**, fără gând la respectarea formala a nu stiu caror reglemente bilaterale dintre noi si Dumnezeu", JERTFA ESTE ASTFEL MASURA CRESTINATATII NOASTRE" (**Mota**: Cranii de Lemn, op. cit. pag. 206)

⁽¹⁵⁾ **Sfânta Teresa de Avila** scria: "Vai, cât de lunga-i viața asta, cât de aspre sunt aceste exiluri, aceste temnițe si aceste lanturi de fier în care-i încatusat sufletul! Numai asteptarea de a ma elibera din ele îmi produce o-durere atât de adâncă încâ mor pentruca nu por muri" (Poesias, Ed. Voluntad, Madrid, 1925, p. 17)

ca ati avea prea putina putere s' o suportati. Dar iubitiile mei parinti, căutati să vedeti alaturi de durerea voastra **TOATA FRUMUSETEA FAPTEI NOASTRE: Se tragea cu mitraliera în obrazul lui CHRISTOS!** Se clătina asezarea creștină a lumii! Putem noi sa stam nepasatori? Nu e o mare binefacere sufleteasca **pentru viata viitoare, sa fi cazut în APARAREA LUI CHRISTOS?**. Astfel, pe lângă durere, nu se poate sa nu simtiti si o mare **INALTARE SUFLETEASCA**. Dumnezeu sa va dea puterea de a purta suferinta aceasta si a o birui... Macar din dragoste pentru Mihai si Gabriela, repet într' una, rugaminta mea fierbinte de a fi tari si curajosi, a avea încredere în ajutorul lui Dumnezeu, pentru suportarea nenorocirii personale materiale (caci nenorocire sufleteasca nu este)... si ertati-mi, scumpii mei parinti, tot sbuciumul pe care vi l-am adus în viata, nu l-am adus decât din **dragoste de Dumnezeu si de neam, DIN INIMA CURATA..**⁽¹⁶⁾

Aceste idei, **jertfa, suferinta si inima curata** reprezinta un adevarat leit-motiv în toate faptele si scrisul legionar. In "Cranii de Lemn" citim: "Caci asa a vrut si Dumnezeu: germenul unei înnoiri să nu poată creste decât **din moarte din suferinta...**" Apoi, mai încolo: "Cum va putea oare birui legionarul cu o viață în care el n' ar cunoaste decât zilele **senine, cum ar putea el birui cu o viata zămislită în zodie de noroc si netulburată** multumire personala?"⁽¹⁷⁾. Recitind "Cranii de Lemn" ramânem surprinsi de o cutremuratoare realitate: tot la doua, sau trei pagini, întalnim idei si gânduri cari prin

⁽¹⁶⁾ **Mota**, "Testamentul", Col. Europa, München, 1982, pag. 10 si 11)

⁽¹⁷⁾ **Mota**, "Cranii de Lemn", Col. Omul Nou, Traian Golea, München, 1970, pag. 75.

naturalitatea, simplitatea si - am putea spune - smerenia - cu care sunt asezate pe hârtie nu atrag prea mult atentia. Probabil din cauza asemanarii lor cu esenta ideilor expuse în epistolele Sfintilor Apostoli Pavel si Petru si a celor patru Evangelisti, dar citind cu atentie rânduri ca acestea: "Ramânem într' o tinerete fara primavara, fata în fata cu moartea, desradacinati din rânduiala si bucuria personala" si oprindu-ne în conceptele urmatoare ne izbim de albastra adâncime a unui ocean de adevăruri: "Dar totusi acest pustiu din sufletul legionar se populează pe încetul cu o altă lume, a trăirii eroice, cu dragostea de luptă si de camarazi cu voluptatea jertfei" (18)

Trebuie sa existe un fel de orbire mintala care se întâmpla în mod periodic atât cu lumea care este obisnuita sa urasca fara motiv, cât si între aceia pe care Dumnezeu nu le permite sa întrezareasca anumite realitati, dupa cum scrie Sf. Apostol Luca: "Voua v' a fost dat sa cunoasteti tainele Impărătiei lui Dumnezeu, dar celorlalti li se vorbeste în pilde, ca macar ca vad, sa nu vada, si macar ca aud, sa nu înțeleaga" (19).

Din punct de vedere psihologic explicatia este urmatoarea: personalitatea normala (nu importa nivelul intelectual (adica "IQ") când nu e obisnuita sa cunoasca cu amanuntul un concept, o tema sau o trăire, sau nu se interesează ca să cunoasca; in fata aparitiei temei,

problemei sau trăirii oferită de circumstante, reactionează cu indiferenta, inertie, nepăsare sau impasibilitate. Uneori chiar cu totala insensibilitate⁽²⁰⁾..

In schimb fiintele cari isi cultiva intimitatea cu virtutiile cele mai nobile și hotărîte să pășească pe meridianele de lumina care duc spre mântuire, sunt infiorate când citesc sau asculta idei ca acestea:

"Oricât de puternic ar fi Satana, atunci când îl combati cu jertfirea chiar a propriei vietii intervine atotputernicia cereasca si te face biruitor"... **"...Vom urca Golgota, oricât de grozava ar fi, vom cauta sa urcam intregul Neam pe Ea, siguri fiind (caci credinta ne e neclintita) ca vom învia, biruind desăvârșit, chiar de-ar fi sa murim..."** (21). Sau în alta parte: "Totala aservire a interesului personal interesului colectiv, hotărîrea de a-ti da pieptul tău zdrobit pentru a sluji la temelie biruintei pe care o visezi, numai din aceasta transfigurare sufletească poate țîșni victoria ta, student român! **Cand vei spune cumplitilor tăi dușmani: Nu-mi pasă dacă mă veti sdrobi sau nu, nu-mi pasă dacă voi vedea sau nu ziua biruinței, dar sunt sigur că jertfa mea va aduce prabușirea voastră, si când pornesti si te mentii până la capat cu aceasta hotărîre senina, nu încape nici o îndoiala ca porti în tine o forta pe care nici o tehnică represiva nu o poate birui.**

(18) Mota "Cranii de lemn", op. cit. pag. 76. In IOAN, X, 17: Tatăl ma iubeste pentruca Imi dau viata, ca iaras, s' o iau. Nimeni nu mi-o ia cu sila, ci o dau eu dela Mine"

(19) Luca, 8, 10), Marcu, 4, 12: "Macar ca privesc, sa priveasca si sa nu vada, si macar ca aud, sa auda si sa nu înțeleaga, ca nu cumva sa se întoarca la Dumnezeu si sa li se ierte pacatele". Isaias: (VI, 9): "Du-te si spune oioirykyu acestyua: Intr' una veti auzi si nu veti înțelege; într' una veti vedea, si nu veti pricepe".

(20) Karl Jaspers, "Allgemeine Psychopatologie", Beta, Piper Verlag, y "Von der Wahrheit Piper & Co Verlag, München, p. 1014); Le fel se exprima Philipp Lersch in "Aufbau der Personlichkeit". si Eduard Spranger.

(21) Mota, "Cranii de Lemn", pag. 80.

SPIRITUL DE JERTFA ESTE ESENTIALUL!

Avem cu totii la dispozitie cea mai formidabila dinamita, cel mai irezistibil instrument de lupta mai puternic decât tancurile si mitralierele: este PROPRIA NOASTRA CENUSE! Nici o putere din lume nu va putea evita prabusi rea atunci când se mentine pe cenusa unor luptatori viteji, căzuți pentru Dreptate și Dumnezeu".⁽²²⁾

Toate aceste concepte scrise de Mota ar putea fi înțelese si mai bine, daca-l recitim pe Sf. Evanghelist Ioan: (XVII, 13) "Dar acum ma duc la Tine. Si o spun acum in timp CE SUNT INCA IN LUME, pentru ca ei să aibă bucuria mea deplina". Atât în "Cranii de lemn" cât si în "Testament", si în scrisorile trimise parintilor si Capitanului, Mota vrea să spună: "Inca de pe acuma, fiind în viață, va spun ca fericit merg s' o dăruiesc pentru mântuirea noastra a tuturor si pentru bucuria de a sti că Dumnezeu se va îndura de Neamul nostru si-l va ocroti!"⁽²³⁾

Cu ocazia unei conferinte tinute în "Psychologisches Institut der Universitat München (Germania), dupa conferinta, Prof. Dr. Philipp Lersch (Directorul Institutului) într' o convorbire informală s' a ajuns la situatia României ocupată de comunisti, si de rezistența legionarilor si mai ales de figura Căpitanului si a lui Mota.

⁽²²⁾ Mota, op.cit. pag. 174.

⁽²³⁾ Mota parea ca voia sa spuna tuturor: "Cu bucurie las tot, si-mi pun viata in mainil lui Isus... Nu va dati seama ca nu ma pot intoarce viu de pe frontul impotriva Satanei? O dovedesc cu fapta!"

In geantă aveam, întâmplator, si Testamentul lui Mota. I-am tradus aceste linii: " Se tragea cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se clătina așezarea creștină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsatori? Nu e o mare binefacere sufleteasca pentru viata viitoare, să fi cazut in apărarea lui Chistos?" Profesorul Lersch a exclamat: "Jertfa acestui legionar al Dv. apare mai curând ca aceea a unui Sfânt al timpurilor trecute si are aspectul unei eternitati înfipte în timp!" ("Es scheint so, als ob sich die Ewigkeit in der Zeit eingewurzelt hätte...").⁽²⁴⁾

⁽²⁴⁾ Conferinta a avut loc în aula magna tratând tema "Neue Wege in der Psychotherapie" (noi perspective în psihoterapie), în fata Prof. Dr. Philipp Lersch, a profesorilor Institutului si studentilor, pe data de 2 Februarie, 1965.

VRAJMASII TRAIRII VIRTUTILOR

"Putem fi siguri de credinta, de harul si nevinovatia noastra actuala pe masura contiintei pe care o avem de cele ce se intampla in noi acuma. Avem si o logica speranta de a persevera cu succes in viitor, -desi speranta e atenuata din cauza precautiei, pentruca Apostolul ne-a avertizat ca acela care sta drept sa fie atent si sa nu cada; dar convingerea de a fi fost ales nu trebuie sa micsoreze in nici o masura zelul nostru cuvios nici sa nu fim siguri de remuscarile noastre in viitor".

G.W. Leibniz ("Opuscles philosophiques choisis", Paris, 1954)

"Yo os confieso, Dios mío, todas estas cosas que me las alaban aquellos a quienes yo deseaba agradecer, y en esto juzgaba entonces que consistía la rectitud y la honestidad de mi vida; porque no veía el abismo de fealdad en que me estaba sumergido, y lo apartado que estaba de Vos...

Conque, mi dios y mi Rey, cuando Vos dijísteis que el reino de los cielos es de aquellos que eran tales como los párvulos: no tanto fue aprobar en ellos la inocencia, cuanto la humildad, que simbolizan por su pequeña estatura".

San Agustín (Confesiones, XIX)

"Siate cristiani a muovervi piu gravi. Non siate come penna ad ogni vento. Ed non crediate ch'ogni acqua vi lavi. Avete 'l vecchio e 'l nuovo Testamento. E 'l Pastor della Chiesa che vi guida: Questo vi basti al vostro salvamento".

Dante, (Paradiso, V, 73)

"La vanité est si ancrée dans le coeur de l'homme, qu'un soldat, un goujat, un cuisinier, un crocheteur se vante et veut avoir ses admirateurs".

Pascal (Misere de l'homme)

"Intr' o societate decadenta care se întoarce la pagânism, multa lume urmeaza ca norma de conduita nu simtul datoriei si a facerii de bine, -care ar pretinde un efort prea mare intr' o ambienta care invita la coborîre - ci raul cel mai mic...".

R. Garrigou-Lagrange
(Les trois etapes de la vie interieure", 215)

VRAJMASII TRAIRII VIRTUTILOR

CATEVA IDEI CARE NE-AR PUTEA AJUTA PENTRU
COMBATAREA DUSMANILOR ARMONIEI
SUFLETESTI

CEVA DESPRE FATARNICIE, MINCIUNA,
INVIDIE, VANITATE, RESENTIMENT, URA,
FRUSTRARI
SI
INGAMFARE

Intr'un anumit fel ipocritul sau fatarnicul întrebuinteaza scheme de gandire schizofrenica: în felul de a gândi al fatarnicului exista o anumita ordine, numai ca aceasta ordine **nu este supusa legilor logice a lumii normale**. Adica logica normala, care urmeaza fagasul unui adevar incontestabil nu este apreciata nici recunoscuta ca valabila pentru schizofrenic. Falsificatorul sau masluitorul de adevar pare ca în mod organic este incapabil sa patrunda frumusetea si maretia adevarului (si chiar daca ar ajunge sa se identifice cu esenta acestuia prefera sa-i puna o eticheta despectiva, spre exemplu: "anacronic", sau "infantil"...)⁽¹⁾ **Jaspers** aminteste existenta unui fenomen care ar putea fi definit ca "Vointa de **a se preface**", sau de a "arata că e o aparentă" a unui lucru, persoane, sau conduite... **Nietzsche** pare ca caricaturizeaza pe noii sofisti batându-si joc de ipocriti

⁽¹⁾ Karl Jaspers, "Von der Wahrheit", Piper Verlag München, p. 594: "Die Satze, mit denen die Unwahrheit im Wahren ausgesprochen wird, sollen der Offenbarkeit des Fragens Raum geben. Statt dessen können sie in der Eindeutigkeit von Aussagen über die Unwahrheit des Wahren genommen werden".

sau de fatarnici când scrie: "Cu cât mai departe stam de autentica fire, cu atât mai bine, mai curat si mai frumos ne simtim. Si adauga: "**Vointa de aparenta**, de amageala, pacaleala si **înselaciune**, si a parea ca esti altul e mai profunda - din punct de vedere metafizic - decât vointa de adevar, de autenticitate si de a fi"⁽²⁾.

Omul politic (homo politicus) este obligat prin însasi activitatea si profesiunea de politic sa-si perfectioneze **fatarnicia** si **ipocrizia**, deoarece opinia publica e obisnuita sa-l considere ca plutind pe de-asupra omului de rând⁽³⁾, asa ca, pentru a nu-l dezamagi, face tot posibilul ca sa-si cristalizeze aureola de superioritate⁽⁴⁾ prin atitudini, cari, crede el ca-i convine pentru întarirea autoritatii si extinderea prestigiului.

Capitanul, adânc cunoscator al firii si fiintei omenesti, ca sa împiedice alunecarea legionarilor spre obiceiurile, cusururile si viciile politicianiste, a subliniat permanent, atat in "Pentru Legionari", cât si în "Carticica Seflului de Cuib", "Circulari" si in "Insemnarile dela Jilava", lupta pentru desradacinarea minciunii, falsitatii, impocreziei si a perfidiei din sufletul tineretului legionar. "Tu faptuieste; lasa pe altii sa vorbeasca", "trebuie sa devii **altul. Un erou**", "**mergi numai pe caile indicate de**

⁽²⁾ Friedrich Nietzsche, "Mas allá del bien y del mal" (1886) si "Para la genealogía de la moral" (1887).

⁽³⁾ Pascal, Oeuvres complètes, ("Sur la condition des grands"), Gallimard, Paris, p. 617: "Que s'ensuit-il de la? que vous devez avoir, comme cet homme dont nous avons parlé, une double pensée; et que si vous agissez extérieurement avec les hommes selon votre rang, vous devez reconnaître, par une pensée plus cachée mais plus véritable, que vous n'avez rien naturellement au-dessus d'eux..."

⁽⁴⁾ "Ne leur découvrez pas cette erreur, si vous voulez; mais n'abusez pas de cette élévation avec insolence, et surtout ne vous méconnaissez pas vous-même en croyant que votre a quelque chose de plus élevé que celui des autres" sfatuieste Pascal (idem, pag. 617) pe cei ingamfati.

onoare"⁽⁵⁾ Capitanul cunostea si din experienta proprie ca **unul din secretele armoniei interioare** este "inchinarea" timpului "**gandurilor curate**"⁽⁶⁾ Toti marii psihologi contemporani (**Jaspers, Binswanger, Lersch, Mira y López, Heyer, Gemmelli, Franckl**, si ganditori ca **Santayana** sau **Spranger**) si-au tesut teoriile si învățaturile date în jurul "**timpului**" care trebuie sa ne serveasca PENTRU OBISNUINTA DE A INDEPARTA GANDURILE NEGATIVE SI PERVERSE CU GANDURILE CURATE INDREPTATE SPRE BUNELE INTENTII! Caci dispozitia sau predispozitia mintala (deci "atitudinile mintale") de a actiona depinde nu numai de factorii înnascuti, ci si, mai ales, de dorinta si vointa individului de a înfagasui gândurile spre convingeri care-l înalta sufleteste. Gândurile curate le alegem noi, le selectionam între multimea frânturilor de tendinte, înclinari, apetite, dorinti si preferinte sau concupiscente. Le alegem, dupa ce analizam toate alternativele, dar în ultima esenta alegem sa "**ne ridicam cu gândul**" spre culmile scaldate în lumina Mântuitorului.

"**Gandurile curate**", exista. Plutesc timide si sfioase între numeroasele gânduri "**necurate**" cari zbîrnâie înviorate si însufletite de urgenta de satisfacere imediata a concupiscentelor, lascivitatii si senzualitatii, sau a violentei dorinti de însusire a bunurilor trecatoare sau a schimbarii prezentului într'o **eternizare a placerilor trupesti**. Si între toate acestea, transparente si nobile,

⁽⁵⁾ Am aflat ca nu numai în exil, ci si în tara, au fost cateva cazuri (din fericire foarte putine) de necinste sufleteasca. Spre exemplu imprumuturi cu bani sau carti si neindeplinirea obligatiei de a plati datoria, între camarazi...).

⁽⁶⁾ Capitanul, "Carticica Sefului de Cuib", (Punctul 7.)

"**gandurile curate**" asteapta sa fie alese si înradacinate definitiv în mintea si sufletul legionarului. Într' o sedinta la care au luat parte cativa septuagenari si octogenari faptul de a fi facut-o conform indicatiilor Capitanului, cei prezenti am fost adânc impresionati, când am ascultat cetirea punctului⁽⁷⁾ (Viata cuibului, din Carticica Sefului de Cuib: "Intrând în cuib te desbraci de toate chestiunile marunte si închini o ora **gândurile tale curate, Patriei**. Ceasul de sedinta al cuibului este **ceasul Patriei**. Armonia deplina trebuie sa rezulte nu numai din prietenia celor adunati, dar mai ales din **comunitatea idealului lor. Acolo în cuib se vor înalta rugaciuni lui Dumnezeu**, pentru biruinta Legiunii, se vor canta cantecele trimise de Legiune, se va vorbi despre cei morti: **martiri, eroi, cazuti pentru Legiune si camarazii morti în credinta legionara**, prieteni, parinti, bunici si stramosi, rechemându-se duhurile lor. În linii generale... cât mai putina vorba, cat **mai multa meditatie**... Se vor face exercitii de tacere completa".

⁽⁷⁾

Fiinta legionara, în cautarea curateniei sufletesti si a autenticitatii în sintiri, lupta pentru **desrădăcinarea falșității și minciunii** ca mecanisme încorporate în atitudinile mintale, în cursul inter-actiunilor cu lumea cautatoare de bunuri trecatoare si de mecanisme darâmatoare de adevar si de autenticitate. Iata de ce atat Capitanul cât si Mota insista mereu ca sa ne îmbracam în atmosfera spirituala a **modestiei** si a **umilintei**. Individul care reflecteaza si medita în vederea curateniei sufletesti, chiar fara sa-si dea seama se desbraca de obisnuinta de a minti sau de a se minti pe sine... Caci

⁽⁷⁾ Capitanul: "Carticica Sefului de Cuib", Punctul 7, pag. 11.

exista si o ipocrezie pe care ne-o fabricam fata de noi inși-ne... Adica “ne închipuim” ca “am putea fi” sau ca “suntem” asa sau asa... si ne înstreinăm de acel “fanatism pentru adevar” care reprezinta una din cele mai viata frumoase flori a adolescentei ⁽⁸⁾, adica a celei mai frumoase si curate etape din viata individului în care se dau crâncenele lupte între cucerirea adevarurilor si nimicirea minciunilor. Nu e de mirare ca legionarii educati de Capitan si Mota în epoca de aur (adica de lupte si cumplite prigoane: 1927-1939) înca multi ani dupa aceia au pastrat un stil de viata **strein de orice ipocrezie, dusman al invidiei si a vanitatii** si patrunchi de o profunda credință în Dumnezeu!

Exista o legatura strânsa între necredinciosi (sau “credinciosi de Dumineca” cari asista la slujba religioasa, iau “anafura” si schimba o vorba cu prietenii) si, pe de alta parte, stilul de viata bazata în ipocrezie, invidie si vanitate. Marii creatori s’au straduit mereu să traiasca într’o atmosfera de autenticitate cumpatate, modestie si chiar umilinta. Daca citim “Convorbirile” lui Eckermann ramânem surprinsi de stilul vietii lui Goethe ⁽⁹⁾ si de dragostea adanca fata de adevar: “Trebuie sa repetam mereu **adevărurile, mai ales ca tendinta este**

⁽⁸⁾ Spranger Eduard, “Psicología de la Edad Juvenil”, Selecta de Rev. de Occidente, Madrid 1965, p. 219.

⁽⁹⁾ Eckermann, Gespräche mit Goethe” Erster Band, Insel Verlag, 1981, In pag. 37 Eckermann subliniaza modestia lui Goethe: “Ich wünsche - sagte Goethe - das Sie diese Hefte gut studierten... und aufsetzen, welche Gegenstände nicht als abgeschlossen zu betrachten sind, damit es mir vor die Augen trete, welche Faden ich wieder und weiter fortzuspinnen habe...” Sau sinceritatea si umilinta cu care reconoaște influentele altora în propria lui opera: “Ich verdanke den Griechen und Franzosen viel, ich bin Shakespeare, Sterne und Goldsmith Unendliches schuldig geworden... Die Hauptsache ist, dass man eine Seele habe, die das Wahre liebt und die es aufnimmt, wo sie es findet...” pag. 281).

ca minciunile-si fictiunile tind sa se ventileze tot mai mult, în special, în mijlocul multimediei”.

Capitanul repeta mereu necesitatea de trăire în adâncime a virtutiilor. Într’o singura circulara (“Inaugurarea consumului legionar Obor”, ⁽¹⁰⁾ destinata comunicarii infiintarii unei noi întreprinderi a Comertului Legionar, Capitanul strecoara din nou una din legile fundamentale a luptei legionare, când scrie: “Intreaga mentalitate trebuie rasturnata! Bucuria rapace de a se îmbogati, **pofta de câstig, trebuie schimbata cu: bucuria de-a face un serviciu celor din jurul nostru. Bucuria de a vedea ca ai facut un bine**”... Numai Virgiliu, Cicero, Seneca si Sfantul Augustin, cred (intre cei vechi de tot) au amintit de aceasta idee si realitate psihologica de adânc adevar ⁽¹¹⁾, dar nimeni, nici un educator, pedagog sau psiholog nu a reusit sa exprime un adevar de profunda noblete spirituala, într’o simpla frază de spartan laconism: “**Dupa cum acel ce face o bucurie unui alt om devine raspânditor de bucurii**, de voiosie în societate, pentruca o bucurie face o suta de alte bucurii ⁽¹²⁾. Si, în aceias ordine de idei,

⁽¹⁰⁾ Capitanul, “Circulari si Manifeste”, Mun-chen, Germania, 1981, pag. 189-191)

⁽¹¹⁾ Cred ca numai Viktor Frankl, care mi-a facut onoarea de a fi colaboratorul unei reviste de Psihologie condusa mine în Buenos Aires (care aparut între Decembrie 1960 si Ianuarie 1971), si Prof. Dr. Philipp Lersch (care mi-a facut onoarea de a ma invita sa dau o conferință în Inst. de Psihologie a Univ. din München, pe care-l conducea) au fost unicii care au o amintit (fie în conferinta, fie în practica psihoterapeutica) de fenomenul bucuriei ce simte individul când “vede ca a facut un bine”, si de importanta pe care o are actul de “imprastiere” a ideii de a face bine si de a se bucura ca “celalalt” care primeste binele” va fi - la rândul lui - imprastietor de bine, adica de bunatate!”

⁽¹²⁾ În continuare, Capitanul doreste sa ridice demnitatea de comerciant (sau “negustori”) când scrie: “Comerciantul trebuie sa fie un raspânditor de voiosie, un nucleu de sanate morala si entuziasm în corpul natiunii, nu un factor deprimant”, (Circulari si Manifeste”, München, 1981, p. 191).

scrie Capitanul, în alta parte, și cu alt motiv ⁽¹³⁾: "Mă impresionat: 1. Sinceritatea și curatenia sufletească a Sf. Apostol; 2. Viața integral creștină, fără pată; 3. Primejdiile și **suferințele prin care a trecut pentru Domnul**; 4) Seninatatea și chiar bucuria cu care primea aceste suferințe; 5) **Taria de a mai încuraja și pe alții, ca să nu se mai clatine în fața suferințelor și prigonirilor** 6) O dragoste sfântă de o înaltă sguđuitoare pentru **toti frații creștini** sau copiii duhovnicești; 7) O râvnă neînvinsă și rar cunoscută printre apostolii unei credințe de a propovădui neîncetat pe Mântuitorul Iisus, la toate neamurile; 8- Marea știință și înțelepciune".

Lupta contra dragostei de sine (**amorul propriu**) și a **egoismului** este considerată în Mișcarea Legionară ca obiectivul cel mai important pentru desăvârșirea interiorității și îmbogățirea acesteia cu esențele celor mai frumoase virtuți. Pentru Capitan bataliile pe care le da legionarul **nu trebuie să îndreptate împotriva apărării (luptele politice, sau luptele împotriva adversarilor care fac parte din partidele politice sunt importante numai în măsura în care aceștia reprezintă forțele diavolești**. Luptele între partidele politice sunt, prin excelență, **lupte între purtătorii valorilor sofiste**, adică a politicienilor cari, în lupta pentru cucerirea puterii se specializează în mânăuirea și exhibiția cuvintelor, sinonimilor, și a lexicului demagogic. **Legionarii, care au acceptat să lupte în alegerile politice, dintru început au acceptat înfrângerea, nu numai pe teren net politic, ci, mai ales pe plan psihic**

(13) Capitanul, "Insemnări de la Jilava", Colecția Europa, München, 1994, pag. 49/50.

și spiritual.

După alegerile din 1996 i-am scris unui camarad din Câmpulung-Bucovina (și cred că acele rânduri au fost difuzate și între alți camarazi din București, Sibiu și Turda): "Acum două luni cineva din Germania mi-a trimis o broșură tipărită în țară. Citind-o am simțit o profundă mâhnire și dezolare. Chiar dacă Mișcarea Legionară ar fi un simplu partid politic (neavând nici o pretenție de a transforma ființa, spiritualizând-o), conținutul broșurii ar fi detestabil! E foarte greu să evităm ca lumea nelegionară să ne eticheteze cu invective denigrante când citesc asemenea fituici. Și când te gândești că autorul a fost și el la Carmen Sylva în 1936 (luna August) când îl asculta și el pe Capitan (eu eram însoțit de Petroaie, Leonties și Dranca, făcând parte din Grupul FDC din Câmpulung-Bucovina) când ne vorbea Capitanul de importanța **cinstei sufletesti** și a **onoarei!** Autorul, era grad legionar și stătea mai aproape de Capitan decât noi, cari aveam 17-19 ani și eram simplii FDC-sti..."

Capitanul spunea de acești oameni: "Sunt elemente foarte bune care au o structură sufletească în așa fel alcatuită, încât nu se pot încadra, iar dacă se încadrează **distrug totul**. O parte sunt **intriganti din naștere**. Oriunde intra, prin sistemul de a vorbi despre altul la ureche, **strică întreaga armonie a organizației și o desființează**" ¹⁴⁾ Recitind scrisoarea trimisă de Dta., am regăsit și "O altă categorie"... O constituie acei cari au câte o idee fixă: cred sincer că au cheia tuturor soluțiilor, căutând să te convingă de valoarea lor. Alții suferă de boala ziaristice. Voiesc cu orice pret să fie directori de

⁽¹⁴⁾ Capitanul, P.Leg. pag. 266.

ziare sua **cel puțin sa-si vada numele iscalit la sfârșitul unui articol**. Alții au o purtare în societate de așa natura, încât **oriunde apar, compromit întreaga lupta si macina încrederea de care se bucura organizatia**. In sfarsit, alții sunt **platiti anume ca sa bage intrigi, sa spioneze si sa compromita orice încercare nobila a Miscarii** (P.L., p. 266).

Acum ne întrebam: **cum de a trait Miscarea Legionara aceasta înfrangere catastrofica în alegerile din Noc. 1996?**

Trebuie sa recurgem din nou la Cartea Capitanului: "Legiunea Arhanghelul Mihail va fi, **prin** urmare, **mai mult o scoala si o oaste decât un partid politic**. Poporul roman, în aceste zile ale lui, **nu are nevoie de un mare om politic, asa cum gresit se crede, ci de mare EDUCATOR si conducator, care sa biruiasca puterile raului si sa sdrobiasca tagma celor rai**. Pentru aceasta însa, el va **trebui sa biruiasca RAUL DIN EL SI DIN AI LUI**" (P.L.p.317) ⁽¹⁵⁾. Capitanul, când a chemat la lupta electorala dela Neamt (31 August, 1931) nu avea nici macar banii necesari pentru a plati lista...: "Pe la 30 Iunie, - scrie Capitanul - sunt in Piatra Neamt si astept sosirea echipelor... Vine fiecare **cum** poate: pe jos, cu trenul, cu caruta. Acum încep sa intre mai serios în lupta elementele crescute în Fratii, cari **formeaza** echipe sub comanda legionarilor mai vechi" (p. 419). Nu stiu,

⁽¹⁵⁾ Capitanul, "Carticica Sefului de Cuib", Punctul 69, pag. 64: "Omul nou sau natiunea innoita presupune o mare INNOIRE SUFLETEASCA, O MARE REVOLUTIE SUFLETEASCA a poporului intreg adica o impotrivire directiei spirituale de astazi... In acest om nou, vor trebui sa **invieze** toate virtutiile sufletului omensc... Miscarea leg., inainte de a fi o miscare politica, teoretica, financiara, economica, etc., de formule, ESTE O SCOALA SPIRITUALA, in care daca va intra un om, la celalalt capat va trebui sa iasa UN EROU. (punctul 70).

iubite frate si camarade, câte echipe legionare s'au format pentru a convinge cetatenii despre bunatatea "programului" legionar si nobilelor calitati spirituale a candidatilor Miscarii Legionare...

Dar e bine sa reîmprospatam ce-a scris Capitanul: "dupa harta dau fiecarei echipe câte un sector. Numarul luptatorilor nostrii se ridica la un total de 100. Ei pleaca pe jos, cu o credinta nesfarsita, desi **nu cunosc pe nimeni** si nu stiu nici ce vor mânca, nici unde vor dormi... Echipele au început sa muncească pe la oameni cu ziua, pentru a căpăta de mâncare.

In scurt timp **ele au început să fie iubite de tarani...**" (p. 420). Asa au invins legionarii la Neamt! Lumea legionara convocata de Capitan fusese obisnuita "prin marsuri lungi, încarcati cu poveri, executate prin ploaie, vânt, caldura tropicala sau noroaie si în cadenta si aliniere, cu ore întregi de interdictie a vorbirii. Prin obligatia de a **fi severi cu ei însisi, în toate privintele, începand dela tinuta si gesturi**" (PL,p. 375). Sigur, nu trebuie sa descurajam legionarii cari au fost invinsi în Noembrie, 1966, dar ar fi bine sa le amintim ca trebuie sa se adape **din nou la isvoarele capitanesti, pentru a-si reîmprospata "starea de spirit"** care este O STARE DE LUMINA INTERIOARA. **Acea ce odinioara era zacamant instinctiv al neamului** în aceste momente se **reflecteaza în constiinte, croind o STARE DE UNANIMA ILUMINATIE, întâlnita numai în marile experiente religioase**" (PL, p. 346/347).

Ar fi bine sa recitim doctrina capitaneasca. Nu ne este permis sa lunecam pe panta jocurilor politice si sa neglijam esentialul: **lupta pentru înnobilarea si spiritualizarea sufletului nostru**. "Un nou partid politic

- scrie Capitanul - nu poate sa dea decât **cel mult un guvern si o noua guvernare. O scoala legionara, însa, poate sa DEA TARI UN MARE TIP DE ROMAN,** poate sa iasa din ea **ceva mare, cum n' a mai fost, care sa frânga în doua întreaga noastra istorie, si sa puna TEMELIILE INCEPUTULUI UNEI ALTE ISTORII ROMANESTI**" (PL, p. 318). Din luptele politice nicicând nu va naste un "om nou" care sa se formeze într' un mediu sufletesc, un **mediu moral în care sa se nasca si sa crească OMUL EROU**".

Tinerii din Universitati sau candidatii pentru Fratiile de Cruce, daca cred ca simplul fapt de a purta camasa verde înseamna a fi depozitarul virtutiilor stramosesti si crestinesi se înseala amarnic. Risca sa se transforme în niste biete caricaturi care ostenteaza "forma", care acopera însa fiinta aprosopista (care nu a ajuns nici macar sa aspire la tipul de legionar-erou).

Citim în Circulari: "Ganditi-va în ce zari de lumina ridicam aceasta Miscare Legionara, atunci când **nicio pofta nu framânta sufletele noastre**" (P.Leg. 219)-192/51). **Sfântul Isaac Sirul** spunea: "Copacul de-si leapada întâi frunzele lui de mai înainte, nu scoate frunze noi" (Filocalia, V X, P. 369)... Noii legionari tineri, lupta ca sa se lepede de defectele si naravurile molipsite de la omul vechi? **Legionarii vechi fac eforturi ca sa-si redobândeasca si reînnoiasca virtutiile si calitatile crestinesi si legionare învatate de la Capitan si Mota?** Nu ar trebui sa ne lasam dusi de noile conceptii stereotipate cari se difuzeaza în mod generos de catre "mass-media" si sunt inghitite în mod complacent (cu o anumita nuanta megalomanica), ca, spre exemplu, sa mergem în rand cu "progresul" (daca vrem sa nu facem parte din popoarele "înapoiate" sau "arierate") si sa

acceptam înlocuirea valorilor traditionale perimate si anacronice, cu noile "Weltanschauung"-uri generos servite de catre fabricantii "drepturilor omului"... Drepturi, cari sunt generos trâmbitate de teoreticienii pusi în slujba lui **Leviathan, menite sa rupa toate zagazurile valorilor morale si a virtutiilor stramosesti.** Mult bine ne-ar face o "rumegare" a acelor clipe din "sfânta noastra tinerete legionara", în care, aprinsi de vapaia iubirii de Cristos si a dragostei de glia patriei noastre, ne gândeam, planuiam si faceam eforturi (din toata inima, în mod autentic, fara teatralisme) sa fim **mai buni, mai nobili, mai desprinsi de interesele egoismului crud, mai cinstiti, mai viteji, mai sinceri cu noi însine si cu aproapele.**

Iti amintesti, iubite frate si camarade, cat de mult ne-am cutremurat la citirea Circularii "Inaugurarea consumului Legionar-Obor"? "Întreaga mentalitate trebuie rasturnata!" **scria Capitanul,**... Iata dece ar trebui sa parasim activitatile noastre "politice", cari ne obliga la declansarea fortelor irationale-negative îngemanate cu învrajbirile nutrite de dusmanul Arhanghelului Mihail...

Nici macar mistica nationalistă a fascistilor sau a national-socialistilor nu a reusit sa reinvieze virtutiile stramosesti, deplasand immoralitatea sefilor miscarilor respective. Incercară, si in parte reușiră mai mult decat democratiile occidentale sa ofere cateva solutii politice pentru a atenua lupta de clasa, dar nu izbutira nici pe departe sa stabileasca conditiile unei armonii organice in sanul natiunilor lor. Motivele: sefii si doctrinariii sau ideologii lor nu sau adaptat de la izvoarele credintei in Cristos. Nu si-au pus problema ca sanatatea unui organism statal depinde de sarguinta cu care educatorii si liderii

gubernanti pun în improspatarea spiritualității cu nobilele virtuți și valorile perene. Ideologii filozofi germani și italieni nu găsesc motive pentru adâncirea "misticei" național - socialiste și fasciste, din simplul motiv că nu există acea mistică. Victoriile cucerite pe tărâm politic sau sfârșite cu înfrângeri politice (războiul este continuarea "diplomatiei" sau a "politicii"...). Mișcările politice a acestor două popoare (am putea adăuga și a portughezilor și spaniolilor) se bazează într-un empirism doctrinar, **incapabil de a se înalta peste simplele mobilizări emotive și destinate să garanteze numai succese momentane** și numai pe plan exclusiv politic.

Azi, după prăbusirea "democrației de masă", și după desintegrarea crescândă a democrației "representative", întrezărim cu claritate de ce legionarismul, adânc înradăcinat în Crestinism nu va dispărea, ci peste puțin numai va reîncepe să se extindă în adolescența și tineretul României. Acum vreau o mie șapte sute de ani **Plotin** susținea că nici o acțiune nu poate dura dacă nu este precedată de contemplație, și că "în realitate acțiunea nu este decât o simplă umbră a contemplației" ¹⁶⁾. Acest lucru îl știa Capitanul și Mota. Îl știau și știu aceia care i-au urmat trecând împreună sau după ei misteriosul **Leteu**. Îl știu toți aceia care se adapă și astăzi în învățăturile lor. Nu-l pot ști însă aceia care odată ieșiti din temnița s'au înconjurat de aureola supranaturalei

¹⁶⁾ "Născut, spunea Giovanni Gentile nu este produsul nici de pământ, nici de viața comună, ci de comunitatea de tradiții, de obiceiuri, de limbaj și de religie" ("Genesi e struttura della società", 1942).

¹⁷⁾ Mare ne-a fost perplexitatea și durerea (însotite de logica compatimire), când, puțin după prăbusirea comunismului, un fost instr. Leg. (Chioreanu), care în sedințele de gradă legionare din Rostock și Buchwald dăduse impresia unui legionar modest, care nu intervenea nicidecum la dezbateri, și care acum vreau opt

intelepționi ¹⁷⁾ erijându-se în judecătorul faptelor istorice și a autorilor care "au făcut istorie". Acest fapt **dureros**, însă ne îndeamnă să amintim de alta caracteristică dureroasă și negativă a ființei omenești. E vorba de **vanitatea însoțită de resentiment și alimentată de frustrare**. Ambiția vanitosului nu are limite. Setea de a supune voințele persoanelor înconjurătoare și a **grupurilor** (chiar a unei întregi populații) este atât de accentuată, încât orice mică întârziere sau nesansă reprezintă pentru îngâmfat o adevărată înfrângere și un motiv de declanșare a urii și a resentimentului împotriva "vinovaților" (care ar putea să nu existe...).

Cred că începe o nouă etapă a legionarismului. E vorba de o mai mare adâncire a înlauntrului. Adâncire care e menită nu numai să reînvieze virtuțile spiritului (sinceritatea, dăruirea de sine, bunătatea, înțelegerea și toleranța față de aproapele legionar, iertarea, lupta pentru a fi **mai umil**, curajul de a afirma adevărul, pregătirea pentru a muri cu conștiința senină), ci chiar să atrofieze sau să paralizeze emoțiile negative (în special **invidia**, gelozia, egoismul, autosuficiența, îngâmfarea, egolatria, **senzația de a fi depozitarul perfecțiunii și izvorul adevărului**, etc., toate acestea amestecate cu o ușoară tendință de a da a înțelege că "ceilalți" ar trebui să ne dea dovezi de o mai mare stimă), atunci am observa o mai mare bucurie la gândul că am trait pe o linie de esență...

ani, din senin, urma pașii celorlalți doi "Besserwisser" din trecut (Steltescu și Beza) cari fuseseră convinși că aveau calități superioare Capitanului, și o viziune "peste veacuri". Dumnezeu îi orbise inteligența și "înțelegerea" realității. Cum spune Sf. Pavel, în II, Corinteni (4, 2, 4): "și dacă Evanghelia noastră este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o Dumnezeu veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina **Evangheliei** slavei lui Christos care este chipul lui Dumnezeu"...

Fericit, am fost prezent la numeroase slujbe religioase. Credinta în Mantuitor **nu a fost neglijata**. E probabil, însa ca s' a micșorat timpul dedicat rugaciunilor în singuratatea noastra (**asa cum ne-a învatat Capitanul si Mota**). Daca analizam tacuti - în sublima singuratate pe care ne-o ofera clipele care urmeaza imediat dupa rugaciune - adâncimea înlauntrului nostru, si ne rugam Mântuitorului si Maicii Domnului sa ne întareasca vointa de auto-depasire simțim în intimitate nasterea unui sentiment de nespusa usurare si o luminoasa senzatie de fragezime datatoare de aspiratii înspre o mai înalta treapta de noblete sufleteasca. Daca am prelungi timpul dedicat rugaciunii si ne-am împrespata mai des învataturile capitanesti si ale lui Mota am putea transmite cu mult mai mare usurinta stilul de viata legionaresc, si sa contribuim la o îmbunatatire a stilului de traire a românilor. Ar trebui sa ne convingem ca aceasta lupta de îmbunatatire a înlauntrului nostru aduce cu sine una din cele mai înaltatoare satisfactii: **pacea sufleteasca**. Aceasta are darul de a împrastia **încrederea în dragostea camaraderasca si în biruinta finala a învataturii Mântuitorului**.

Traim o etapa asemanatoare a lunilor Iunie, Iulie, August si începutul lui Septembrie a anului 1940. Nu mai eram prigoniti. Ne puteam deplasa, întâlni, organiza. Ne puteam strânge si uni. Ca si acuma. Ne putem întâlni, vorbi, înțelege si organiza. Asadar **ne putem uni, din nou**. Constelatia istorica nu mai este aceia din 1940 (când Rusia (Molotov) si Germania (Ribentropp) hotarîsera sfâsierea tarii noastre. Acum nu ne ameninta nici o putere streina. **Ne ameninta, in schimb o auto-sfâsiere**. Ne ameninta o apatie, o moleseala... Ne ameninta moartea

sufleteasca. Ne ameninta o toropeala sau lâncezeala sufleteasca... Riscam sa acceptam "globalizarea" **impersonalului**. Adica sa ne lasam "dusi" de vulgaritatea vremelnicului, temporarului sau a trecatorului. Riscam sa succumbam sub tavalugul ambitiiilor de îmbogățire si a vietii de comoditate materiala. Si, mai ales, riscam sa ne lasam atrasi de luptele pentru "cucerirea puterii politice si economice". **Riscam sa nu ne deosebim de "homo politicus"**.

Traim o etapa istorica în care nimeni nu ne obliga sa ne istovim energiile exclusiv pentru "bunastarea" materiala. **Suntem liberi sa infagasuim esenta noastra spirituala înspre lupta pentru mantuirea sufletului nostru**. Atât legionarii din tara, cât si cei din exil pot sa aleaga - alaturi de ocupatiile zilnice - calea adâncirii înlauntrului si a îmbunatatirii virtutiilor pe care Dumnezeu ni le-a dăruit. S' ar putea ca unii sa întrebe: Cum sa convingem camarazii ca imperativul momentului legionar și istoric este lupta pentru îmbunătățirea spiritului legionar și creștinesc? Dumnezeu ne-a dat "inteligenta" cu care putem "cunoaste", iar aceasta (cunostinta) mobilizeaza vointa, care, la rândul ei e magnetizata de nobletea actelor pe care **constiinta morala** le judeca demne de **mântuirea sufletelor**.

Nici un act de **bunătate nu se pierde în uitare**. Bucuria care însoteste actul de bunatate, pe care îl face legionarul, este atât de mare, încât actul de daruire se transforma într'un cuib de lumina atât în acela care daruieste, cât si în acela care primeste cadoul spiritual. E adevarat că nici acțiunile josnice nu se uită, desi **sufletele nobile le iarta...!** Numai cine crede fierbinte în Cristos realizeaza efortul de a-si analiza gândurile

pentru a le filtra prin sita dorintei de a le curăți de **rugina egoismului**. În timpul rugăciunii, când ființa își prezintă sufletul și mintea fără nici o rezervă, și cu o totală transparență, se înclină spre bunătate, la dăruirea de sine și la iertarea greselilor comise de aproape.

Lupta, adevărata luptă de auto-desăvârșire începe acolo când dragostea de aproape reușește să învingă **dragostea de sine**. Când recunoaștem că sufletul "celuilalt" are bogății spirituale superioare a lor noastre, și ca noi, afirmând acest lucru, departe de a ne simți umiliți, ne ridicăm pe o treaptă mai înaltă de vrednicie, atunci **începem să fim liberi** și să însemnăm pe răbojul conștiinței o mare victorie creștină și legionară. Iată de ce este marea și înaltă luptă **pentru cucerirea libertății interioare!** În miezul creierului și în fundul inimii se tes raționamentele, se ascutesc tăsurile reflexiunilor și se înfiripează schelele ideilor creatoare de lumină. Acolo începe legionarul să darăme și să surpeze zidurile de infumurare, auto-suficiența și pretinsa superioritate asupra "celuilalt"-ului. Acolo, în profunditatea conștiinței, legionarul desface aripile voinței de a fi liber, învingând dragostea de sine și zdrobind apetiturile de a ațâța și instiga admiratia ambianței, și a pretinde că lumea să creadă în dorința noastră de a ne crede superiori... în spirit... În vârtejul care da naștere atmosferei de delirantă grandomanii și care alimentează egolatria, apar sentimente hermafrodite. Atingând această treaptă de înstreinare a conștiinței, legionarul se indentifică cu politicianul și individul pentru care **Freud, Neuman, Neill** și alții luptă pentru a înlocui omul cristic.

Orânduirea gândurilor și înfagăsuirea lor spre dragostea de sine nu pretinde nici un efort, deoarece

fenomenul aparține "legii" libertății "**efortului minim**". Alcatuirea gândurilor și înfiriparea reflecțiilor în vederea inflației "Ego"-ului se face fără nici o greutate, deoarece - după câte se pare - omul strein de aspirațiile anagogice este înclinat la o permanentă înviore a egoismului. Dacă recunoașterea virtuților și actelor de noblete ale "celuilalt" -ului nu ar pretinde, în același timp, și o curajoasă și liberă recunoaștere a propriei inferiorități, probabil că nu ar fi vorba de un "**per aspera ad astra**". Modestia și obiectivitatea, însoțite de bunul simț și - mai ales - de lepadarea de sine contribuiesc la apropierea noastră de idealul virtuților care pregătesc sufletul pentru suprema dăruire de sine. Câtă frumusețe există în îmbinarea sincerității trăirilor cu dăruirea de sine! Câtă armonie radiază sufletele nobile dătătoare de **bunătate și bucurie!** Observând cu atenție persoanele care cultivă bunătatea și dăruirea de sine, descoperim că acestea, în viața de toate zilele, **obisnuiesc să fie înțeleghetore față de slăbiciunile sau micile greșeli ale altora**, dar că, - în același timp - **nu - și iartă defectele sau greșelile comise**. Am constatat prezenta acestor ființe nobile atât în temnite cât și în lagărele de concentrare, iar mai târziu, ajunși liberi, conduita ramăsese aceias: plină de noblete legionară și credință în Cristos!

Permanentă trăirilor pe meridianele creștinești se explică cu practica zilnică a meditației și cultivarea aspirației spre devenire și auto-desăvârșire.

De multe ori m'am întrebat de cum a fost posibil ca figurile comandantilor legionari și a intelectualilor credincioși Capitanului să aibă un stil de trăire și viață asemănător, cu toate deosebirile de vârstă, studii, și formații culturale (în diferitele provincii). Cred că secretul

sta, nu numai în figura legendara (cioplita în destin) a Capitanului, ci și în acea única și mareata hotarîre luata de Capitan și de ceilalti vacaresteni, când ajunsera la concluzia ca pentru a "năruți" politicianismul și puterea iudaica, care sugruma viata poporului român, trebuia "sa ne stărpim întăi propriile noastre pacate"... **Capitanul împreuna cu ceilalti vacaresteni ajusera la concluzia ca "pâna sa se ocupe de defectele Neamului, trebuiau sa se ocupe de propriile lor defecte"** ("Pentru Legionari" 1951, p. 194). Cred ca acolo, și în acele luni de suferinta s'a plamadit omul nou. Capitanul descoperise secretul "schimbării la fata" a României, prin schimbarea intimitatii omului legionar. Acolo, între zidurile închisorii, fiecare își marturisea defectele, își descoperea slabiciunile și-si ascultau reciproc parerile, necazurile, caderile și desartaciunile ambitiilor și umbrelor care le brazdau sufletele, și-i faceau sa suferă... În sedintele de sinceritate nu ramânea umbra nedescoperita. Increderea și dragostea natarmurita fata de neam și Cristos ajutara ca sufletele lor pline de idealism și arzatoare dragoste de tara sa se lumineze de virtuti. Orice umbra de neîncredere sau de îndoiala disparura.

"Ne-am hotarît - scrie Capitanul - ca atunci când vom iesi de aici, **daca ne va ajuta Dumnezeu, sa nu ne mai despartim, sa RAMANEM UNITI SI SA NE INCHINAM VIATA ACESTUI SCOP**"... Cât de frumos ar fi daca am putea spune și noi, dupa atâta ani, ca am ramas uniti **profitând de acesti noua ani si jumatate de libertate** (decembrie 1989-Iulie 1999) și de conversatii, dialoguri, scrisori și "vizite" la Majadahonda! Evident, aceasta e parerea mea, parerea unui simplu legionar. Este o "problema delicata". (Capitanul scria:

"Era o problema delicata, **deoarece asa e facut omul: nu-si asculta cu inima usoara critica propriilor defecte**". Insa când credinta și dragostea de Dumnezeu ne sfredeleste sufletul, ne simtim coplesiti de o fierbite dorinta de sincera recunoastere a propriilor noastre defecte și slabiciuni. Dar cine nu are credinta, cel ce nu se simtete strapuns pâna în maduva oaselor de credinta nu va reusi sa simta necesitatea de a recunoaste existenta umbrelor, a emotiilor negative și a sentimentelor care dauneaza armonia și curatenia sufleteasca. Asadar recunoasterea propriilor carente și deficiente reprezinta o conditie fundamentala pentru a **ramâne uniti**, și a ne **stima și iubi**. Numai uniti vom putea sa "vorbit pe sleau", deschis, în mod sincer, **fara sa ne suparam**. Legionarii din exil au avut ocazia sa cunoasca pe "**homo politicus**", omul sarlatan, superficial, smecher, abil când e vorba sa prezinte punctele de vedere care aduc avantaje și profituri materiale imediate, sau când ofera perspective de ridicare a "status"-ului (aducator de egolatrie, trufie și orgoliu). Am ramas surprins când - în convorbirile avute cu unul sau doi camarazi din tara - am constatat o palida asemanare de conduita verbala și intentionala cu aceia a lui "**homo politicus**" liberal, comunist sau socialist din lumea democratica din exil. Mi-am amintit de cele scrise de **Căpitan** în "Carticica Sefului de Cuib": "Seful... sa fie dibaciu... sa comande clar... **Sa nu vorbeasca de rau pe camarazii lui...** Sa nu permita ca sa i se vorbeasca de rau despre altii. **Sa stie sa pastreze armonia în unitatea pe care o conduce. ESTE O IMPORTANTA CAPITALA.**

Un sef, de ar avea toate calitatile din lume, și daca în unitatea pe care o comanda e cearta, desbinare, neînțelegere, trebuie imediat înlocuit.

FRAGMENTE

DIN

SBUCIUMUL EXILULUI

1946 - 1999

PATRU SCRISORI:

Doua scrisori adresate lui Ovidiu Gaina de catre Comandantul Horia Sima, si doua raspunsuri trimise din Buenos Aires Comandantului Horia Sima.

Scrisoarea Comandantului Horia Sima adresata lui Ovidiu Gaina

Río, 2 Aprilie 1978

Draga Ovidiu,

Imi pare rau ca timpul nu îți permite sa faci un raid pâna aici. De alta parte si timpul sederii mele aici este limitat si nu pot astepta pâna în Octombrie sau Noembrie.

In afara de bucuria de a te vedea după atâția amar de ani, voiam să discutăm anumite probleme legate de viitorul neamului nostru.

Dupa cum te-ai convins desigur, nu mai putem astepta nimic de la acest Occident, zis democrat si crestin. Nu e nici democrat si nici crestin, căci altminteri nu ar colabora atât de strâns până la complicitate cu comunismul antidemocrat si ateu.

Perspectivile neamului nostru sunt sumbre. Dupa 30 de ani de teroare și educație comunista, au rămas anumite urme în sufletul poporului nostru care riscă să-i altereze însăși personalitatea spirituală, culturală si istorică. Acesta e cel mai mare pericol. Mai mult chiar decât opresiunea propriu zisa.

Ca să scăpăm de primejdia falsificării ethosului national, nu exista decât o singura posibilitate, să ne eliberăm tara, redevenind stapâni pe destinul ei. Dar ca să eliberăm România, trebuie în prealabil ca să nimici complexul moscovit, care ține în ghiarele lui milioanele de români.

Comunismul nu e o tara, ci un sistem, o conspiratie mondială, cu rețelele răspândite peste tot globul, ajungând pâna în cabinetele ministeriale ale marilor democratii occidentale. Si Roosevelt si Truman si ceilalti presedinti

nu au facut decât o politica ce convenea intereselor Moscovei. Pâna când nu va fi scoasa din functiune aceasta retea secreta, invizibila, a comunismului mondial nu putem astepta nimica bun nici pentru neamul nostru si nici pentru restul lumii.

Pentru a combate aceasta prezentă bolșevică multilaterală în întreaga omenire, există o unica retetă, ca si fortele naționale si creștine din întreaga lume să se unească sa se grupeze si sa-si coordoneze eforturile. Frontului mondial comunist îi vom opune frontul mondial al anticomunistilor, uniti între ei pe acest obiectiv suprem. Toate celelalte chestiuni, divergente, obiective, trebuie lăsate deoparte, pentru a ne putea concentra pe esential, pe lupta hotarita, inteligent condusa si bine coordonata contra monstrului bosevic.

Stiu ca greutatele sunt cât muntii în calea acestui plan, stiu cât de fărâmitati si debili sunt nationalistii, dar nu vad alta iesire din impasul in care ne aflam dupa 30 de ani de asteptare.

In acest punct si pe aceasta baza, am putea sa reluăm relatiile și colaborarea. Ești unicul de acolo care ai putea sa investighezi posibilitățile unei camaraderii de luptă cu argentinienii și să le insufli nu numai elan, dar și o proiectie de organizare și actiune.

Trebuie să facem ceva pentru nefericitii frati ai nostri din țară, care se sting cu durerea în suflet ca nici noi, în care si-au pus toata speranta lor, nu facem nimic pentru ei.

Iti urez sanatate, noroc si succes în tot ce întreprinzi.

Horia Sima

Scrisoarea lui O.G. catre H.S.

Buenos Aires, 19 Aprilie, 1978.

Stimate Domnule Comandant,

Va multumesc pentru rânduriile trimise. Aveti perfecta dreptate când afirmati ca "pentru a combate această prezenta bolsevica multilaterală in întreaga omenire, exista o unica rețetă, ca si fortele nationale si creștine din întreaga lume sa se unească, să se grupeze si **sa coordoneze sforțările**. Imi permit cateva reflexiuni:

Frontului comunist și francmason (împreună cu cel iudaic) i s'ar putea opune alt front cu conditia ca acesta sa fie sprijinit de state si guverne cel puțin tot atat de numeroase si puternice ca si acelea care sprijina frontul iudeo-mason-marxist. Ar fi foarte greu ca un front compus numai din grupulete izolate si împrastiate (împreună cu persoane de înalte valori morale, dar izolate între ele, fără multimi) să poată face fata celor 150 de State cu guverne masonice si comuniste, forte armate, material belic ultramodern, servicii de sigurantă și spionaj, poliții si toata orchestratia masiva a mijloacelor de difuziune, publicitate si propaganda (împreuna cu tot aurul si capitalistii...). Noi suntem puțini, săraci, împrăstiați si desbinati. Lumea care ar putea sa se alipeasca Frontului Anti-comunist nu ar reusi să cumpere nici măcar armamentul necesar pentru o singură divizie... Iar dacă am strânge toti banii agonisiti de luptătorii legionari și nationalisti streini (Din Europa, Asia, Africa si America) e probabil ca am putea edita doar câteva reviste si ziare. Dar nici acestea n'ar putea fi cetite de marele public,

deoarece toate mijloacele (mass-media) de difuziune si colportaj se afla în mâinile francmasoneriei (exemplu: o revista "nationalista" din Argentina ajunge în Mexic prin curier, la fel ca si alta revista mexicana care o cetim aici, numai când voiajeaza un nationalist...). Atât puținele reviste cât si cărțile anticomuniste care se editează se vând numai pe sub mână, în mici librării si le cumpără numai nationalistii, deci nu ajung niciodată sa fie cunoscute publicului, iar când reusesc, sunt combătute cu atâta strânsnicie de artileria grea a milioanelor de ziare și reviste francmasonice, că nimeni nu mai are curajul să se opuna (fiind imediat etichetate de "nazi").

Nu cred ca sensul existenței noastre în exil ar putea fi formarea unui Front anti-comunist pentruca asta ar însemna o irosire a fortelor spirituale a Legiunii. Cu cât mai mult am cheltui energiile noastre spre afara lumii, cu atât mai puțin am putea să le înfăgășuim spre interiorul nostru. Fortele noastre spirituale si intelectuale s'ar diluasi s'ar atenua energiile creatoare, necesare pentru **sădirea dinlăuntrului** si pentru cultivarea valorilor morale între noi, legionarii.

Eforturile si energiile noastre în exil ar putea fi canalizate cu mult mai mare succes daca am încerca sa ne unim cu aceia de care suntem îndepărtati. Ca legionari suntem răspunzatori **în fata Căpitanului** si a mormintelor martirilor nostrii - când vom trece în viata cea de apoi (si mult nu ne lipseste) - de tot ce facem in exil. In ultimii douazeci si cinci de ani viata noastra in exil ne-a macinat. Ne-am irosit energiile în lupta pentru existentă si supravietuire, e adevarat, dar o mare parte din fortele noastre spirituale le-am cheltuit pentru a evidenta "ticălosia" camarazilor (a propriilor nostrii

camarazi!). Am uitat tot trecutul nostru!! Am uitat că am stat împreună în beciurile polițiilor lui Carol și Antonescu, în Doftana, Galata, Cernauti, Jilava, Chisinau și celelalte închisori militare; am uitat de lagărele de concentrare care ne-au unit sufleteste, de luptele noastre, de înfruntarea vrăjmasului în muntii Bucovinei, Maramuresului și Transilvaniei, am uitat tot, absolut tot, și ne etichetăm unul pe altul de "mișei", trădători, ticăloși, vânduți, etc.! Nici nu ne mai vorbim! Nici nu ne salutăm! Trăim uneori în același oraș și ne urim între noi, mai mult decât ne urasc comunistii și masonii pe noi! Chiar în reviste facem cunoscut lumii ura care ne desparte de proprii noștri camarazi! CUI PRODEST?

Am putea mobiliza conștiințele noastre pentru o strângere de rânduri. Nu ar fi mai folositor și mai frumos pentru Neam și pentru Legiune și Capitan, dacă am înfăgășui energiile noastre spirituale pentru formarea Frontului Unic Legionar?

Acum suntem sexagenari (am trecut de 60 de ani majoritatea dintre noi) avem puțini, foarte puțini camarazi care au mai puțin de 60 de ani, iar câțiva au trecut chiar de șaptezeci de ani; deci stam cu un picior în groapă. Dece să ne amăgim? Nu suntem nemuritori. Când trecem pragul (sau Leteul) spre lumea spiritelor legionare și a Duhului **Capitanului și lui Mota va trebui să dăm socoteala de senzul luptei noastre în exil!** Dar când vom muri, vom lăsa ca "zestre" urmașilor această ură ca un fel de caracteristică legionară când sunt obligați să se exileze?...

Dacă ne judecam obiectiv, trebuie să recunoaștem că totuși am rămas legioanri (exceptiile puține confirmă regula), dar pentru că să ne motivăm conștiințele ar trebui

poate să formulăm care este **MASURA LEGIONARITĂȚII (sau a legionarismului nostru?!!!** Cum s'ar putea crea un profil psihologic al legionarului din exil? Pe ce dimensiuni ar trebui să vibreze un exilat legionar, ca să mai poată fi considerat legionar? Fiind vorba de intimitate, și de trăirile interioare ce nu pot fi sincronizate cu nici un diapazon, unicul lucru ce ni-l rămâne este să marturisim cinstit cum suntem și cum am putea ajunge ca să fim mai demni urmași ai lui Corneliu Codreanu. Cred că **legionarismul nostru ar putea fi măsurat numai în funcție de TRAIREA SUFLETEASCA.** Dacă această vibrație în adâncime este **imposibil să nu radieze, ADICĂ E IMPOSIBIL SĂ NU IMPRĂSTIE ȘI SĂ EMITĂ CONSECINȚELE VIBRĂRII ȘI TRAIRII DINLAUNTRUL NOSTRU,** spre camaradul nostru legionar, și spre lumea din afară. Trebuie să ne înfruptăm din nou, din "Pentru Legionari", Carticica Sefului de Cuib. "Circulari" și "Cranii de Lemn". Cum îi scriam anul trecut unui camarad din Brazilia: "Destinul nostru, soarta Miscării Legioanre, "fatumul" suprovietuitorilor Capitanului este altul: **Trebuie să ne limpezim pe dinlauntru, să învingem forțele irrationale ce izvorăsc din inconstientul ancestral, să MICSORĂM INTENSITATEA EMOTIILOR NEGATIVE - formate în adâncul inconstientului și subconstientului, și să zidim în grădina noastră interioară cetatea virtuțiilor date de Dumnezeu, PENTRU A FI GATA DE A PRIMI, apoi, ORBITOAREA LUMINA A LUI ISUS. Trebuie să ajungem la marea împăcare cu noi, prin minunata întâlnire cu HARUL MANTUITORULUI.** Trebuie să luptăm pentru transfigurarea ființei interioare. Din

străfundul ființei noastre va radia transfigurarea și va lumina cărarea acelor care îl caută pe El. Trebuie să evităm căile care duc spre inexorabilele prăbusiri și să regăsim carările care **duc spre desăvârșire. Deci, înapoi la Icoana!. cum spunea Mota: "acum cu sufletul greu, rasletiti, sfârtecati, ne strângem la adapost, la singura caldura și alinare, tărie și reconfortare a noastră, readucătoare de puteri, la PICIOARELE LUI ISUS, în pragul orbitei străluciri a cerului - la Icoana".**

Cred că așa **nu me-am irosi vitalitatea** și nu am pierde energiile în contacte, întruniri, cu o lume care ne înțelege numai pe jumătate, care ar promite mult, ar contribui cu foarte puțin și ne-ar părăsi în clipele în care am avea mai multă nevoie de ei, iar apoi ar uita tot, iar la prima ocazie ar intra în masonerie, sau uneori - sin pacate e adevărat - după ce am pierde un timp prețios pentru a le demonstra cristalină esență a legionarismului ar surâde ironic, voind să ne spună: "omule ce-mi vorbești de utopii"... Lupta noastră în exil ar trebui să aibă ca tel suprem **reîmprospătarea credinței noastre în telurile supreme a Legiunii Arhanghelului Mihail.**

Societatea unană, cu toate progresele spectaculare pe țărîmul științei și a tehnologiei (sau, poate tocmai din acest motiv...) a alunecat, de trei decenii înapoi, spre un fâgăș de antinomie. Structurile politice a marilor State sunt valabile numai în cadrul frontierelor, căci în raporturile și interacțiunile care au loc pe dimensiuni inter-statale și internaționale valențele politice **NU MAI SUNT VALABILE.** Faptele și evenimentele istorice se desfășoară din ce în ce mai mult în cadrul structurilor economice, care înlocuiesc valențele politice și încearcă

- să înlocuiască chiar și pe cele religioase!!!

Există însă un eveniment istoric și mai alarmant: în ultimii patru-cinci ani s'ar părea că societatea omenească alunecă vertiginos spre panta luciferină a confuziilor de esență și a clasificării conceptiilor: intrăm pe dimensiunea apocaliptică. Ritmul faptelor istorice trece în eclipsa a-istorică și anti-istorică. **Evenimentele nu mai depind de State sau națiuni, deoarece se desfășoară în "umbra" Jung-iana.**

E un motiv în plus ca să luptăm pentru întoarcerea la izvoarele creștinești a Legiunii să ne strângem rândurile și să limpezim **grădina noastră interioară.** Cred că această măreață luptă de transfigurare interioară ar fi obolul nostru și contribuția cea mai nobilă pentru aceia care suferă în țară.

Va urez mul succes în lupta D-Voastră!

Traiască Legiunea și Capitanul!

Ovidiu Gaina

Madrid, 6 Junie, 1978

Draga Camarade Ovidiu,

Scrisoarea ce mi-ai trimis-o a avut o lungă odisee si dupa mult timp a ajuns în mâinile mele.

Ai dreptate în anumite chestiuni de amânunt, dar nu ai dreptate în fondul problemei. Criteriul de judecată mi se pare gresit.

Ce suntem noi? Legionari. Dar ce inseamnă a fi legionar? A urma linia Legiunii. Dar ce e linia Legiunii? Este linia Neamului. Nu se poate separa linia Legiunii de linia Neamului. Trebuie sa ne orientăm asadar după linia neamului, dupa nevoile lui, după ceea ce cere el în aceste momente de la noi. Cei din țară asteapta un miracol si își pun mari nadejdi în exilati, în lupta noastra, crezând ca noi nu facem altceva zi si noapte decât sa ne zbatem pentru eliberarea lor.

Deci, iata sensul existentei noastre în exil, nu numai a legionarilor, dar a tuturor românilor care nu si-au uitat de tara. Toate celelalte preocupari, profesionale, culturale si chiar spirituale, de desavârsire interioara sunt secundare, daca nu sunt **încoronate** cu lupta de eliberare. Deci, am ramas legionari în măsura în care imperativul eliberării este primordial în existenta noastra. Când ai plecat din tara în 1945 si apoi, când erai pe punctul sa pleci, în 1954, acest gând te-a mânat spre lupta si sacrificiu: viziunea tarii cotropite de barbari. Cu acest gând în suflet au plecat si camarazii din echipa Tanase.

Lupta de eliberare poate părea unora iluzorie, utopica, dat fiind imprejurarile internationale. Aceasta nu este o

justificare ca si noi sâ renunțăm la ea. Pe noi Neamul si Dumnezeu nu ne vor întreba în ziua judecatii supreme "ce-au facul altii" pentru aceasta cauza, ci ce-ai facut tu? Poate, asadar, toată lumea asta să abandoneze cauza neamului nostru afară de noi.

Deci, criteriul suprem de la care trebuie să plecăm în judecarea actiunii noastre și altora este **lupta de eliberare**. Aceasta lupta trebuie să se dea cu perseveranță infinită, independent de împrejurarile grele în care traim.

Acum vine chestiunea a doua, cum dăm aceasta luptă, cu ce mijloace?

Cu mijloace pe care le avem. Ce putem noi face dacă statele occidentale nu ne ajută? Dar asta nu ne poate determina pe noi sa renunțăm la luptă, să abandonăm pozitia anticomunista. Trebuie să servim acestui scop, **cu mijloacele pe care le avem**. Trebuie sa ne străduim, trebuie sa ne punem imaginatia la contributie ca sa descoperim ce putem face **în conditiile date**, nu în conditiile ideale dorite de noi.

Si atunci, trebuie sa ne punem problema cum poate fi eliberata tara noastra **în conditiile date**?

a) razboi - este posibil, dar nu-i probabil

b) revolutie generalizata în întreg spatiul rasaritean, adica o Budapesta multiplicata. El clar ca terenul este favorabil unei revolutii - starile de dincolo de cortina de fier -, dar ne lipseste în Occident **punctul de sprijin** pentru dezlantuirea ei.

c) printr' o schimbare a mentalitatii din lumea libera. Atâta ne-a mai ramas. Stiu că aceasta lume e putreda, iar comunismul s-a infiltrat solid și în fata lui nu are decât niste adversari timorați si imbecilizati. Aceștia nu mai

pot fi schimbati. Dar de alta parte am constatat că în rândurile noastre, ale nationalistilor, domnește haosul. Fiecare luptă izolat și aceasta dispersiune de forțe e în avantajul comunismului. Mai mult decât atât, cred ca noi, nationalistii din lumea întreaga suntem mai tari decât comunistii, cu toate armatele și bombele lor atomice, și ceea ce ne lipsește este tocmai **coordonarea** eforturilor. Dacă am putea realiza acest front unitar din Vladivostok până în pampasul argentinian, situația s-ar ameliora mult. Cunoscut bine deficiențele grupurilor nationaliste, lipsa lor de orizont, lipsa de perseverență, dar cu toate aceste lipsuri trebuie să încercăm să facem această sudură. Nu trebuie să plecăm de la ceea ce este. Ci de la ceea ce **trebuie** să fie. Așa cum am schimbat odinioară țara, trebuie să schimbăm acum mentalitatea acestor camarazi, arătându-le calea mântuirii, în coordonarea forțelor noastre.

Miscarea Legionară este în mod special chemată de destin să îplinească acest rol de aglutinare, prin concepția ei și prin prestigiul de care se bucură. Ideea aici în Europa începe să dea roade, Blas Pinar din Spania s-a unit cu Almirante din Italia (Movimento Sociale) și cu Forces Nouvelles în Franța. Există planul de a uni toată dreapta nationalistă europeană într-un front coerent, pentru a-l opune eurocomunismului. Am observat tendințe de apropiere și interpenetrare a forțelor nationale și crestine în America Latină. Celor ce le-am explicat acest program, toți mi-au dat dreptate și au recunoscut eroarea nationalistilor. În Asia sud-estică este o mare mișcare de formare a unui front unitar contra comunismului a țărilor încă libere. Ideea este așa zicând **în aer**. Mișcarea poate să îi dea un impuls decisiv.

Deci, trebuie să ne punem întrebarea, dar dacă această mișcare de unificare a forțelor nationale și crestine ia proporții și poate să ducă la rezultate spectaculare, la o schimbare a mentalității lumii libere, nu merită să ne străduim pentru ea? Putem noi ști care sunt căile destinului? Avem noi dreptul să respingem această ipoteză de lucru care poate să limpezească orizontul internațional și să ducă în final la eliberarea țării?

Nu trebuie numai să suportăm evenimentele, ci să le provocăm, să le creăm. Adeseori mici întâmplări pot să ducă la rezultate surprinzătoare. Dar dacă în urma acestei campanii se găsește un stat care să ofere mișcărilor de eliberare **un punct de sprijin**? Nu am câștigat atunci un factor imens care ne deschide drumul spre țară? Cum spun, totul e ipotetic, dar putem respinge din capul locului această posibilitate?

Cum nu se poate face nici război și nici revoluție, luptăm pentru eliberarea țării cu mijloacele ce le avem, adică această coaliție de forțe care să se opună cu succes celeilalte coaliții a puterilor raului.

Mai este ceva asupra căruia, fără îndoială, ai meditat cândva. Noi n-am biruit niciodată decât într-un climat de catastrofă. Am biruit la 6 septembrie, după ce țara zăcea la pământ cu hotarele sfâșiaste. Am ieșit din lagăr la 23 August, când România capitulase și întreaga Europă era amenințată de hoardele bolșevice. Atunci au binevoit camarazii noștri să ne elibereze din lagăre. Acum ne găsim într-un moment asemănător. Ne aflăm într-o criză de proporții mondiale, amenințarea este amenințată de o catastrofă mondială. Abia acum mișcarea se găsește în elementul ei, **când toate națiunile sunt amenințate de comunism**. Acum ne cred toți, ne caută și ne întreabă

de remedii. Trebuie sa tii seama de faptul foarte important ca situatia de acum nu mai, e cea de acum treizeci de ani. Atunci pericolul comunist era ceva vag si îndepărtat. Acum e ca "Hannibal ad portas". Interesul pentru miscare creste în masura în care creste si primejdia comunista pentru tot Occidentul. E o dată importanta de care trebuie să ții seama. Si eu îmi dau seama că ne aflăm în ajunul unor schimbai apocaliptie. Dar aceste schimbări nu le putem astepta **pasiv**, ci trebuie să ne găsească în lupta, pentru a demonstra lui Hristos ca noi am făcut tot ce am putut ca să împiedicam dezastrul, ca am fost vrednici ostasi ai Lui, ca ne-am opus fortelor răului pâna la ultima respiratie.

Mai îmi scrii de vârsta ca suntem toti peste 60 de ani etc. Vârsta nu e un impediment ca sa luptăm cu acelasi elan ca la 20 de ani. Spiritul nu moare niciodata. Legionarul este veșnic tânăr, câta vreme se mentine în forma e angajat în lupta si se avânta cu pasiune contra inamicului.

Cât priveste pe fratii separati, de nenumarate, ori i-am invitat să intre si ei în luptă, sa se angajeze contra inamicului din tara, să arate prin **acte** că ei sunt mai buni decât noi, mai bravi, mai curajoși și să le ajute Dumnezeu să elibereze țara. In focul luptei se vor topi toate diferentele. Acolo, în tranșee, cu fața la dușman, ne vom întâlni cu toții, ca în vremurile stramoșești. Eu nu le cer sa fie sub comanda mea, dar să se repeada ca niste lei contra inamicului, să ajungă departe și sa împlânte steagul libertatii pe culmine Carpatilor. Pentru a te uni sau a te reuni trebuie să realizezi în comun o **întreprindere comună, nu a pertracta.**

Sigur ca întoarcerea la "icoană" este bună. Dar Mota

de la Icoana a pus mâna de pistol și a tras în tradator, a imaginat complotul studentesc și asa mai departe. A fost în Spania si a murit cu arma în mâna. Deci iată sensul real al icoanei în spirit legionar. Mergi la icoană ca să prinzi **forte de luptă contra Antihristului**. Desăvârșirea interioară si actiunea exterioara se completeaza și nu se pot separa. Când esti plin de duh, atunci trebuie să faci ceva, trebuie să iesi în întâmpinarea inamicului. Istoria trebuie **modelată** încontinuu în spirit legionar.

Stiu ca nu ai stat cu mâinile în sân în timpul acesta si ca atât cât ti-au permis ocupatiile nu ai încetat o clipa lupta contra comunismului. Deci ti-ai facut datoria în tot acest lung rastimp de când nu ne-am mai vazut.

Dar rezultatele ar fi fost altele daca am fi luptat coordonat. Pentru biruintă e tot atât de necesar atât spiritul de jertfa, cât si spiritul de echipă. Zece oameni uniti, cum arată istoria Miscarii, fac mai mult decât o mie de oameni care se agită fiecare pe socoteala lui. Avem în exil atâtea personalități, dar efectul lor asupra soartei poporului român este nul, pentru că nu înțeleg **necesitatea efortului comun.**

Ce ai putea face acolo în Argentina nu este de a lua locul lui Teban. Esti de alta categorie și poti face mult mai mult. Ai atâtea legaturi în lumea nationalistă care pot fi cultivate si îndrumate în sensul în care am vorbit mai sus. Aceasta fără să iti părăsesti felul de viata si fără sa îți periclitezi situatia. Miscarea de care vorbesc e concepută fără tam-tam, fara publicitate. Cu cât mai multa discreție se pune în realizarea acestui plan comun, cu atât sansele de victorie vor fi mai mari. Inamicul trebuie sa simtă **efectele**, fără sa descopere tesătura lui intimă. Atât cât se poate. De ce n-ai putea să încerci sa vezi o

data pe Videla sau pe cineva din apropierea lui, pentru a expune ideea si a-i sprijinul? Cine stie, poate ca în Argentina, în Chile ori în Brazilia vom gasi în final un punct de sprijin? Nu trebuie să astepti ca noi să îți spunem ca sa faci, ci singur sa îți găsești partenerii de luptă, pe care apoi sa-i încadrăm în planul general de bătălie. Deocamdata acest plan este **un cadru gol**, pe care trebuie sa-l umplem cu energia noastră si altora.

Nu stiu daca ți-am răspuns la toate chestiunile. La ora actuala nu ne ramâne disponibilă decât aceasta **ipoteză** de lucru pentru eliberarea țării. Nu cred că putem renunța la ea fără să amarăm neamul. Nu stiu cât voi putea face, dar mai cred ca Dumnezeu va ajuta și El și Isi va pune mila, compensând neputințele noastre.

Mult noroc și sănătate, cu tot dragul, Traiască Legiunea si Capitanul.

Horia Sima

Buenos Aires, 21 Iunie, 1978

Stimate Domnule Comandant,

Va multumesc pentru rândurile trimse în ziua de 6 Iunie al acestui an. Si cum, peste putine zile veti sărbători (împreuna cu noi **toti**) ziua Dv. natală vă urez: Multă sanatate, și multi, **mulți** ani fericiți!

Sunt foarte identificat cu ideea ca linia legiunii este linia Neamului si ca unica noastră orientare trebuie să fie grija destinului Natiunii Române! Cred însă ca o "încoronare" cu lupta de **eliberare în condițiile istorice actuale** nu este posibilă cu instrumentarea mijloacelor si armelor cu care eram obisnuiti pâna în prezent.

Atâta timp cât evenimentele politico-istorice s'au desfasurat pe un făgaș de relativă compatibilitate cu o anumita logica, Miscarea Legionara a dus o lupta coerenta raspunzând si reactionând de acord cu esenta si dimensiunilor "sfidarilor" sau stimulilor incitante (sau aceia ce spunea **Toynbee**: "challenge", sau germanii: "Herausforderung"):

Intre anii 1945-1954 s'au trimis echipe de "guerrilla" parasutate în spatele frontului comunist, care au luptat contra NKDW-ului si a Militiei comuniste;

A editat reviste și brosure pe tot globul, menținând flacara credinței;

A reeditat cărțile legionare din trecut, și le-a tradus în principalele limbi streine;

S'au gravat din nou cântecele legionare;

S'au editat noi cărți de doctrina legionara si altele pentru lamurirea publicului strein, despre situatia țărilor

subjugate.

S'au format asociatii si societati Româno-streine, ilustrându-se lumea occidentală asupra situatiei Românei, si au fost trimise memorandumele celor mai reprezentative institutii internationale;

S'a mentinut o strânsă prietenie cu Falanga spaniola si autoritatile franchiste, atâta timp cât a trait Franco; Etc., etc.etc.....

Incepând cu anul 1956, dupa infamia comisă de Eisenhower (care promisese revolutionarilor interventie militară, pentru ca dupa aceea să-i părăseasca în mod las) evenimentele politice se revărsară pe un vad a-istoric": dusmania între Occident si lumea bolsevica-comunista însepu să se atenuze treptar, iar conflictul care apăruse înainte iminent se transformă într' o rivalitate, care, pe nesimtite ajunse la o competitivitate pe plan comercial, economic și tehnologic...

Circumstantele preformară "stimule" și ocazii surprinzatoare pentru Miscarea Legionara: anumite acțiuni si activități considerate înainte obligatorii, azi sunt considerate perimate sau demodate. Cum să le mai consideram inerente si vitale în strategia Miscarii, când Statele Unite si, in general Occidentul, nu par să se opună prea mult mișcării de extensiune a comunismului?

Noua constelatie istoric-politica ne **obliga să modificam tactica, strategia, și acțiunile** care fuseseră considerate valabile și necesare pâna în prezent.

Trebuie să evitam inerția si să renunțăm la tinta si obiectivele pe care le-am crezut necesare până în prezent: lupta noastra pe teren de "guerrilla", de partizani, si distrugere a izvoarelor de rezistenta comunista. O suta cincizeci de legionari, împrăștiati în

patru sau cinci continente chiar dacă s'ar găsi un guvern din America Latina să ne înarmeze pâna în dinti, si ne-am arunca cu parașutele în munti - așa cum am mai făcut-o în 1945 - rezultatele ar avea numai un caracter simbolic. Supraviețuitorii care ar mai rămâne (vreo patru-cinci în Madrid si Paris) ar putea, cel mult să se adune și să cânte un ultim "Plânge printre ramuri luna...!"

Asadar, ce ne-ar ramânte de facut? **INAPOI LA ICOANA!** Legiunea trebuie să se salveze pe teren spiritual și, **nu numai să se salveze, ba mai mult, să se întarească în credința în valorile perene și noblețea sufleteasca pe care Capitanul dorea să o avem toti legionarii!** Purtătorii legionarismului trebuie sa fie demni de **esențele strecurate de Căpitan si de Mota si sa continue lupta de DESAVARSIRE INTERIOARA.** Nu putem, si nici nu trebuie sa uitam de acel legământ:

"Nu multi la numar, dar puternici prin credinta noastra neclintita în Dumnezeu, si în sprijinul Sau, puternici prin hotarîrea si încapatanarea noastra de a sta neclintiti în mijlocul oricarei vijelii, puternici prin DESLEGAREA NOASTRA COMPLECTA DE TOT CE ESTE PAMANTESC, fapt ce se manifestă prin dorinta, placerea de-a o RUPE IN CHIP VITEJESC CU PAMANTUL, servind cauza neamului ROMANESC SI CAUZA CRUCII"...

Toate energiile noastre creatore si tot entuziasmul nostru - cred eu - ar trebui sa se canalizeze spre lupta de

îmbogățire a virtuților spirituale. Asa cum ne-a învățat Capitanul, și după cum cred că este și dorința Dv. Unul dintre camarazii din Paris, îmi scria de curând ca "Nu putem salva țara prin rugăciune!"... Aceste sentimente simpliste ar putea servi numai unui politician în plină campanie demagogică, dar nu pot și nu trebuie să facă parte din gândirea și simțămintele unui legionar.

Cred că trebuie să facem eforturi permanente pentru a împiedeca irosirea energiilor dinamice, menite să spiritualizeze interioritatea. Sensul vieții noastre în exil este **sa ne nutrim mereu din izvoarele nepieritoare a valorilor morale, pentru ca odata ce ne vom putea întoarce în țara SA IMPRASTIEM ADEVARURILE CAPITANESTI SI DUHUL MARILOR RUPTURI A LUI MOTA!**

Am mai recitat încă de două ori scrisoarea Dv.. Va puneți întrebarea "dar dacă această mișcare de unificare a forțelor naționale și creștine ia proporții și poate să ducă la rezultate spectaculare, la o schimbare a mentalității lumii libere, nu merita să ne străduim pentru ea?"

Sigur că ar merita! Dar trebuie să ne re-împrospătăm sufleteste, să ne **îmbogățim spiritul - să ne adăpăm din nou din învățăturile Mântuitorului și a martirilor și eroilor noștri, și odată îmbogățiti să avem de unde dăruim!** Numai întorcându-ne la Icoana ne vom putea reîmprospăta cu energiile creatoare necesare pentru a menține trează conștiința și credința în învierea Neamului nostru!

Am implinit mai bine de treizeci de ani între streini. Între timp, am asistat la o tot mai mare apropiere între cele două democrații (de tip-reprezentativ, ca SUA, Anglia, Franța, etc.) și democrației de masă (toată constelația

marxista-comunista). Am asistat și observam cu amărăciune tot mai mare - cum își împărtășesc "cuceririle" pe plan material, tehnologic și economic aceste două blocuri. Accentul se pune tot mai mult pe "cuceririle" și "progresele" materiale. Și în țara noastră se produce același fenomen. **Generația** tânără nu cunoaște frumusețea bătăliilor de **îmbogățire** spirituală, ci numai cea a succeselor bazate în eforturile pe plan profesionist și tehnic, cu ajutorul și protecția "partidului" comunist. În cele două întâlniri cu fratele meu (în 1971 la Viena și 1973 la Milano) am aflat care este dureroasa situație a intelectualității și a tineretului (lucru pe care mi l-a confirmat și C.Noica în scrisorile ajunse via Paris). Golul sufletesc și degradările pe plan moral care caracterizează societatea românească în momentul de față va trebui să fie compensat cu **împrospătarea învățăturilor căpitănești, ale lui Mota și celorlalți mari eroi legionari, pe care noi trebuie să le simțim adânc, ca mai târziu să le putem împărtăși împreună cu cei ieșiți din temnite!**

Ma gândesc la nenorocul ce l-ati avut în Spania în timpul guvernării lui Franco. După cum scriați în "Țara și Exilul" (Nr. 5-6, Martie 1969) că la comemorarea eroilor noștri Mota-Marin, veniseră la Majadahonda chiar **Pilar Primo de Rivera** (sora marelui José Antonio), și Generalul Tomás García Rebull, președintele foștilor combatanți spanioli, **Generalul Villalba Rubio**, primarul Madridului, **contele de Casa Rojas**, **ambasadorul Spaniei**, **Blas Piñas López** șeful lui "Fuerza Nueva", Deputatul și Consilierul National **Luis Benyto Martí**, **Mariano Sánchez Covisa**, **Secretarul Diviziei Albastre**, **mai lipsea doar Franco...!** Ce să întâmplat? Cum de nu s'ar reușit stabilirea unui "punct de sprijin" acolo în Spania,

cu ajutorul politic si militar, al Generalului Franco! Si aveati lângă Dv., nu cinci - sase legionari de valoare, ci pe Nic. Dimitrescu ministrul Romaniei la Madrid, Gheorghe Costea, Tului Basiu, Cap. Nicolae Opris, si înca cel putin o duzina de alti fruntasi legionari! Iar evenimentele acestea au fost mereu mentionate de ziarul guvernului "El Alcazar" si celelalte ziare din Madrid!!!

In aceasta lume latino-americana, cu guverne care depind - în general- de Washington (nu numai din punct de vedere economic, ci si politic si militar) elita diriguitoare **este foarte asemanatoare a politicianilor nostrii din Romania.** Coruptia e mare, iar afacerile strigatore la cer, sunt la ordinea zilei. Politicienii au reusit sa corupa fortele armate, iar faptul ca Rusia si SUA încearca sa atraga cât mai mult aceste tari în orbita "lumei a treia", politicienii latino-americani (ca si generalii) profita de aceasta rivalitate pentru obtinerea de "împrumuturi" si beneficii economice si tehnologice. Deci patura conducatoare a latino-americanilor este departe de a se interesa pentru interesele vitale a popoarelor sau pentru educatia morala si nationalistă!

Mai este înca o piedeca. Inca din timpul lui Kennedy, Statele Unite au decis ca America Latina trebuie sa aleaga un "**latin way of life**" dupa modelul Mexicului (adica un marxism democrat sau o "**democratie marxista**" cu un singur partid, dar cu doua sau trei "mititele" a caror sefi sunt membrii marcanti ai **partidului unic**, si care se deosebesc numai în timpul campaniei electorale... pentru ca sa salveze aparentele de "democratie autentica"... In guvernele militare (din Argentina sau Brazilia) diriguitorii sunt ofiteri superiori **catolici, însa masoni!** Aceia care nu sunt masoni nu fac parte din cadrele guvernului! Videla

(actualul sef guvernamental,), desi e militar catolic totusi a **poruncit Ministrului de interne sa suprime unica revista nationalistă** care apare numai odata la doua luni, a carei colaboratori si redactori sunt sau intelectuali de frunte, sau fosti ofiteri retrasi... O eventuala posibilitate ar fi in Chile, Pinochet, dar dupa câte se pare, nationalismul lui este stil "Chiang-Kai Chek", adica anticomunist si nimic mai mul (adica supus Statelor Unite). Afara de aceasta, Pinochet, sub enorma presiune a guvernului din Statele Unite pregateste viitoarele alegeri, iar unicul partid independent (sustinut de Statele Unite pregateste viitoarele alegeri, iar unicul partid independent (sustinut de Statele Unite, este împestritat cu elemente marxiste), deci nu sunt sperante de a prelungi anticomunismul lui Pinochet!

Poate ca aceste gânduri ale mele ar putea să aibă izul unui "negativism" nepotrivit pentru personalitatea mea. Dar nu pot să scriu decât aceia ce simt ca român, crestin si legionar. E probabil ca atâtia ani de profesorat universitar al catedrei de psihologie sociala si filosofie politica, ideile mele să nu sintonizeze perfect cu altele din Europa. Dar trebuie să fiu sincer cu mine si cu Dv., si cu ceilalti camarazi, și să repet, și să strig, daca ar fi nevoie:

INAPOI LA ICOANA!

Încă odata vă doresc multi și fericiti ani, cu ocazia împlinirii celor saptezeci si doi de ani! Dumnezeu sa vă dea multă, multă sănătate!

Tr.Leg. si Capitanul!

Ovidiu Gaina

CAPITANUL

La a 53-a aniversare de la nasterea lui

Publicat în revista INSEMNARI, din Buenos Aires, 11 septembrie, 1952

În amintirea comandantilor și camarazilor bucovineni care l-au însoțit pe Capitan pe Rarau, și pretutindeni:

Vasile Iasinschi
Prof. Traian Braileanu
Prof. Topa
Neagoe Flondor
Ion Turcan
Av. Saghin
Const. Ursescu
Cristofor Rusu
Radu Mironovici
M. Hojbota
Vasile Posteuca
Filon Laurec
Biceaga
Nituca Nemteanu
Frații Erhan
Alex. Sutea

Și alții a căror nume am uitat și cer iertare.

CAPITANUL

La a 53° aniversare de la nasteerea lui

Corneliu Zelea Codreanu, "Capitanul", cum îi spun legionarii, s' a născut în 13 Septembrie că fiul mai mare al Prof. Ioan Zelez Codreanu.

După ce frecventează liceul militar de la Mânăstirea Dealului, intră în Școala Militară activă din Botosani, terminând-o cu gradul de elev-plutonier. Urmează apoi cursurile Facultății de Drept a Universității din Iași, până în 1922 când își ia licența și pleacă la Berlin pentru ca să urmeze cursurile de Economie Politică. Un an mai târziu îi întâlnim din nou la Iași, fiind unul din animatorii "Ligii Apărării Naționale Creștine". În 1925 se însoară și pleacă în Franța, înscriindu-se la Facultatea de Drept a Universității din Grenoble, la doctorat, secția Economia Politică. După doi ani de studii revine în țară și înființează în ziua de 24 Iunie 1927 "Legiunea Arhănghelul Mihail".

Toată viața de student îi este brăzdată de lupte continue pentru afirmarea drepturilor românești a studenților și pentru zăgăzuirea avalanșei iudaice în centrele de cultură a României. Întreaga lui tinerețe - până la înființarea Legiunii - reprezintă o pagină de eroice încercări de stavilire a bolșevismului în Basarabia și Moldova. Arestat și schingiuit de nenumărate ori, momentul când se decide să înființeze Legiunea Arhănghelul Mihail, îl găsește pregătit pentru înfruntarea unei lumi întregi, organizată și decisă să-și apere cuceririle făcute în urma adormirii conștiinței poporului român.

Apariția Căpitanului în viața politică a României a coincis cu cristalizarea conștiinței naționale în jurul noțiunii de "România Mare", deci a primei apropieri oficiale între cultura românească dezvoltată în umbra influenței greco-turco-franceze, și cea formată în urma ciocnirii cu germano-catolicii (Transilvania și Bucovina). A apărut deci într'un moment de răspântie istorică.

Se pare că "unirea" n'a întâlnit prea multe piedici, deoarece unul din cele mai importante partide iredentiste a reușit să se completeze ușor cu partidul țărănesc a unui învățător regatean, iar schimbul de intelectuali între diversele regiuni s'a făcut cu multă ușurință. Elitele celor două mari regiuni separate de Carpați s'au contopit ușor datorită - în primul rând - lipsei de insistență în sectoare ce foarte ușor ar fi putut contribui la un conflict între cele două mari ramuri românești. E vorba de sectorul moral și religios.

Atâta timp cât manifestările exterioare ale Legiunii se mărgineau la furtunoase discursuri antisemite, antipoliticianiste și antibolșevice, lumea ce dirija politica țării răspunde cu obisnuitele interdicții de întruniri, arestări, bătăi, etc., metode ce de altfel erau întrebuintate și de foștii stăpânitori unguri în Transilvania, sau de austrieci în Bucovina; imediat ce Căpitanul a reușit să-și formeze un organism viu, disciplinat și muncitor, guvernele noastre s'au văzut nevoite a-și revizui metodele.

Surpriza mare însă, a venit abia în momentul în care elitele noastre diriguitoare s'au trezit în fața unei mișcări de reînnoire spirituală. Intreaga pătură conducătoare s'a găsit deodată în fața unui dusman care o combătea și o ataca pe un front, pe care, un numai că nu era pregătită

să lupte, dar nici măcar un avea idee de armele cu care să se apere, deoarece Căpitanul le rapise și unica posibilitate de a-l combate: Era ireprosabil ca om, sot, intelectual și român.

Ofensiva de transformare a eului, începută de Măntuitor, apoi dealungul secolelor intepenită, și reînceptă la noi de Capitan, a fost unica eficiență și singura capabilă de a împinge poporul nostru, spre de veacuri parazitul făgaș al istoriei. Capitanul nu era un creator de idei noi, ci de oameni noi, de oameni care nu puteau fi combătuți și înfrunți decât opunându-li-se alte tipuri de oameni noi, care să-i întrecă în primul rând IN SINCERITATEA TENDINTEI DE A MERITA MANTUIREA.

Or eficacitatea combaterii pe acest teren era foarte îndoelnică, datorită diversității de preocupări a elitelor noastre conducătoare, care un aveau timp de a-și canaliza energiile spre finalități ce le păreau lipsite de perspective avantajoase.

Capitanul nu considera transformarea eului ca un accesoriu al luptei legionare, ci ca element de baza și ratiune de existență a vieții noastre ca națiune. Toate "legile" "poruncile", dezideratele, declarațiile și programele Legiunii erau considerate doar ca accesorii necesare pentru crearea unui ambient prielnic formării unui nou tip de român, capabil să reziste în mijlocul unei mări de slavi și merit să reîmprospăteze flacăra credinței în Dumnezeu.

Deaceia atitudinea Capitanului a fost mereu aceea a omului umil, a tăcutului, a căutătorului de comori sufletești, a prețuitorului de frumuseți. Când desfrâul și bătaia de joc a politicienilor întrecea măsura, atunci își

înnalța fruntea, arunca scânteii din frumoșii ochi verzi și tuna, de se clătinau temeliile vilelor și a palatelor. Apoi se retrăgea din nou, își arunca privirea în vreun colț de țară, strângea în juru-i un grup de tineri și începea clădirea vreunei biserici, sau troite la răscruce de drumuri.

Era atât de preocupat de lupta ce o dădea cu omenăștile tendinți de vană și prometeică trufie, iar influența ce o exercita asupra discipolilor săi era atât de adâncă, încât epoca în care a trăit se caracterizează printr' o categorică și bruscă revenire la viața de renunțare.

Orizontul larg și imens, ce oferea tinerimii românești atâtea tentații promițătoare și atâtea perspective amețitoare, pentru tinerii care-l urmau pe Corneliu Zelea Codreanu, nu avea nici o atracție. Mai mult, concentrarea a fortelor sufletesti și rationale spre obiective neglijate de multime, au creat o atmosfera de sfîntenie a vieții, contribuind la pretuirea unor practici, care până la apariția Capitanului erau considerate demne doar de a fi ridiculate. În aceasta privință ar fi poate necesar să amintim importanța covârșitoare ce a avut postul negru în educația, nu numai a fraților de cruce, ci a tuturor legionarilor.

Apariția lui Corneliu Zelea Codreanu în istoria neamului nostru este acompaniata deci - datorita principiilor care-i calauzeau pașii și datorită influenței exercitate asupra legionarilor de o insistenta invitație la meditație, umilință și rugăciune.

Epoca de activitate a Legiunii Arhanghelul Mihail va fi considerata de generațiile posterioare ca o era de sănătate și vitalitate românească. Nici o autoritate laică

sau religioasa din țară n' a reușit să readuca la viața creștina atâtea suflete câte a readus fondatorul Legiunii. Viața lui de ascet creștin și educația de renunțare și invitație la umilință pe care o dădea discipolilor săi, a reușit să creeze o nouă faptură românească, capabilă - datorita interiorizării și pretuirii de adevărate frumuseți - să înfrunte cu seninatate potopul de dureri și să zăgăzuiască cu eficacitate siluirea de conștiințe la care este supus azi neamul românesc.

CRIZELE IDEOLOGICE IN CELE DOUA DEMOCRATII

Publicat în revista "INSEMNARI", Buenos Aires,
Martie, Mai si Iunie, 1952.

In amintirea camarazilor din Argentina, care au
contribuit permanent la pastrarea credintei
legionare:

Mons. Dr. Ioan Dan
Radu Ghenea
Toader Ioras
Emil Popa
Ionel Rosu
Nicolau
Constantin Zus
Cornel Safta
Grigore Manoilescu
Nelu Manzatu
Ioan Fleseriu
Ioan Popa
Alimanisteanu Nicolae
Alexandru M. Francu
Nicolai Teban
Mille Lefter

si altii a caror nume îmi scapa si cer iertare.

CRIZELE IDEOLOGICE DIN LUMEA DEMOCRATICA

(Publicat in "INSEMNARI",
Buenos Aires, Martie, 1952)

Intregul dicționar de noțiuni bolșevice cu care
teoreticienii marxisti jongleaza idei si silogisme, începe
să-si piarda din "tabu-ism" datorită, în primul rând,
uniformitatii si lipsei de maleabilitati a marxismului pe
plan teoretic, în al doilea rând incapacitatii bolșevice de
a sincroniza transformările pe care le sufera regimul in
Rusia pe plan organizatoric, cu evaluarea rapida a
ideologiei comuniste din afara frontierelor "Paradisului
rosu". In al treilea rând dificultățile cu care se ciocneste
regimul din Rusia, pe plan cultural, încep sa devina mai
dese si mai acute, pentruca ultimul razboiu mondial a
deschis portile occidentului nu numai "mujicului"
proletar, ci si savantilor si specialistilor sovietici, trimisi
în diferitele parti ale globului, si care si-au supus teoriile,
rumegate timp de treizeci de ani în sabloane comuniste,
la revizuire. Cu toate epurațiile si deportările discrete,
multe din spasmele care convulsioneaza bolșevismul pe
plan doctrinar și intelectual nu au putut fi ascunse.

Reacțiunile cercurilor de politie doctrinară sovietica
au început să se facă simțite încă din 1946, când doua
reviste moscovite au fost atacate în mod violent sub motiv
ca unele articole au strecurat elogii la adresa culturii
occidentale. Numai un an mai tarziu, omul de științe
Alexandrov, fu demis, pierzând catedra din cauza
"neglijentii" studiilor sale istorice; cam același lucru i s'a
întamplat filologului Vinogradov, economistului Varga si

altor personalitati marcante din lumea literilor.

Simultan cu ofensiva epuratiilor în lumea economiei si literilor, societățile de Biologie si Stiinte Medicale au fost obligate sa elimine din rândurile lor pe savantii care nu au fost capabili sa evite metodele occidentale de interpretare stiintifică. Fizicienii sovietici au fost acuzati de a sta sub influenta occidentalilor Heisenberg, Bohr si Einstein, transformând "progresista si incomparabila" fizica rusă într' o anexa a misticei occidentale.

Cert este ca ceva s' a rupt în interiorul migălosului aparat sovietic. Afara de reacțiile soldatilor rusi, cari întorsi în patria lor îndraznesc să suradă când li se vorbește de liberarea muncitorului occidental de sub un jug apăsător si afară de divagatiile savantilor rusi care îndraznesc sa aprobe teoria quantumilor, sau a relativitatii, patura intelectuala sovietică trece printr' o criza alarmantă. Regimul se mentine doar prin teroare iar esirea din criza semnalată ar fi doar un războiu crâncen, care ar reduce valorile la acelaș numitor común (prin anihilare) distrugând ultimile rămășițe ale lumii occidentale, deci a culturii crestine.

Pentru observatorul atent, svârcolirile doctrinare ale micilor state "satelite", începând cu Iugoslavia si terminand cu Polonia, sunt elocvente nu numai pentru interesul "botanic" ce trezesc asemenea excrescente altoite pe trupuri sanatoase, ci mai ales opentru evidenta cu care se manifesta prăbuișrea minciunii bolsevice, imediat ce a depășit frontierele Asiei europene. Rezultatele defavorabile pe care le dă marxismul în afară granițelor rusești, se întorc ca un bumerang în inimă centrului intelectual sovietic. Si cum comunismul nu își va putea schimba complect dicționarul valorilor lui -

implicit metodele si esența -, este destinat să traiască cea mai răsunătoare dintre înfrângerile pe care le-a înregistrat istoria. Este însa evident ca daca observatiile precedente pot demonstra existenta unei crize sovietice, ele nu pot permite lunei libere o simpla expectativa. Mai ales ca si in lumea noastră se constata oarecari convulsiuni asupra carora vom reveni.

Mai, 1952.

În articolul din Nr. 5 (Martie) am analizat tangential care sunt influentele exercitate de occident asupra lumii rusesti în ultimii ani, si care sunt **consecintele întâlnirii celor două lumi în urma ultimului razboiu mondial.**

În numarul de fata vom schita doi din numerosii factori care contribuie la descompunerea marxismului din Rusia: a) Prabusirea mitului proletar, si b) Formarea clasei ultraproletare. a) - Intelectualitatea sovietică a fost reclutata în primul rând din masa proletara. Fiii de meseriasi si lucrători aveau întâietate în obtinerea burselor de stat. Orice fiu de proletar numai la exprimarea dorinței de a studia era primit imediat în instituturile tehnice sau în Universitate, fiind întreținuti în mod gratuit până la terminarea studiilor, iar profesorii care ândrazneau să protesteze, în cazul când noile elemente nu corespundeau, fie datorită însuficientei pegatiri, fie deficiențelor intelective, erau amenințați să fie declarati dusmani ai regimului și eliminati din învățământ sau detinuti. Cu timpul însa, conducatorii sovietici si-au dat seama de putinul randament ce-l dadeau noile generatii ce eseau de pe bancile Universitatilor, si au impus noi criterii în selectionarea viitorilor intelectuali, Astfel s' a

ajuns ca în anii premergatori celui de al doilea razboiu mondial conditia principala pentru ca un tânar sa poata urma cursurile universitare sa nu mai fie apartenenta la patura proletara, ci capacitatea si aptitudinile.

Dar chiar dintre elementele strălucite care s'au ridicat din mijlocul păturii proletare, s'au găsit unii, care, trăind pe meridianele ideale ale doctrinei marxiste, să se ridice revoltati împotriva grupului de tirani ai păturei conducătoare superpuse protestând si demascând practicile pe care le întrebunțeaza "responsabilii" bolsevici. Aceste rebeliuni sporadice a reprezentantilor clasei proletare împotriva celor ce au pretentia de a fi aparatorii proletariatului, au produs schimbari în tactica diriguitorilor bolsevici. Consecinta a fost dublarea orelor destinate educatiei politice si complecta renuntare la selectionarea elemntelor de încredere dintr' o anumita clasa, punându-se accentul în primul rând pe capacitatea de adaptabilitate la metodele bolsevice.

Vechile sloganuri marxiste si-au pierdut din magism devenind bune numai pentru export, iar peste putin mitul proletariatului va ajunge să fie motiv de pură podoabă a unei doctrine desarticulate. Azi tânărul comunist rus, "comsomolistul", educat cu îngrijire dela o etate fragedă si trimis pe băncile Academiei Lenin să studieze misterele marxismului, se comporta exact la fel ca înaintasii lui: actionează, vorbește, gesticulează, râde și se încruntă ca un perfect om prefabricat, cu unica deosebire că s' a obișnuit să gândească pe cont propriu, iar ceea ce gândește se poate ghici din reacțiunile sutelor de tineri intelectuali rusi, care îndrăznesc - cu pretul libertății sau al vietii - să ridice vocea în contra exploatatorilor unui proletariat a cărui mit s' a prăbusit.

b) - Lumea rusa de azi nu mai priveste viitorul patriei încalzindu-se sub razele stelei comuniste. Treizeci si cinci de ani de disectie marxista pe trupul urias al Rusiei, au redus cei un milion de fanatici comunisti care încovoiau vointa poporului rus la o suta de mii de desperați care - pe plan propagandistic - încearcă să reînvioreze energiile latente ale poporului rus în contra lumii creștine, în aceiaș masura în care au reusit cu ajutor material occidental să prelungească agonia experienței marxiste. Evident că rasunatoarele succese pe care le înregistrează comunismul în străinatate, ca doctrina politica, nu reușesc să atenueze decât în mică măsură, acuta criza prin care trece bosevismul rusesc. Alt factor important al descompunerii masinarii staliniste este **NASTEREA UNEI NOI CLASE**, pe care am putea-o numi "ultra - proletara".

În ultimii cincisprezece ani au constatat dirigentii bolsevismului, ca în Rusia la adpostul realizarii proletare s' a format o noua clasă săracă, mult mai săracă decât proletariatul din timpul tarismului; care a luat ființă în mod nesimtit din fostii culaci, burghezi sărăciti, fii fostilor intelectuali, muncitori care nu reușesc să țină pas cu ritmul stahanovismului, fosti comunisti desiluzionati si lucratori indiferenti, pe care o injusta repartiție a mizeriei si o mizerabila repartitie a dreptatii, i-a redus la acelaș numitor comun, absorbind o buna parte din vechiul proletariat si constituind o **patura subpusa**, a carei situatie se poate asemana numai cu aceia a sclavilor din perioada precrestina.

Aparitia acestor paria, ar putea constitui un motiv de bucurie pentru conducatorii sovietici - obisnuiti sa exploateze sângele omenesc pentru realizari de proportii,

menite sa impresioneze ochiul occidental -, daca noul proletariat ar fi docil si s'ar multumi cu dureroasa rumegare a mizeriei. Se întâmplă însă, un lucru neprevăzut, pe care poate nici mintea ascuțită a unui Engels sau Marx, nu ar fi putut sa-l prevada: **ultraproletariatul speculat.**

Cine crede ca această lupta amenință sa ia proportii într'un viitor apropiat, se înșeală, caci lupta e surda, se observa doar în rezultatele proaste, în recolte, si în frabricile rusesti, în brusca frecventare a bisericilor, în tendinta de a însela permanent organele partidului, în neîncrederea permanenta în tot ce este bolsevic, în acte de sabotaj, precum si într'un boicot metodic la care sunt supuse dispozitiile partidului în fabrici si întreprinderi. Viitorul imediat nu va fi influentat de aceasta lupta surda si de durata. "Specificul rus" nu va facilita, credem, trecerea imediata la o faza de răscoală violenta, dar semnele unui proces de descompunere a sistemului nu pot fi negate decât de adoratorii Kremlinului.

Crizele ideologice in lumea democratiei "reprezentative"

Continuare: ("INSEMNARI", Buenos Aires, Iulie, 1952, N° 9)

Originele liberalismului s'ar putea caută în epoca aparitiei curentului sofist, nascut drept cosecinta a victoriei democratice a lui Perikles asupra aristocratiei din Atena, când aceasta luneca spre decadenta moravurilor. Pseudo filosofia lui Protagoras propagă ideea ca fericirea era accesibila oricui datorita posibilitatilor

ce se ofereau **fiecaruia** de a conduce afacerile publice, prin aplicarea **artei sofisticii** (sau abilitatea de a mânui ideile îmbrăcându-le în vesminte atragătoare si adaugându-le **concluzii oportune** intereselor momentane).

Atribuirea **ascendentii** sofisticii nu este cu nimic exagerată dacă **ne gândim** la maleabilitatea si camaleonismul **la care** se preteaza anumite notiuni injectate de un **puternic** magism, în teoretica liberală. Pentru lumea lor, **nu conținutul** si valoarea intrinseca a unei notiuni este **hotaritoare** si valabila, ci enunțarea, iar aceasta ia **proportii de inexorabilă** lege atunci când e în joc prestigiul sau **interesul** lor. Au reușit prin uzul si abuzul une expresii ca "libertate", "egalitate", "justitie", si "adevar", sa **capteze masele** doritoare de a evada din viciosul cerc al **mizeriei**, si sa se erijeze în campioni ai eliberatii fiintei **umane** de sub jugul tuturor prejudecatilor (pentru liberali, **chiar** si - sau mai ales - Religia este prejudecata).

Odata cu înflorirea **humanismului** desinteriorizator, omul nu se mai **multumeste** cu atitudinea contemplativă care îl mentinuse secole întregi într' o stare de permanentă tensiune **înterioara** pentru atingerea unicului scop demn de **persoana umana: mântuirea**. Idealurile escatologice sunt **înlocuite** treptat cu tendinte de afirmare omeneasca, iar enciclopedismul lui **Voltaire, D'Alambert, Bayle, etc.**, începe sa contureze tot mai precis noul tip de **om care**, dupa ce va fi trecut prin scoala "Aufklärung-ului" faustian va începe să rupă defintiv cu traditia dependentei **de Creator**. Omul secolului XVII si XVIII se reliefeaza tot mai mult ca fiinta independenta, dedicându-se **exclusiv** operei de adoratie a creerului uman, generator de "progres" pentru binele "umanității"

(referitor la aceasta expresie s'ar cuveni sa amintim ce gâdea **Fichte** în discursul sau adresat natiunii germane: "Cuvântul **umanitate** face parte **din** categoria faimoaselor cuvinte de care se abuzeaza **cu** atâta usurinta pentru a ascunde perversiunea omenească: cu un ton straniu, sublim si strălucitor acest cuvânt **atrage** atentia: în fond, însă, învaluie pe acela ce-l asculta **în** întunerecul ignoranței"). Asa ia nastere liberalul secolului XIX. Botezat cu apa pozitivismului si a **rationalismului**, materialist prin excelenta, se adapă superficial din toate curentele demiurgiei luciferice, și dă **nastere** unui individualism egoist absolut proclamat de **Bentham**, unui anarhism feroce preamarit de **Proudhon**, dionisismului lui **Nietzsche**, comunismului lui **Marx**, si tuturor curentelor care se înlocuiau automat, când unul nu mai era "en vogue".

În ultimul secol liberalismul a reusit sa se faca proprietarul tuturor formulelor stiintifice care îi întareau autoritatea si-i facilitau "universalitatea" (căci urmează aproape aceias traiectorie ca si marxismul care nu-si ascunde deloc aspirațiile de a absorbi toate sferele de manifestare omenească, pornind de la simple teorii economice si ajungând la "crearea" de noi religii...), regăsindu-se în tot ce îi amplifica uriasul sistem (vom cita în promul rând curentele pozitivistice, neohegeliene, machismul, freudianismul si einsteinismul). O atare identificare cu tot ce era considerat piatra unghiulara a gândirii, s' a dovedit fatala.

În ultimile decade gânditorii în serviciul liberalismului, sunt nevoiti să treacă sub furcile caudine a necesitatii de a-si recunoaste erorile, provocand cea mai însemnată criză în lumea ne-crestina, - lume a carei campion indiscutabil

este liberalismul. În urma răsturnării teoriei clasice în fizica, si aparitiei celei **quantice**, (e vorba de revolutia produsă prin răsturnarea teoriei clasice a emiterii luminii de catre **Planck**, **rasturnare** pe care o întăriră cu teoriile lor **Heisenberg**, **Born**, **Dirac** si **Jordan**, fiind creatorii **mecanicii Quantice**, savanti de talia lui **Planck** ajung sa recunoasca profunda greseala a spiritului omenesc de a se erija în creator unic si atotputernic. În lucrarea "**Wege zur physikalische Erkenntnis**" (pag. 272) afirma: "Chiar în **stiinta** cea mai exacta, în matematica, investigarea **depinde** - la un moment dat - de elementul irational, **continut în** conceptul fiintei spiritului". Referindu-se la **limitarea** valabilitatii a cauzalitatii însăsi, **Pascual Jordan** de hotărîtă tredinta rationalistă constată: "Incapacitatea **din** partea fizicienilor de a întrevedea într'un anumit caz, care din diversele posibilitati a unui salt **quantic** - pus **sub** observatie se va putea realiza nu provine din **imperfectia** cunoașterii omenești ci pentru faptul că natura **însăsi** și-a rezervat - până în ultimul moment - **dreptul de a decide** în fiecare caz în parte" ("**Die Physick des 20. Jahrhundert**").

Este inutil sa **reliefam** ca o atare afirmatie, făcută în secolul desprinderilor de Dumnezeu este o categorică umilire a **doctrinelor** materialiste. Aceiasi radicală revizuire **intervine si în** celelalte știinte. Infalibilul principiu biogenetic a lui **Haeckel** s' a dărîmat aproape în acelas timp. În psihologie, transformarea din mecanicista în **structurala** a făcut să **revolutioneze** întreaga pedagogie iar teoria lui **Einstein**, care păru - la un moment dat - ca **tinde** a răsturna notiunea de "absolut", s' a întors ca un **bumerang** mortal în inima narcisilor întrucât pune în neta evidenta imposibilitatea creerului

omenesc de a stabili legi de valoare absoluta (si numai din simplul fapt demonstrat de susnumitul savant ca pământul nu este altceva decât un sistem de coordonate în raport cu universul, constituie un motiv de blam pentru trufasa atotputernicie a "omului liber". Acum se naste, însa, întrebarea: Este pregatit acest tip de "om liber", liberalul, deci când spunem "liber" nu ne referim la libertatea omenească în sens crestin, pe care liberalismul cu atat facilitate o monopolizeaza), sa suporte aceasta catastrofala înfrangere?

Dar înainte de a raspunde la aceasta chestiune vom încerca localizarea lui în concertul evolutiei pe care a provocat-o sau măcar în raport cu evolutia suferită, definirea contururilor spirituale, a omului identificat cu crestinismul.

Omul care se simte supus obligatiilor de revizuire a axiologiei elaborata de el însusi, adica individul "desprins" sau îndepărtat de Dumnezeu, omul "liber", (adică acela care crede ca este liber) si care se auto-defineste "liberal", adica omul "trufas" (încrezut numai în propriile lui forte), este - în general - stapânit de slabiciunea de a cunoaste cu orice pret totul ce considera ca poate cădea în raza utilității cu scopul de a-si satisface vanitatea. Nu crede în viata viitoare, dar sustine ca crede în Dumnezeu si ca, ca atare, are dreptul de **a-I cere** împlinirea pamântestilor dorinti si pofta. Pentru acest individ, tot ce este abstract - si intranscendental. Este produsul "progresului" tehnic, "stiintific" economic. Crede numai în ceea ce "vede" si considera valabil numai efortul care aspira la imediat. La ce-i dă satisfacții ...Satisfactiile generate de invidie, admiratie, adoratie. Se simte obligat să spună că "nu are nimic împotriva

crestinismului", ci dimpotriva, afirma cu "generozitate" ca si el e "credincios"...si ca uneori, la festivitati, asista chiar si la serviciile divine...In acelas timp însa, cu ton de superioritatea afirma ca nu accepta o serie întreaga de "forme" si "formalism" care "încătușeaza" si "scad prestigiul" demnității omenesti...Afirmitii ca acestea apartin democrațiilor liberali. Nu stiu însa sa explice cum de accepta să îndeplinească anumite "forme" si să se supună anumitor "discipline" care sunt mai curând secrete: se supun la rituri si jurăminte stranii, cu caracter apocaliptic si cu semne si insigne misterioase. Nu stiu să explice pentru ce se supun unor jurăminte secrete, încătușându-si fiinta în obligatii fata de persoane streine, cu interese "prea-pamântesti".

Perfectionarea conditiilor materiale si fiziologice constituie preocuparea esentiala si permanenta a trufașului. In ascunsul fiintei aspiră să se ridice la o categorie de persoane care sa intre în istoria omenirii ca un fel se "semi-zei". Se laudă că iubesc fiintele omenești si ca toate succesele materiale si triumfurile le pun la dispozitia "progresului omenirii". Doresc sa fie "ghiduri" si faruri a tuturor si a tot ce exista. Se înconjoara de prieteni care-l servesc si-i ridică osanale. Se îmbată de fericire cu retorica si artificiile semantice. Când aparatele si minusculele angrenaje i se par plictisitoare își canalizează energiile spre colosalism, spre tot ce este "mare", "urias" de "neintrecut". Nu se interesează de curatenia si perfectiunea misteriosului suflet. Preferă să construiască si să inventeze lucruri si lucrări "sortite pieirii" ("Imitatio Christi", III, 32).

Reprezentantul democratiei liberale, are ambitia de a obtine aplauzul si entuziasta aprobare a multimii, dar mai

ales a lui “mass-media” (pe care o sprijină în mod furios, cu conditia ca acesta sa aiba permanenta libertate de a sustine ca este purtatorul de cuvânt al “multimii”, a **majoritatii**; deci osanalele ridicate de mass-media trebuie (sau “ar trebui”) sa fie o permanenta ridicare a meritelor si “faptuirilor” “leaderilor” ideologiilor democratice... Cuvintele si vointa “leader-ilor” sunt ascultate si, - uneori - chiar temute. Dispun de tot ce impun ființelor lipsite de busola spirituală. Este respectat si temut în același timp. pentru felul în care înțelege să-si impună inexorabilul “punct de vedere”, provenit din laboratoarele celor mai exacte analize statistice, și a celor mai precise cercetari efectuate conform ultimelor cuceriri electronice... Orice idee nouă trebuie întâi să treacă prin fața comisiei examinatoare a lui “**homo superbus**” (un fel de inchiștie pusă în serviciul lui Lucifer), care cu voce metalică impune schimbările necesare pentru ca “contribuția” să fie în serviciul exclusiv al rațiunii, iar daca “punctul de vedere” nu e destul de convingător îndrăznetul sa fie decretat “ridicol” su absurd. Numai ideile înnoitoare izvorâte din mintile discipulilor “Weltanschauung-ului” al progresului infinit pot fi decretate recomandabile si impuse în numele libertatii si a “drepturilor umane”. Evident, în tendinta de a se propaga si a se impune, s’ a ciocnit de multe ori cu inmutabilele principii crestine; iar pentru a o anihila “homo democraticus” sau “superbus” a adoptat si monopolizat expresii, concepte, afirmatii si definitii care - în general - fac parte din patrimoniul învățaturii creștine, si pe care manevrându-le abil, a reușit să le desvalorizeze pentru ca pronunțate de ministrii lui Christos să sune fals. In aceasta luptă dusă contra Bisericii nu cuvintele

au fost si sunt vinovate, caci “Nu acuz cuvintele, care sunt întocmai unor vase alese si pretioase, ci vinul ce ni se dă să-l bem din ele” (San Agustin). Sprijint pe negația puterii divine, lipsa de scrupule, curiozitate morbidă în descifrarea misterelor naturii si a vietii, desprins total de orice punct care i-ar fi putut distra preocuparile spre o finalitate ideologică, generator de curente anarhice omul liberal, trufașul, se trezește azi că din întregul edificiu clădit în decurs de două secole, n’ au mai ramas decât schelele adică ipotezele (Ce frumos scria Goethe: “Ipotezele sunt schelele ce se înalță, în fata unui edificiu și se retrag când cladirea e terminată. Sunt indispensabile zidarului, dar acesta nu trebuie să confunde schelele cu edificiul...”). Ce atitudine ar putea adopta un asemenea tip de om în fata ireparabilei tragedii pe care și-a tesut-o el însuși cu răbdare si tenacitate diabolica?

INTOARCEREA LA IZVOARE

A fost publicat în "SCRISORI LEGIONARE",
Buenos Aires, Anul I, Nş 1, Martie, 1980

În amintirea camarazilor care m'au însoțit la
lupta de la Vâlcele - Bod (3 Sept. 1940):

Dumitru Leonties

Dragos Hoinic

Isar Otilian

N. Zelea

Gheorghiesi

Liviu Sauciuc

Si alti cinci a caror nume îmi scapa si cer iertare!

INTOARCEREA LA IZVOARE

Urmărim un tel: ajungerea la un nivel de perfectiune
spirituală care sa înalte fiinta româneasca la un mai mare
grad de maretie sufletească.

În viața de cuib, în sedintele Frățiilor de Cruce, a
taberelor de munca, a temnitelor și a lagarelor de
concentrare, legionarii au învățat să exerciteze controlul
gândurilor și a stăpânirii sferei irationale. Interacțiunile
bazate în sinceritatea momentelor "prieteniei" și a
perioadelor de tăcere meditativă, învaluite în clima ope-
sivă și persecutorie a călăilor, au reușit să urzească un
suflet legionar nobil, care a influențat stilul de viața a
românilor, ridicându-le nivelul de auto-exigență.

Acum, în exil, între streini, legionarii ar putea conti-
nua opera de desăvârșire interioară, fără ca să neglijeze
obligatia de a lupta pentru liberarea Neamului de jugul
comunist, și fără să păzasească lupta pentru existența.
Exilul ar putea să aibă o influență nefastă din cauza ispitei
pe care o reprezintă frivolitatea materialismului, sau
din cauza ispitei pe care o reprezintă frivolitatea
materialismului, sau din pricina grijei excesive pentru
castigarea pâinii de toate zilele.

Pierzând ritmul traiirii legionare ne-am obișnuit să
pastrăm tendința afirmării ideilor noastre, însă afirmarea
verbala sau scrisă, când ajunge să facă parte din
stereotipie, treptat pierde esența, iar conținutul se
evaporează (mai ales când se transformă într'un fenomen
reiterativ **și nu este însoțit de trăire**).

Înstreinarea de esențe e sinonimă cu îndepărtarea de
izvor. Dacă ne lăsăm duși de "pro-gresul" științific și
tehnologic ni se poate întâmpla același lucru ca lumii